

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம்

FOR PRIVATE CIRCULATION ONLY - Not for sale

பராங்குஸ திருஅவதார ஸ்ரீ
5111
விக்ருதி ஸ்ரீ சித்திரை
29, 12-5-2010
க்ரந்த பரிபாலந ட்ரஸ்ட்
வெளிமீடு

ஸ்ரீஸைலேஸதயாபாத்ரம் தீ₄ப₄க்த்யாதி₃ கு₃ணர்ணவம்।

யதீந்த்₃ரப்ரவணம் வந்தே₃ ரம்யஜாமாதரம் முநிம்॥

जीवोज्जीवनसङ्कल्पं हरेः पूर्णं विधित्सुकाम्।श्रियं सत्याशिषं कुर्वत्सदाचार्यपरम्परा ॥

यावत् , विजयतां तावत्सीमातिक्रान्तवैभवा ।श्रीशैलेशदयापात्रनाम्नीयं पत्रिका शुभा ॥

ஆலோசகர்: ஸ்ரீ.உ.வே.பரதன்ஸ்வாமி
ஆசிரியர்:

ஸ்ரீவைஷ்ணவமஹாநிதி R.ரகுராமன் (பாலாஜி)9994606427

24/71,புத்தூர் அக்ரஹாரம் திருச்சி-620 017.

துணையாசிரியர்: K.ஆராவமுதன் (98942 12038)

பொருளடக்கம்

மலர் 3 இதழ் 1

பக்கம்

நல்தேர்த்தனிப்பாகா! வாராய்!	1-06
புருஷகாரம் – சிறையிருந்தவள் ஏற்றம்	07-10
மஹநீயர்களைப்போற்றுவோம்-5	11-14
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவவுரை	(35-36) 15-16
திவ்யஸூரிசரிதம்	(21-24) 17-20
நம்மாழ்வார் கட்டியங்கள்	(18-21) 21-24
புலம்பியபுலம்பல்	25-28
ஸ்ரீக்ருஷ்ணகர்ணம்ருத உரை	(49-52) 29-32
அஷ்டபிரபந்தம் – பிள்ளைப்பெருமானையங்கார்	
வைபவம்	(1-8) 33-40
பெரியாழ்வார்திருமொழி வ்யாக்யாநங்கள்	(181-188) 41-48

அன்பர்களே,

பகவத்பாகவதாசார்ய அநுகர்ஹத்தால் நமது பத்திரிகை மூன்றாவதாண்டிலே அடி எடுத்து வைக்கிறது. 'புதிது புதிதாக எழுதாமல் ஏற்க(ன)வேயுள்ள பழைய நூல்களைத் தானே அதிகமாக வெளியிடுகிறீர்கள்' என்று அண்மையில் அடியேனிடம் ஓர் அன்பர் கேட்டார். நூதனமாக ஒரு கோயில் கட்டுவதைவிட ப்ராசீநமான ஸந்நிதிகளைப் பாதுகாப்பதே மிகச்சிறந்த பணியாகும். அது போல் புதிதுபுதிதாக நூல்களை இயற்றுவதை விட ஏற்கவேயுள்ள நூல்களைப் பாதுகாப்பதே மிகச்சிறந்த தொண்டாகும். வேண்டிய தெல்லாவற்றையும் நமது பூருவர்கள் விஸ்தமமாக (மிகத்தெளிவாக) அருளிச்செய்துள்ளனர். அதனை அச்சிட்டு வெளியிட்டால் அதுவே போதுமானது. நமது முன்னோர்களால் இயற்றப்பட்டு, இதுநாள்வரை அச்சேறப்பெறாமலிருக்கும் நூல்கள் பற்பல உள்ளன; அவற்றை வெளிக்கொணர வேண்டுமென்பதே இப்பத்திரிகையின் நோக்கமாகும். திருமழிசை அண்ணாவப்பங்கார்ஸ்வாமி அருளிச்செய்த மலயஜா கல்யாணம் என்ற நாடகம், வரவரமுநி சம்பூ என்கிற சம்பூகாவ்யம் முதலான அச்சிடப்படாத சில க்ரந்தங்கள் நம்மிடமுள்ளன. இதுபோன்ற நூல்களை தமிழ் அர்த்தத்துடன் வெளியிட்டால் அது லோகோபகாரமாகவமையும். அதனைவிடுத்து, புதியநூல்களை இயற்றுவதால் பெரும்பயன் விளையப்போவதில்லை. எப்படி கோயில்களில் புதிய உதஸவங்களைத் தொடங்குவதற்காட்டில், ஏற்கனவேயுள்ள பழக்கவழக்கங்களைப் பாதுகாப்பது முக்யமோ, அதுபோல் நூதந க்ரந்த ரசனை செய்வதற்காட்டில் உள்ள க்ரந்தங்களைப் பாதுகாப்பதே முக்யமாகும்.

ஸ்ரீபெரும்பூதூர் ஒன்றான எம்பார்ஜீயர்ஸ்வாமி, மைசூர் அநந்தாழ்வான்

ஸ்ரீ:

நல்தேர்த்தனிப்பாகா! வாராய்!

வாகம்ருதவர்ஷீ ஸ்ரீ.உ.வே.வேளுக்குடி வரதாசார்யஸ்வாமி
(ஸ்வாமி உபந்யாஸத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட குறிப்புகளை ஆதாரமாகக்கொண்டு
ஸ்ரீ.உ.வே.காரப்பங்காடு முரளிதரன் ஸ்வாமியால் எழுதப்பட்டது)

ஓக்கும் அம்மான் உருவம்என்று உள்ளம் குழைந்து நாள்நாளும்
தொக்கமேகப் பல்குழாங்கள் காணுந்தோறும் தொலைவன் நான்
தக்க ஐவர் தமக்காய் அன்று ஈர்ஐம்பதின்மர் தாள்சாய

புக்க நல்தேர்த்தனிப்பாகா வாராய் இதுவோ பொருத்தமே?(திருவாய் 8-5-8)

“நல்தேர்த்தனிப்பாகா” என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்திருப்பதனால் இது ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியைப் பற்றிய பாசுரம் என்பது ஸ்பஷ்டம். ஆழ்வார் ‘ஆஸ்ரித பக்ஷபாதம்’, என்னும் உயர்ந்த திருக்கல்யாணகுணத்தைக் கொண்டிருப்பவனான ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியைக் காணவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டபடியைத் தெரிவிக்கும் ஆஸ்சர்யமான பாசுரமாகும் இது. இப்பாசுரத்துக்கு அமைந்துள்ள பூர்வாசார்யர்களுடைய வ்யாக்யாநங்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு சில அர்த்தவிஸேஷங்களை யதாமதி விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறேன்.

பகவானுடைய திருமேனிக்குப் போலியானவை திரண்டுவரும் மேகக்கூட்டங்கள். திரண்டு வந்த மேகக்கூட்டங்களைக் காண்கிறார் ஆழ்வார். கண்டவாறே திருவுள்ளம் நைந்து (உள்ளம் குழைந்து) பகவானைக் காண ஆசைப்படுகிறார். ‘உனக்குப்போலியான மேகத்தைப் பார்த்து நான் நலியா நின்றேன்! நீ என்னிடத்தில் உன் திருமேனியைக் கொண்டு வந்து காட்டாமல் இருக்கிறாயே! இது தான் உன் ஸங்க-ஸ்வபாவமா?’ என்று ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியைக் குறித்து வினவுகிறார் ஆழ்வார். ஸங்க-ஸ்வபாவம் என்பது தன் அடியார்களிடத்தில் பகவானுக்குண்டான காமத்தை - நீர்மைக்குணத்தைக் குறிக்கும்.

தொக்க மேகப் பல்குழாங்கள் - கூட்டங்கூட்டமாகத் திரண்டு வந்த மேகங்களினுடைய ஸமூஹங்களை, **நாள்நாளும்**- நாடோறும், **காணுந்தோறும்** - காணும்பொழுதெல்லாம், **அம்மான் உருவம் ஓக்கும் என்று** - எனக்கு ஸ்வாமியான உன் வடிவழகை ஒத்திருக்கும் என்று, **உள்ளம் குழைந்து தொலைவன் நான்** - நெஞ்சு நைந்து துன்புற்று நிற்பேன் நான், **தக்க ஐவர் தமக்காய்** - தக்கோர்மை படைத்த- நன்மை படைத்த - நல்ல ஸ்வபாவம் படைத்த பாண்டவர்களுக்காக, **அன்று**- பாரதப்போர்க்களத்திலே, **ஈர் ஐம்பதின்மர்**-துர்யோதனாதிகளான நூற்றுவர், **தாள் சாயப் புக்க** - கால் அற்று மாயும்படியாக நுழைந்து, **நல்தேர்த்தனிப்பாகா** - ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியாய் ஸ்ரீஸைலேஸுத்யாபாதம்- மே 2010

தேரை நடாத்தினாயே!, வாராய் – அன்று அங்கு தேரை நிர்வஹித்து நடத்தினாப்போலே இன்று இங்கு நடத்தக்கூடாதா? யுத்த அரங்கத்திலேதான் அதை நடத்த வேணுமோ? என் பொருட்டு இன்று அந்தத் தேரை இங்கு நடத்தலாமே! இதுவோ பொருத்தமே? – என் பொருட்டு வராமல் இருப்பது தான் உன் ஸங்கஸ்வபாவத்துக்குப் பொருந்துமோ?

தொக்க மேகப்பல்குழாங்கள் அம்மான் உருவம் ஒக்கும் – என்று திரண்டு வந்த மேகக்கூட்டங்களை ஆழ்வார் பகவானுடைய வடிவழகுக்கு ஸத்ருஸமாக அருளிச் செய்கிறார். ஆழ்வார் இப்படி அருளிச்செய்திருந்தாலும் உண்மை நிலையை நம்பிள்ளை உடனே எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

“உனக்குப் போலியான மேக த்₃ர்ஸநத்தாலே நோவுபடாநிற்க, வந்து முக₂ங்காட்டுகிறிலை; இதுவோ உன் ஸங்க₃–ஸ்வப₄ாவம்? என்கிறார்” என்று ஈட்டுவ்யாக்யாந அவதாரிகை. தொக்கமேகப்பல்குழாங்கள் பகவானுடைய ‘வடிவழகுக்குப் போலியாக இருந்தாலும், ஒக்கும்’ என்று ப்ரமிக்கிறார் ஆழ்வார். “தூ₄மஜ்யோதிஸ்ஸலிலமருதாம் ஸந்நிபாத: மேக₄.” (மேக₄ ஸந்தே₃ஸம் – 1-5) என்பது காளிதாஸன் வார்த்தை. புகை, ஒளி, நீர், காற்று என்னும் நான்கும் கலந்ததுதான் மேகம் என்பது. “‘ஸர்வேஸ்வரன் வடிவு இதரவிஸஜாதீயம்’ என்று புத்திபண்ண நிற்கச்செய்தே, தூ₄மஜ்யோதிஸ்ஸலிலமருதாம் ஸமூஹமான மேக₄த்தை ஸத்₃ருஸம் என்று ப்₄ரமிப்பர்(ஆழ்வார்)” என்று வ்யாக்யாநம்.

இதர விஸஜாதீயமான திருமேனி பகவானுடையது. அதற்கு மேகம் ஒருபோதும் த்ருஷ்டாந்தமாகமாட்டாது. இருப்பினும், ‘ஒக்கும்’ என்று ப்ரமிக்கிறார் ஆழ்வார். இதுதான் ஆழ்வாருடைய பகவத்விஷய ப்ராவண்ய ப்ராசர்யம் இருக்கும்படியாகும்.

ஐகத்துக்கு ஸ்வாமியான பகவான் லோகவிலக்ஷணமான திருமேனி படைத்தவன். அவன் கொண்டிருப்பது திவ்யமங்களவிக்ரஹம். (திவ்யம் = அப்ராக்ருதம்) லோகத்திலே நாம் காணும் எந்த ஸரீரமும் ப்ராக்ருதமான – பஞ்சபூதங்களின் கூட்டமான – ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணவடிவமான ஸரீரமாகும். ஆனால் பகவானுடைய திருமேனி இப்படிப்பட்டது அன்று; அவனுக்குண்டானது அப்ராக்ருதமான திருமேனியாகும். அதற்கு லோகத்திலே நாம் காணும் பொருள்கள் எதுவும் த்ருஷ்டாந்தமாக மாட்டாது.

“.... பாஞ்சாலி படுத்துமதும் கௌஸல்யை அநுவ்ருத்தியும் ஒப்பாக்குகை பரிசு” என்று ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே (130) அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்துள்ளார்.

ஆழ்வார் பகவானிடத்தில், ‘ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவினா அடிமை செய்யவேண்டும்’ என்று பாரிக்கிறார். ஆழ்வார் எப்படிப்பட்ட கைங்கர்யத்தை பகவானிடத்தில் பாரிக்கிறார் என்பதற்கு நமதாசார்யர்கள் தஸரதனுக்கு கௌஸல்யை பண்ணிய கைங்கர்யத்தை த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறார்கள்.

யத₃ா யத₃ா ஹி கௌஸல்யா த₃ாஸ்வச்ச ஸகீ₂வ சி

ப₄ர்யாவத்₃ ப₄கி₃நீவச்ச மாத்ருவச் சோபதிஷ்ட₂தி||

(அயோத்யாகாண்டம் 12-68) [கௌஸல்யை தாஸியைப் போலும், ஸகியைப்போலும், மனைவியைப்போலும், ஸஹோதரியைப் போலும், தாயைப்போலும் ஸுஸ்ருஷை செய்பவள்.] என்று ஸ்ரீராமாயணத்திலே தஸரதன் வாக்காக வால்மீகி வர்ணிக்கிறார். இந்த த்ருஷ்டாந்தம் ஆழ்வாருக்கு பகவானிடத்தில் உண்டான கைங்கர்யப் பாரிப்பு நமக்கு ஓரளவு புரிவதற்காகச் சொல்லப்படுகிறதே தவிர, உண்மையில் தஸரதனுக்கு கௌஸல்யை பண்ணிய கைங்கர்யம் ஒருபோதும் ஆழ்வார் பகவானிடத்தில் பாரித்த கைங்கர்யத்துக்கு த்ருஷ்டாந்த பாவத்தில் வராது. அது கௌஸல்யைக்கும் தஸரதனுக்கும் உண்டான கர்மாதீநமான ஸம்பந்தமடியாக வருவது; இது ஆழ்வாருக்கும் பகவானுக்கும் உண்டான நிருபாதிக ஸம்பந்தமடியாகவருவது. அது ஒழிக்கக் கூடிய ஸம்பந்தம்; இது, 'உன்தன்னோடு உறவேல் நமக்கு இங்கு ஒழிக்க ஒழியாது' (திருப்பாவை -28) என்னும்படி ஒழிக்கமுடியாத ஸம்பந்தம். இதுக்கு அதை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லலாமா? என்றால், ஏதோ மனத்தில் படவேண்டும் என்பதற்காகச் சொல்லப்படுகிறதே தவிர இது உண்மையில் த்ருஷ்டாந்தமாக மாட்டாது.

பாஞ்சால்யா: பத்₃மபத்ராஷ்யா: ஸ்நாயந்த்யா ஜக₄நம் க₄நம்|

யா: ஸ்த்ரியோ த்₃ருஷ்டவத்யஸ் தா: பும்ப₄ாவம் மநஸா யயு:||

[தாமரை இதழ் போன்ற கண்களை உடைய பாஞ்சால ராஜகுமாரியான த்ரௌபதி குளிக்கும்போது அவனது அல்குலைக் கண்ட பெண்கள் (இவளை மனைவியாகப் பெறலாம்படி] புருஷனாகப் பிறக்கப் பெற்றிலோமே என்று மனத்தால் நினைத்தார்கள்.) என்று மஹாபாரத உத்யோக பர்வ ஸ்லோகம். பெண்களைக்கூட ஆணுடை உடுக்கச் செய்யும் ரூபஸௌந்தர்யம் பாஞ்சாலிக்கு உண்டு. இதுபோன்று ஆண்களான ஆழ்வார்களைக்கூட பெண்ணுடை உடுக்கப் பண்ணும்படியான ரூபஸௌந்தர்யம் பகவானுக்கு உண்டு என்று த்ருஷ்டாந்த-தார்ஷ்டாந்திக பாவத்திலே சொல்லப்படுகிறது. பாஞ்சாலி எத்தனை அழகு படைத்தவளாய் இருந்தாலும், அவள் அயோநிஜையாய் (யோநி ஸம்பந்தம் இல்லாதவளாய்) இருந்தாலும், அவள் அக்நியிலிருந்து தோன்றியவளாய் இருந்தாலும் அவள் ஸரீரம் ப்ராக்ருதமே. பகவானுடைய திருமேனி அப்ராக்ருதமான திருமேனி. அது ஆழ்வார்களைப் படுத்துகிறது. அதற்கு ப்ராக்ருதமான இவள் ஸரீரம் படுத்துகிற பாட்டை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுவது ஒருபோதும் பொருந்தாது. இருந்தாலும் பகவானுடைய திருமேனி ஸௌந்தர்யத்தின் பெருமை நம் போல்வார் மனத்தில் படுவதற்காக த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டப்படுகிறது.

இதுபோன்று இந்த இடத்திலேயும் பகவானுடைய இதர-விஸஜாதீயமான திருமேனிக்கு, திரண்டு வரும் மேகக்கூட்டங்கள் ஒருபோதும் த்ருஷ்டாந்தமாக மாட்டாது. இருப்பினும் அதை ஆழ்வார் த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகிறார். மேகங்கள் துண்டு துண்டாய் வந்திருந்தால் ஆழ்வார் ப்ரமித்திருக்கமாட்டாராம். திரண்டு வந்த மேகக்கூட்டங்களைக் கண்டவாறே ப்ரமிக்கிறார் ஆழ்வார். அவருக்கு பகவானுடைய ஸ்ரீஸைஸேத்யாபாத்ரம்- மே 2010

திருமேனி நினைவிற்கு வருகிறது. அவனைக் காண இயலாமல் மிகவும் வருத்தப் படுகிறார்.

ஆழ்வார்படியும் நாட்டார் படியும்: பகவத்பக்தனுடைய போக்கும் நாட்டாருடைய போக்கும் ஒத்திராது. பகவானுக்காக வாழ்பவர்கள் அவனடியார்கள். அவர்களால் நாட்டாருக்காக வாழமுடியாது. இந்த இடத்திலே ஆழ்வாருடைய அநுபவமும் நாட்டாருடைய அநுபவமும் ஒத்திராது என்பதை மிக அழகாக அருளிச்செய்கிறார்கள் நமதாசார்யர்கள்.

மேகதர்ஸநம் நாட்டாருடைய தாபத்தை - ஸ்ரமத்தைப் போக்கும். நாட்டிலே உள்ளவர்கள் மேகக்கூட்டங்களைப் பார்த்தால் அவர்களுடைய தாபங்கள் ஆறிவிடும். நாட்டாருக்கு மேகத்தைக் கண்டால் ஆநந்தம். லோகத்தார் திரண்டு வரும் மேகக்கூட்டங்களைக் கண்டு மனம் மகிழ்ந்து தமக்குண்டான தளர்ச்சி நீங்கப்பெறுவார்கள். ஆனால் ஆழ்வார் அநுபவம் இதற்கு நேர்மாறானது. மேக தர்ஸநத்தாலே இவர் திருவுள்ளத்திலே நோவுபடுகிறார். மேகக்கூட்டங்களைக் காண்பது இவருக்கு வருத்தத்தை உண்டாக்குகிறது. நாட்டாருக்கு ஸாதகமாய் இருப்பது இவருக்கு பாதகமாய் இருக்கிறது.

“நாள்நாளும் காணும் தோறும் உள்ளம் குழைந்து தொலைவன் நான்” என்று அருளிச்செய்கிறார் ஆழ்வார். தொக்கமேகப்பல்குழாங்கள் இவருக்கு பகவானுடைய வடிவழகை நினைவுபடுத்த அவனைக் கண்ணாரக்காண இயலாமல் மிகவும் வருத்தப் படுகிறார். ‘தொலைவன்’ என்று மட்டும் சொல்லவில்லை ‘தொலைவன் நான்’ என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். நான் மட்டும்தான் துன்பப்படுவேன் என்று பாவம். இதுதான் ஆழ்வாருடைய நிலைஇருக்கும்படி.

ஆழ்வாருடைய நிலையை, ‘த₄ர்மிலோப₄ம் பிறக்கிறதுமில்லை, ஜீவித்திருக்கவும் பெறுகிறிலேன்’ என்று காட்டியருளுகிறார் வ்யாக்யாதா. அதாவது, ஆழ்வார் பகவானை கண்ணாரக்கண்டு அநுபவிக்க ஆசைப்படுகிறார். ஆனால் அவன் வந்து இவருக்குத் தன் திருமேனியைக் காட்டாததனாலே இவரால் பிழைத்திருக்க முடியவில்லை. முடிந்துவிடுவோம் என்று பார்க்கிறார். ஆனால் தம்முடைய ப்ராணன்கள் அவனுக்கு அதீநமாய் இருக்கிறபடியாலே அவரால் முடியவும் இயலவில்லை. அவனை மறந்திருந்தாவது பிழைத்திருக்கலாம் என்று நினைக்கிறார். ஆனால் அவன் வடிவழகை நினைப்பூட்டும்படி கூட்டம்கூட்டமாய் மேகங்கள் திரண்டு வந்து காட்சியளித்து இவருக்குத் திருவுள்ளத்திலே ஸ்ரமத்தை உண்டாக்குகின்றன. தம்முடைய அநுபவத்தை அப்படியே ‘தொக்கமேகப் பல்குழாங்கள் காணுந்தோறும் அம்மான் உருவம் ஒக்கும் என்று உள்ளம் குழைந்து நாள் நாளும் நான் தொலைவன்’ என்று பகவானிடத்தில் விண்ணப்பிக்கிறார். பகவானைக் காணஇயலாமல் இவர் படும் துக்காநுபவம் மேலெழுந்தவாரியானது அன்று. அதாவது, இவருடைய திருமேனியில் மட்டும் ஸைதில்யம் உண்டாகவில்லை. திருவுள்ளத்திலும் தளர்ச்சி ஏற்படுகிறது. இது

ஏதோ ஒரு நாள் இரண்டு நாள்கள் மட்டும் ஏற்படும் துக்காநுபவம் அன்று. ஆழ்வார் பகவானைக் காணஇயலாமல் நாள்நாளும் இடைவிடாமல் துன்பப்படுகிறார். இதுதான் ஆழ்வாருக்குண்டான பகவத்விஷய ப்ராவண்ய ப்ராசுர்யாதிஸயம் இருக்கும்படி.

தக்கஐவர்: பஞ்சபாண்டவர்களை தக்க ஐவர் என்று குறிப்பிடுகிறார் ஆழ்வார். 'நீ பாண்டவர்களை ரக்ஷித்தாயே! பாண்டவர்கள் என்னைப்போல் மேகக்கூட்டங்களைக் கண்டு வருத்தப்பட்டார்களா? அவர்களை நீ உன் நீர்மைக் குணத்தைக் காட்டி அநுக்ரஹித்ததைப் போன்று என்னையும் நீ அநுக்ரஹிக்கமாட்டாயா?' என்று பகவானிடத்தில் விண்ணப்பிக்கிறார் ஆழ்வார்.

தக்கஐவர்: தக்கோர்மை உடைய- நல்ல ஸ்வபாவம் படைத்த - ஐவர் என்றபடி. தக்கோர்மை என்பது ஏதோ ஒரு நன்மையைக் குறிக்கும். கண்ணனுடைய திருவடிகளையே ப்ராப்யமாயும் ப்ராபகமாயும் பற்றிநிற்கும் நல்ல தன்மை வாய்ந்தவர்கள் என்னும் அர்த்தத்தை திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் காட்டியருளுகிறார். ஈட்டிலே நம்பிள்ளை 'தக்கோர்மை' என்பதற்கு 'நீர்மைக்குணம்படைத்த' என்று அர்த்தம் அருளிச்செய்துள்ளார். 'எங்கள் பந்துக்களும் ஜீவிக்கவேண்டும், நாங்களும் ஜீவிக்க வேண்டும். எங்கள் பந்துக்கள் ஒழிய நாங்கள் ஜீவிக்கமாட்டோம். நாங்கள் அவர்களைக் கொல்லவிரும்பவில்லை. அவர்கள் ரத்தத்தாலே பூசப்பட்ட ஸாம்ராஜ்யத்தை நாங்கள் விரும்பவில்லை. எங்களுக்கு ஐந்து க்ராமங்கள் கிடைத்தாலும் போதும். எங்களுக்கு அல்ப ஜீவநம் கிடைத்தாலும் போதும். பிச்சை எடுத்தாவது நாங்கள் ஜீவிப்போம். ஆனால் எங்கள் பந்துக்களான தூர்யோதநாதிகள் ஒழிந்து நாங்கள் வாழ விரும்பவில்லை' என்று சொல்லும் நீர்மை - இளகிய மனம் படைத்தவர்கள் பாண்டவர்கள்.

தக்கஐவர்தமக்கு - தமக்கு என்று நான்காவது வேற்றுமைஉருபு வந்திருக்கிறது. 'அகாரார்த்தமான பகவானுக்கு மகாரார்த்தமான ஜீவாத்மா அநந்யார்ஹ ஸேஷபூதன்' என்று ப்ரணவத்திலே சொல்லப்படுவது போன்றும், 'கண்ணபுரமொன்று உடையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க்குரியேனோ' (பெரிய.திரு.8-9-3) என்று திருமங்கையாழ்வார் பாசுரம் போன்றும் இங்கும் கொள்ளவேண்டும். இதற்கு அநுகுணமாக உள்ள ஸப்தம்தான் 'தமக்கு' என்பது. தக்க ஐவர் தமக்குத் தன்னை ஸேஷபூதனாக ஆக்கி வைத்துக்கொண்டிருந்தான் கண்ணன் என்றபடி. மகாரவாச்யர் களான நாம் பகவானுக்கு ஸேஷபூதர்கள். ஆனால் அகாரவாச்யனான பகவானே தன் அடியார்களான பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு ஸேஷபூதனாய் எழுந்தருளியிருந்தான். நமக்கு ஸ்வரூபம் பகவச்சே₂ஷத்வம். ஆனால் பகவான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு ஸேஷபூதனாய் இருந்தான். "எல்லாம் கண்ணன்" என்றிருந்த பஞ்சபாண்டவர்களிடம் பகவானுக்குண்டான ஸேஷபாவத்தைக் காட்டுவதுதான் 'தக்கஐவர்தமக்காய்' என்னும் பாசுரப்பகுதி என்று வ்யாக்யாநம்.

தமக்காய் - "ரத₂ம் ஸ்த₂ாபய' என்னும்படி கையாளாய்' என்று ஈடு ஸ்ரீஸைஸேத்யாபாந்ரம்- மே 2010

இவ்விடத்திலே, “...ப₄க₃வாந் புருஷோத்தம: ஸர்வேஸ்வரேஸ்வர: ஜக₃த்₃ – உபக்ருதிமர்த்ய: ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யவிவஸ: பார்த்த₂ம் ரதி₂நம் ஆத்மாநம் ச ஸாரதி₂ம் ஸர்வலோகஸாஷ்டிகம் சகார” (புருஷோத்தமனும், எல்லா ஈஸ்வரர்களுக்கும் ஈஸ்வரனாய் இருப்பவனும், லோகத்துக்கு உதவுவதற்காக மனிதனாய்த் திருவவதாரம் செய்தருளியிருப்பவனுமான பகவான் அடியவனான அர்ஜுநனை ரதத்திலேயும் தன்னைத் தேரோட்டியின் ஸ்தாநத்திலேயும் அமைத்து இதை எல்லா உலகமும் காண வைத்தான்.) என்று கீதாபாஷ்ய அவதாரிகையிலே ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தியும் அநுபவிக்கத்தக்கது.

“காரணம் து₄யேய: ஸர்வைஸ்வர்ய ஸம்பநந: ஸர்வேஸ்வர:” (அதர்வஸிகை) என்று வேதபுருஷன் பகவானுடைய பரதவத்தை அநுபவித்த ரீதியிலே எம்பெருமானார் இந்த திவ்யஸூக்தியாலே அவனது ஸௌலப்ய குணத்திலே ஈடுபடுகிறார் என்பதை நாம் அறியலாம்.

“ஸேநயோருப₄யோர் மத்₄யே ரத₂ம் ஸ்த₂பய மே₃ச்யுத” (இரண்டு ஸேனைகளுக்கும் நடுவே என்னுடைய தேரை நடத்து) (1-21) என்கிறான் அர்ஜுநன் கண்ணனைப் பார்த்து. பகவானும் அப்படியே தேரைச் செலுத்துகிறான். ஈஸ்வரனைப் பார்த்து ஒரு ஸம்ஸாரியான அர்ஜுநன் ‘தேரை நடத்து’ என்று சொன்னதும் ஆச்சர்யம். அவன் சொன்னபடி இவன் செய்து காட்டியதும் ஆச்சர்யம்.

“உன் கோயில் நின்று இங்ஙனே போந்தருளி கோப்புடைய சீரிய சிங்காசனத்தில் இருந்து...” என்று ஆண்டாள் கோபிமார் பாவனையில் பகவானிடம் ப்ரார்த்திக்கிறார். இவள் “இங்ஙனே போந்தருளி” என்று ப்ரார்த்தித்தால் அவன் கேட்டு விடுவானா? என்னும் கேள்வி எழுந்தது. அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் உடனே,

“ஒருநாள் அர்ஜுநன் உப₄யஸேநைக்கும் நடுவே தேரை நிறுத்து” என்று சொல்ல, அப்படியே செய்தவன், இத்தனை பெண்கள் திரண்டு ‘இங்ஙனே போந்தருளி’ என்றால் அது செய்யாது இருக்க மாட்டானிறே” (திருப்பாவை “அன்றி” பாசுர வ்யாக்யாந அவதாரிகை) என்று விளக்கம் அநுகர்ஹிக்கிறார். ஆக, இந்த இடத்திலே பகவான் அர்ஜுநனுக்கு கைளாளனாக இருந்தது த்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. பகவான் கோபிமார்களுக்கு கையாளனாக இருந்தது ஆச்சர்யமன்று; ஸாமாந்யனான அர்ஜுநன் சொல்லுகிறபடியெல்லாம் தேரை நடத்தினானே! அதுவன்றே ஆச்சர்யம்.

ஈர்ஜும்பதின்மர் தூள் சாய : ‘தக்கஐவர்’ என்றார் முதலில். அடுத்ததாக ‘ஈர்ஜும்பதின்மர்’ என்கிறார். தக்கோர்மை இல்லாத ஈர் ஜும்பதின்மர் என்றபடி. பஞ்சபாண்டவர்களுக்குண்டான நீர்மைக் குணம் தூர்யோதநாதிகளுக்குக் கிடையாது. “நீர்மைஇல் நூற்றுவர்வீய” என்று கீழே அருளிச்செய்துள்ளார் ஆழ்வார். “நீர்மைஇல்” என்பதை இந்த இடத்திலேயும் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். (தொடரும்)

ஸ்ரீ:

புருஷகாரம் – சிறையிருந்தவள் ஏற்றம்

(ஸ்ரீமதுபய வேதாந்த வித்வான் ஸதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹாசார்யஸ்வாமி)

ஸ்ரீவால்மீகிபகவான், பிரமனின் அருளடியாகத் தான் செய்தருளின பெரும் காவியத்துக்கு முப்பெயரிட்டான். ஒன்று “ராமாயணம்”; மற்றொன்று “ஸீதாசரிதம்”; மூன்றாவது “பௌலஸ்த்யவதம்”; ஆக முப்பெயர் கொண்டதாகிறது அப்பெரும் காவியம். இந்த முப்பெயர்களில் “ஸீதா சரிதம்” என்கிற பெயர்தான் மிகச்சிறந்ததென்று “காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸநம் ஸீதாயா: சரிதம் மஹத்” (ராமாயணம் என்கிற காவ்யம் முமுதுமே உயர்ந்த ஸீதாசரிதமாகிறது) என்பதால் தெரியவருகிறது. “இராமாயணம் ஸீதையின் சரிதமாகையால் தான் சிறந்தது” என்றால் அப்போது ஸீதைக்குத் தானே சிறப்பிருக்கவேண்டும்; ஸீதைக்கு எவ்விதத்தில் சிறப்பு? என்பதை அறிய ஆவலுண்டாகிறது. ஆகவே இக்கட்டுரை வாயிலாக “புருஷகாரம்” என்னும் தலைப்பில் ஸீதாப்பிராட்டியின் சிறப்பு தெளிவாகக் கூறப்படுகிறது.

ஸ்ரீவசநபூஷணமஹாஸாஸ்தரத்தில் ஒரு சூர்ணை – “இதிஹாஸ ஸ்ரேஷ்ட₂மான ஸ்ரீராமாயணத்தால் சிறையிருந்தவள் ஏற்றம் சொல்லுகிறது” என்பது. அந்தச் சூர்ணையில் ஸீதாப்பிராட்டி “சிறையிருந்தவள்” என்றே குறிப்பிடப்பட்டதால், அவளுக்கு ஏற்றம் சிறையிருப்பாலேயே என்று தெரியவருகிறது. சிறையிருப்பு ஏற்றமாகுமா? என்றால், குற்றஞ்செய்து அதற்கான தண்டனையாகச் சிறையிருத்தல் தாழ்வைத் தருமேயல்லது பிறர் நன்மையடையத் தானே வலியச் சிறைப்படுகை ஏற்றமேயாம். “ஸீதாப்பிராட்டியும் பிறர் வாழ்வதற்காகவே இலங்கையில் சிறையிருப்பைத் தானே வலிய வருவித்துக்கொண்டாள்” என்பதனை இந்த ஸ்லோகத்தால் அறியலாம்.

“ஸுந்த₃ரீ ரகுநாத₂ஸ்ய ஸுரஸ்தீ து₃:க₂ஸாந்தயே

த₃ஸாநநஸ்ய ப₄வநே த₃ஸமாஸாந் உவாஸ ஹ||” என்பது ஸ்லோகம். இதன் பொருள் – ரகுநாதனான இராமபிரானுடைய மனைவியான ஸீதாப்பிராட்டி தேவஸ்தீகளுடைய துன்பத்தைத் துடைக்க பத்துத்தலையான இராவணனின் வீட்டில் பத்துமாதம் சிறையிருந்தாள் என்பது. இனி இதனைச் சற்றுவிரிவாகக் காணலாம். பிள்ளைஉலகாசிரியர் இவளை “சிறையிருந்தவள்” என அருளிச்செய்தது இவளுடைய தயைமிக்கிருக்கும் தன்மையை வெளிப்படுத்தவேயாம். தேவதேவனான எம்பெருமானுக்கு முக்யமான பத்நியான தன் பெருமையையும், சிறையிருப்பால் ஏற்படும் தாழ்வையும் பாராதே தேவஸ்தீகளின் சிறையிருப்பை போக்கத் தான் சிறையிருந்தது பிராட்டிதான் தயைக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தலாலேயாம். தவிர, குழந்தை கிணற்றில் விழுந்து விட்டால் உடனே தானும் குதித்தெடுக்கும் மாதாவைப் போலே, எல்லா உலகுக்கும் இயல்வான மாதாவாயிருக்கும் உறவால் இந்தச் சேதநர்களாகிற தன் குழந்தைகள் இந்த ஸம்ஸாரமாகிற கிணற்றில் விழவே, இவர்களை எடுக்கத் தானும் ஸம்ஸாரத்தில் வந்து

பிறந்தாள். இத்தால் இவளின் வாத்ஸல்யமும் (அன்றீன்ற கன்றின் பக்கல் தாய்ப்பசவுக்கிருக்கும் அன்பு) நன்கு வெளிப்படுகிறது.

இக்குணத்தின் சிறப்பை வெளியிடுகைக்காகத்தான் பரமாசாரியரான நம்மாழ்வார் “தனிச்சிறையில் விளப்புற்ற கிளிமொழியாள்” என அருளிச்செய்தார். இதையிட்டுத்தான் பிள்ளைஉலகாரியரும், ஸீதாப்பிராட்டியை “சிறையிருந்தவள்” எனக்குறிப்பிட்டார். கர்மமடியாக வந்த சிறையிருப்புத்தான் தாழ்வைக்கொடுக்கும். பிராட்டியின் சிறையிருப்பு தன்னைப் பற்றினவர்களான தேவர்களின் ஸ்தரீகளை (இராவணனால் இலங்கையில் சிறைவைக்கப்பட்டவர்களை) சிறை விடுவிப்பதற்காக. பிறர் வாழவேணும் என்கிற நல் எண்ணமான தன் அநுக்ரஹத்தாலே தானே வலிய உண்டாக்கிக்கொண்டதாகையாலே ஏற்றத்தைத்தான் கொடுத்தது.

எம்பெருமானுக்கும் ஸம்ஸாரிகளைப்போலே கர்ப்பவாஸம் பண்ணிப்பிறப்பது, “பல பிறப்பாய் ஒளிவரும்” என்று பலபிறவி பிறந்தாலும் ஒளியையே தருவது அவன் பிறப்பு கர்மமடியாகவல்லாமல் அநுக்ரஹமடியாக வந்ததாலேயாம். ஆகவே பிராட்டி சிறையிருப்பும் அநுக்ரஹமடியாக வந்ததாகையாலே அவளுக்கும் பெருமையையே தந்தது.

ஸீதாப்பிராட்டி, இராவணன் தன்னைத் தூக்கிச்சென்று சிறைவைக்கைக்காக, பொய்மாளை ஆசைப்பட்டுப் பெருமாளை அகற்றியும், பிறகு தன்னைத் தனியே விட்டுச் செல்ல இசையாத இளையபெருமாளைக் கடும்சொற்கள் சொல்லி அகற்றியும், இராவணன் தன்னைத் தூக்கிச் செல்லச் சூழ்நிலையை அமைத்துக்கொடுத்தும், தன்னை அவன் தொட்டுத் தூக்கும்போது தன் கற்புக்கனல் அவனைச் சுடாமல் பண்ணியும் இவ்வளவும் செய்தது தான் விரும்பியேயாம்.

இலங்கைபுக்க திருவடியின் வாலில் இராவணன் நெருப்புவைக்க, அந்நெருப்பு திருவடியின் வாலைச் சுடாதிருக்கப் பிராட்டி “ஸீதோ ப₄வ ஹநுமத:” (ஹநுமானுக்குக் குளிர்ந்திருக்கக்கடவாய்) என்ற சொல்லால் நெருப்பைக் குளிர்பண்ணினவள் தன் அநுமதி அன்றியில் தன்னைத் தூக்கினவனை “நஷ்டோ ப₄வ” (நாசமடையக்கடவாய்) என சாபமிட்டுத் தொலைத்திருக்கலாமே. ஆகவே, பிராட்டி வலியத் தனக்குச் சிறையைப் பிறருக்காக வரவழைத்துக்கொண்டாள். இதனை அறியாது “இராவணன் தன் வலிமையால் தூக்கிச்சென்றான்” என்பவர் க்ஷுத்₃ரர்களாம் (தண்ணியர்களாம்).

ஸ்ரீராமாயணம் முழுவதும் ஸீதாப்பிராட்டியின் ஏற்றத்தையே சொல்லுகிற்போலே மஹாபாரதமும் பாண்டவர்களுக்காக தூதுபோன கண்ணனின் ஏற்றத்தையே சொல்லவந்தது.

வேதாந்தங்களில் சேதநர்கள் நன்மையடையச் சொல்லப்பட்ட அர்த்தங்களை விளக்கவந்த ஸ்ரீராமாயணமும் மஹாபாரதமும் வேதாந்தத்தில் எவ்வர்த்தத்தைக் காட்டிற்று என்றால், பிராட்டிக்கே உரித்தான புருஷகாரம் செய்வதையிட்டு உண்டான பிராட்டியின் வைபவத்தையும், எம்பெருமானுக்கே உரித்தான வேண்டாதவற்றைப் போக்கி வேண்டியதைக் கொடுக்கும் உபாயமாகும் தன்மையையிட்டு உண்டான

எம்பெருமானின் வைபவத்தையுமேயாம். அதாவது – குற்றங்கள் நிறைந்த சேதநர் இவனைப் பற்றும்போது எல்லா உலகுக்கும் மாதாவான உறவாலும், க்ருபை முதலான குணங்களாலும், இவனைப்பற்ற நடுவில் ஒரு புருஷகாரம் (சேர்த்துவைப்பவர்) வேண்டாதபடியாய், இச்சேதநர்களின் அபராதங்களைக்கண்டு “க்ஷிபாமி” (தள்ளிவிடுவேன்), “ந க்ஷமாமி”(பொறுக்கமாட்டேன்) என்னும் எம்பெருமானுடைய நினைவையும்மாற்றி, சேதநர்களை ஏற்றுக்கொள்ளச்செய்யும் புருஷகாரத்தின் பெருமையும், பிராட்டியடியாக ஓர் சேதநனை எம்பெருமான் ஏற்றுக்கொண்டபிறகு, அந்தப் பிராட்டியே அச்சேதநனை விடச்சொன்னாலும் விடாத எம்பெருமான் பெருமையும் சொல்லப்பட்டதாகிறது.

இத்தால் பிராட்டிக்குப் புருஷகாரமாயிருக்கையும், எம்பெருமானுக்கு உபாயமாயிருக்கையும் தனிச்சிறப்பென்பது நன்கு விளங்குகிறது. எம்பெருமானின் மற்றப் பிராட்டிமார்களுக்கும், நித்யஸூரிகளான அநந்தன், கருடன் முதலானார்க்கும் எம்பெருமான் அடியார்களுக்கும் ஆசார்யனுக்கும் வரும் புருஷகாரத்வம் (எம்பெருமானுடன் சேர்த்துவைக்கும் தன்மை) இந்தப்பிராட்டியின் ஸம்பந்தமடியாகவே வருவதொன்றாகும். இவளுக்குப்போல தன்படியே ஏற்பட்டதன்று. ஆகவே புருஷகாரமாயிருக்கை பிராட்டிக்கு இலக்கணமாகவும், உபாயமாயிருக்கை எம்பெருமானுக்கு இலக்கணமாகவும் ஆகிறது. எம்பெருமானுக்கு புருஷகாரமாகக் கூடாது. பிராட்டிக்கு உபாயமாகக் கூடாது. சேதநனுக்கு எம்பெருமானோடும் பிராட்டியோடும் உறவுண்டாயிருக்க, எம்பெருமானைப் பற்றுகைக்கு இந்தப் பிராட்டி புருஷகாரமாக வேண்டுவது என்னென்னில்; மாதாவாயிருப்பதாலுண்டான குற்றங்களை இனிதாகக்கொள்ளப்பண்ணும் வாத்ஸல்யம் என்கிற குணத்தை மிகமிகப் பெற்றிருப்பதாலும், எம்பெருமானைப்போலே வன்மையும், மென்மையும் கலசியிருக்கையன்றிக்கே, வெறும் மென்மையேயாய், பிறர் கண் குழிவு (வருத்தம்) காணஸஹியாத தன்மையாலும், எம்பெருமானை விரும்பாதவர்களையும் விரும்பும்படி பண்ணமுயலும்வளாகையாலும், எத்தனை குற்றம் செய்தவர்களும் கூசாமல் வந்து தன்காலிலே விழலாம்படி இருப்பவள் இந்தப்பிராட்டி.

ஆண்மையடியாக வன்மையையும், பிதாவாயிருக்கும் தன்மையடியாக ஹிதத்தையே (நன்மையையே) செய்யும் தன்மையையும் உடையான எம்பெருமான் – சேதநர்களின் குற்றங்களைப் பத்தும்பத்தாக (முழுதும்) கணக்கிட்டுக் கடுமையாக தண்டிப்பவனாகையாலே குற்றம் செய்தவர்கள் அவன் எதிரில் செல்லவும் மிகப் பயப்படும்படி இருப்பான் ஒருவன். அவனைத் தகுந்த உபாயங்களாலே தன்னைவந்து பற்றின சேதநனின் எல்லாக் குற்றங்களையும் மறப்பித்துச் சேர்த்துவைப்பாள் பிராட்டியாகையாலே அபராதமே வடிவான இச்சேதநன் எம்பெருமானைப் பற்றும்போது இவள் புருஷகாரமாகவேணும்.

ஆகவேதான் எம்பெருமானை உபாயமாகப் பற்றும்போது இவனைப் புருஷகாரமாகப் பற்றவேணும் என்கிறது ஸாஸ்த்ரம். இனி இந்தப் பிராட்டியின் புருஷகாரமாம் **ஸ்ரீஸைலேஸ்த்யாபாத்ரம்- மே 2010**

தன்மையை விரிவாகக் காணலாம். பிராட்டி புருஷகாரமாக வேணுமேயானால் பிராட்டிக்கு 'க்ருபை, பாரதந்தர்யம், அநந்யார்ஹத்வம்' என்கிற மூன்றும் அவச்யம் வேணும். க்ருபை - இரக்கம்-பரத₃:க₂ாஸஹிஷ்ணுத்வம். அதாவது - பிறர் துன்பங்கண்டு பொறுத்துக்கொள்ளமாட்டாமை. பாரதந்தர்யமாவது - பராதீ₄நத்வம். அதாவது - பரனைத் தனக்கு ப்ரதாநமாகக்கொண்டு தான் அவனுக்கே அடங்கியிருக்கை. எம்பெருமானையே சார்ந்திருக்கை. அநந்யார்ஹத்வமாவது- எம்பெருமானைத் தவிர மற்றவர்க்கு அடிமையாகத் தகுதியற்றிருக்கை.

பிராட்டி புருஷகாரம் செய்யவேணுமேயானால் சேதநர் ஸம்ஸாரத்தில் படும் துன்பத்தைக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் எம்பெருமானோடு இவர்களைச் சேர்க்கைக்காக முயல க்ருபை-(இரக்கம்) வேணும். ஸ்வதந்த்ரான எம்பெருமானைத் தன் சொல் வழிவரப்பண்ணும்போது அவனைப் பின்சென்றே தன்வழிக்குக் கொண்டுவரவேணு மாகையாலே பாரதந்தர்யம் - அவனையே சார்ந்திருத்தல் என்பது வேணும். "இவள் நம்மையொழிய வேறொருவருக்குத் தகுதியற்றவளாய் நமக்கே மேம்பாட்டை உண்டாக்குமவளாகையாலே, இச்சேதனை ஏற்றுக்கொள்ளச்சொல்வது நமக்குச் சேதநலாபமாகிற ஒரு மேம்பாட்டை உண்டாக்கவேயாம்" என்று அவன் இவள் சொற்படி செய்கைக்கு அநந்யார்ஹத்வம் - அவனைத் தவிர மற்றவர்களுக்காகாத தன்மை வேணும். ஆகவேதான் இவை மூன்றும் புருஷகாரம் செய்பவருக்கு அவசியம் வேண்டியதாகிறது.

எம்பெருமானிடம் இப்பிராட்டி கொண்டிருக்கும் பாரதந்தர்யமும், அநந்யார்ஹத்வமும் பிராட்டியாகிற இவள் தன்மையைப்பற்றி இருப்பதுமட்டுமல்லாமல், "ஹரிஸ்ச தே லக்ஷமீஸ்ச பத்ந்யெள" (ஹரி என்கிற பூமிப்பிராட்டியும், லக்ஷமீ என்கிற பெரியபிராட்டியும் உனக்குப் பத்திகள்) "விஷ்ணுபத்நீ" (விஷ்ணுவுக்கு பத்நீ) என்கிற வேதவாக்யங்களின்படி எம்பெருமான் திறத்தில் இவளுக்குண்டான "பத்நியாயிருக்கை" என்கிற தன்மையடியாகவும் வருகின்றன.

"அஹந்தா ப்₃ரஹ்மணஸ்தஸ்ய ஸாஹமஸ்யமி ஸநாதநீ" (எப்போதும் நிலைத்து நிற்பவளான நான் "நான்" என்கிற சொல்லால் சொல்லப்படும் எம்பெருமானுக்கு "நானாயிருக்கை" என்கிற தன்மையாகவிளங்குபவள்) என்றும், "ஸ்ரீவத்ஸவக்ஷா நித்யஸ்ரீ:" (எம்பெருமான் எப்போதும் 'ஸ்ரீவத்ஸம்' என்கிற மறுவை மார்பில் உடையவனாகவும், எப்போதும் பிராட்டியுடன் கூடினவனாகவுமே இருப்பான்.) என்றும் சொல்லுகிற சான்றுகளின்படி, பிராட்டிக்கு லக்ஷணமாக அமைந்த 'எம்பெருமானை விட்டுப் பிரிக்கமுடியாமலிருக்கும் தன்மை' கொண்டும் இந்தப் பாரதந்தர்யமும் அநந்யார்ஹத்வமும் உண்டாயிருப்பன. ஆகையால் தான், பிராட்டியைத் தவிர மற்றையார்க்கு 'எம்பெருமான் பிராட்டி' என்கிற மிதுநத்துக்கு (இரண்டு தத்தவங்களுக்கும்) அடிமைப்பட்டிருக்கையும், பிராட்டிக்கு எம்பெருமான் ஒருவனுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கையும் தேறுகிறது. இந்த இயல்வான உறவாலேதான் இவள் எம்பெருமானைத் தன் சொற்படி நடக்கப்பண்ணும்போது நடுவில் மற்றொருவர் வேண்டாதொழிகிறது.

மஹநீயர்களைப்போற்றுவோம்-5 காரப்பங்காடு மஹாவித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே.வேங்கடாசார்யஸ்வாமி

(காரப்பங்காடு ஸ்ரீ.உ.வே.முரளிதரன்ஸ்வாமி

எழுதிய நூலிலிருந்து தொகுக்கப்பெற்றது) (சென்றவிதம் தொடர்ச்சி)

அர்த்த சூத்தி: ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அர்த்தசூத்தி (பொருள் வழித்துய்மை) என்பது மிகவும் முக்யம் என்று சொல்வர் காரப்பங்காடுஸ்வாமி. ‘அர்த்தசூத்தி இருந்தால்தான் பாவசூத்தி ஏற்படும்’ என்பது ஸ்வாமியுடைய கொள்கையாக இருந்துவந்தது. அர்த்தசூத்தி இல்லாவிட்டால் ப்ராஹ்மண்யமே போய்விடும் என்று மநுபகவான் சொல்லியிருப்பதையும் அடிக்கடி எடுத்துச்சொல்வர் ஸ்வாமி. காலக்ஷேபம் ஏற்பாடு செய்வதற்காகத் தம்மிடம் வருபவர்களிடம் ஸ்வாமி ‘எந்தவிஷயத்தைப் பற்றி எப்போது எத்தனை நாள்நாள் விண்ணப்பிக்கவேண்டும்’ என்று மட்டும் தான் கேட்பார். ‘இந்த விஷயத்தைப் பற்றி இத்தனை நாள்நாள் சொல்வதற்கு இவ்வளவு பணம் கொடுக்க வேண்டும், இந்த இந்த வசதிகள் செய்துதரவேண்டும்’ என்றெல்லாம் நேரிடையாகவோ மறைமுகமாகவோ கேட்கமாட்டார். காலக்ஷேபம் நடந்து முடிந்த பிறகு தட்டெடுத்து வசூலிப்பதும் அவருக்கு அறவே பிடிக்காது. மற்ற எந்த ஒரு வித்வானுக்கும் காலக்ஷேபம் நடத்த ஒரு வாய்ப்பு நேரிடுகிறது என்றால், அதில் தாம் தலையிடமாட்டார். தன்னால் மற்றவர்களுக்கு அஸௌகர்யமோ அலாபமோ ஏற்பட்டு விடக்கூடாது என்பதில் மிகவும் கவனமாய் இருப்பார் ஸ்வாமி. தம்முடைய ப்ரவசநங்களைக் கேட்டு ஸ்ரோதாக்கள் ஆத்மநன்மைகளைப் பெறவேண்டும் என்பதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு செயல்பட்டவர் ஸ்வாமி.

ஸ்வாமியின் வாழ்க்கையில் நடந்த ஒருசில நிகழ்ச்சிகளை இங்கு குறிப்பிடுகிறேன். க்ருஷ்ணமாசார்யர் என்று ஒருவர் அந்தக்காலத்தில் ஸாஸ்த்ர ஸம்ப்ரதாய க்ரந்தங்களை வாங்கி விற்பதை போதுபோக்காகக் கொண்டிருந்தார். ஒரு முறை தம்மிடம் பகவத்விஷய வ்யாக்யாநங்கள் அடங்கிய தொகுதிகள் மூன்று இருந்ததனால் அவற்றிலிருந்து ஒரு தொகுதியை ஸ்வாமி இவரிடம் கொடுத்து அபேக்ஷை இருப்பவருக்கு கொடுத்துவிடுமாறு ஸாதித்தார். ஸ்வாமியிடம் பெற்ற இந்த பகவத்விஷய வ்யாக்யாநஸ்ரீகோஸங்களை க்ருஷ்ணமாசார்யர் தம்மிடமே வைத்துக் கொண்டிருந்தார். பிறகு இந்த ஸ்ரீகோஸங்களை நல்ல வசதி படைத்த ஒருவர் விரும்பி அதற்காக எவ்வளவு பணம் கொடுப்பதற்கும் ஸித்தமாய் இருந்ததனால், அவருக்கு அந்தக் காலத்திலேயே 4000 ரூபாய்களுக்கு விற்கார். ஸ்ரீ.உ.வே.காரப்பங்காடு ஸ்வாமி பணக்கஷ்டத்தில் வாடுபவராகையாலே இந்தப்பணம் அவருக்கு மிகவும் உபயோகமாய் இருக்கும் என்று நினைத்த க்ருஷ்ணமாசார்யர் அதை ஸ்வாமியிடம் கொடுத்தார். ஆனால் “இந்தப்பணம் என்னைச் சேர்ந்தது அன்று; அடியேன் அதிகப்படியாய் இருக்கிறது என்று தேவரீரிடம் ஸ்ரீகோஸங்களைக் கொடுத்துவிட்டேன். அவற்றை தேவரீர் விற்பது இந்தப் பணத்தை ஸம்பாதித்திருக்கிறீர். இந்தப்பணம் தேவரீரைத்தான் சேர்ந்ததாகும். இதை அடியேன் வாங்கிக்கொள்ளமுடியாது” என்று ஸ்வாமி ஸாதித்து ஸ்ரீஸைலேஸ்த்யாபாத்ரம்- மே 2010

அந்தப்பணத்தை வாங்கிக்கொள்ள மறுத்துவிட்டார்.

ஒரு முறை ஸ்வாமி மேட்டூரில் ஒன்பது நாட்கள் ஸ்ரீராமாயணம் உபந்யாஸம் செய்வதற்காக எழுந்தருளியிருந்தார். உபந்யாஸத்தை ஏற்படுத்தி இருந்த அதிகாரிகள் ஸ்வாமி உபயோகத்திற்காக பால்கூப்பன்களை வாங்கித்தொடுத்திருந்தனர். உபந்யாஸங்கள் முடிந்து ஸ்வாமி சென்னைக்குத் திரும்பும்போது சிலபால்கூப்பன்கள் மீதமிருந்தன. ஸ்வாமியிடம் ஸாஸ்த்ரம் வாசித்துக்கொண்டிருந்த ஒருவர் அந்த பால்கூப்பன்களுக்குண்டான பாலை வாங்கி திரட்டிப்பால் பண்ணிக்கொடுக்குமாறு தளிகை பண்ணுபவரிடம் சொன்னார். இந்தவிஷயம் ஸ்வாமிக்குத் தெரியவந்தது. உடனே ஸ்வாமி அந்த ஸரிஷ்யரை அழைத்து, மீதமிருந்த பால்கூப்பன்களை நிர்வாஹஸ்தர்களிடம் திருப்பிக்கொடுத்துவிடுவதுதான் முறையான செயல். உமக்கு என்னுடைய அகத்தில் திரட்டிப்பால் பண்ணிக்கொடுக்கிறேன். இந்தப் பால்கூப்பன்களை அவர்களிடத்தில் திருப்பிக்கொடுத்துவிடும் என்று ஸரிஷ்யத்தார். சிறு விஷயமானாலும் அதில் முறை தவறி (நேர்மையில்லாமல்) நடக்கக்கூடாது என்பதில் ஸ்வாமி மிகவும் தீவிரமாக இருப்பார்.

ஸ்வாமி க்ரந்தகாலசேஷம் ஸாதிக்கும் க்ரமம்

1. பூர்வாவலோகநம் பண்ணாமல் ஸ்வாமி காலசேஷத்துக்கு வந்து விஷயங்களை ஸாதிப்பது என்பதே கிடையாது. எந்த விஷயம் அல்லது க்ரந்தமாக இருந்தாலும், மூலத்தையும், வ்யாக்யாநங்களையும், அவற்றுக்கு ஏற்பட்டுள்ள உப-க்ரந்தங்களையும் ஸேவித்து, எந்த விஷயங்களைச் சொல்லவேண்டும், அவற்றை எப்படி எடுத்துச் சொல்லவேண்டும் என்பதையெல்லாம் முன்கூட்டியே யோஜித்து, ஆராய்ந்து தீர்மானித்து மனத்தில் நன்கு திட்டமிட்டுக்கொள்வர். ஸ்வாமியுடைய உபந்யாஸங்களில் அதிகமாக, அநாவஸ்யமாக ஒரு வார்த்தைகூட இருக்காது. சொல்லவேண்டிய விஷயங்களைக் குறிப்பிட்ட காலத்துக்குள் சொல்லிவிடுவர்.

2. வார்த்தை ஜாலங்கள், அடுக்குமொழிகள், அதிகமான மேற்கோள்கள் இல்லாமல் சொல்லவேண்டிய விஷயங்களை ஸுலபமான தெளிவான நடையில் எப்படி எடுத்துச் சொன்னால் கேட்பவர் மனத்தில் நன்றாகப்பதியுமோ அப்படி எடுத்துச் சொல்வர். நிறுத்தி நிதானமாக ஒருமுறைக்கு இரண்டு முறைகள் விஷயங்களை எல்லாருக்கும் புரியும்படியாக எடுத்துச்சொல்வர். அவர் எடுத்துக்கையாளும் வார்த்தைகள் அனைத்தும் மிக எளிமையாக இருக்கும்.

3. ஸ்வாமியுடைய உபந்யாஸங்களும் அநேகமாக க்ரந்தகாலசேஷ ரீதியில் தான் அமைந்திருக்கும்.

4. மூலத்தையும் வ்யாக்யாந பங்க்தியையும் விட்டு விலகாமல் விஷயங்களை எடுத்துச்சொல்வர். அதாவது அவர் ஸாதிக்கும் விஷயங்கள் நேரே மூலத்துடனும் அதற்குண்டான வ்யாக்யாந பங்க்திக்கும் தொடர்புற்று இருக்கும். ஸ்வாமி ஒரு போதும் வ்யாக்யாந பங்க்திக்கு ஸம்பந்தமில்லாத அர்த்தங்களைச் சொல்லமாட்டார்.

5. ஒவ்வொரு வ்யாக்யாந பங்க்தியையும் (வரியையும்) எடுத்து, அதற்குள்ளே புதைந்திருக்கும் விசேஷார்த்தத்தை வெளிக்கொணர்ந்து காட்டுவர்.
6. இதற்கும் இதற்குமுன் அமைந்திருக்கும் பங்க்திக்கும் ஸங்கதி (தொடர்பு) காட்டுவர்.
7. இந்த பங்க்தியில் காட்டப்படும் அர்த்தம் எப்படி மூலத்துடன் தொடர்பு பெற்று இருக்கிறது என்பதைக் காட்டுவர்.
8. வ்யாக்யாந ஸ்ரீஸூக்திகளுக்குள்ளே மறைந்திருக்கும் ப்ரமாண வசநங்களை எடுத்துக்காட்டுவர்.
9. வ்யாக்யாநங்கள் அருளிச்செய்யும்போது ஆங்காங்கே வ்யாக்யாந பங்க்திகளுக்கு நடுவே தகுந்த ப்ரமாண வசநங்களை உதாஹரிப்பது வ்யாக்யாதாக்கள் அநுஸரிக்கும் முறையாகும். தங்களுக்குண்டான மேதாவிலாஸத்தைக் காட்டிக்கொள்வதற்காக வ்யாக்யாதாக்கள் ப்ரமாண வசநங்களை உதாஹரிப்பதில்லை. அவர்கள் உதாஹரிக்கும் ப்ரமாண வசநங்களுக்கும், வ்யாக்யாந பங்க்திகளுக்கும் அவற்றுக்கும் மூலமாக அமைந்திருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் நெருங்கிய தொடர்புஉண்டு. இவற்றை அந்தந்த ப்ரகரணத்துக்குச்சேர தொடர்புபடுத்திக் காட்டுவது மிக முக்யமாகும்.
இத்தகைய ப்ரமாண வசநங்களுடைய அர்த்தங்களை விவரித்துக்காட்டி, அவற்றின் தாற்பர்ய விசேஷங்களை வ்யாக்யாந பங்க்திகளுடன் தொடர்புபடுத்திக் காட்டவேண்டும். அப்போதுதான் ப்ரமாணவசநங்களை உதாஹரித்துக் காட்டியிருக்கும் வ்யாக்யாதாக்களுடைய திருவுள்ளக்கருத்து நன்றாக வெளிப்படும். இந்த ப்ரமாண வசநத்துக்கு இந்த அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிப்பதிலே நோக்கு அல்லது இந்த வசநத்துக்கு இந்த அர்த்தத்தை உபபாதிப்பதிலே நோக்கு என்று ப்ரமாண வசநத்துக்குண்டான தாற்பர்ய விசேஷத்தை வெளிப்படுத்திக்காட்டி, இது எப்படி வ்யாக்யாந பங்க்திக்குப் பொருந்துமாறு அமைந்துள்ளது என்பதையும் காட்டவேண்டும். ஒவ்வொரு ப்ரமாண வசநத்துக்கும் ப்ரதிபதார்த்தம், வாக்யார்த்தம், தாற்பர்யார்த்தம் எல்லாம் காட்டவேண்டும். ப்ரமாண வசநங்களுக்கு தாற்பர்யார்த்தங்களை நமது ஆசார்யர்கள் பல க்ரந்தங்களில் எப்படி நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள் என்பதை எடுத்துக்காட்டவேண்டும். இந்த ப்ரமாண வசநத்தை இந்த மஹாசார்யர் இந்த க்ரந்தத்திலே இந்த இடத்திலே எடுத்து இப்படி வ்யாக்யாநம் அநுகர்ஹித்திருக்கிறார் என்று காட்டவேண்டும். இந்த வசநத்துக்கு வேறு இடத்தில் வேறுவிதமாக வ்யாக்யாநம் அருளிச்செய்யப்பட்டிருந்தால் அதையும் எடுத்துக்காட்டவேண்டும். ஸ்வாமி இவ்விஷயங்களில் ஸாமர்த்யம் பொருந்தியவராய் விளங்கினார்.
10. விசேஷார்த்தங்களை எடுத்துச் சொல்லும்போது யுக்திகளைக் கையாளவேண்டும். லோகாநுபவங்களிலிருந்து உதாஹரணங்களைக் காட்டவேண்டும்; ஸாஸ்தர் வசநங்களிலும், பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளிலும் அமைந்துள்ள த்ருஷ்டாந்தப்ரமாண விஷயங்களை விளக்கிக்காட்டவேண்டும். இந்த விஷயங்களில் விசேஷமான திறமை ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- மே 2010

பெற்றிருந்தார் நம்ஸ்வாமி.

11. ஸாஸ்திர ஸம்பிரதாய க்ரந்தங்களை ப்ரவசநம் செய்யும்போது எந்த அர்த்தத்தைச் சொன்னாலும் அந்த அர்த்தத்தைச் சொன்னவர் யார் என்பதை மிக முக்யமாகக் குறிப்பிட்டே சொல்லவேண்டும். இதுவே நேர்மையான முறையாகும். பிறர்காட்டியிருக்கும் அர்த்தங்களை வித்வானானவன் எடுத்துச் சொல்லும்போது, தானே இந்த அர்த்தங்களைச் சொல்வதைப் போன்று சொல்லக்கூடாது. இது இந்த ஸ்வாமி ஸாதித்த அர்த்தம், இது இந்த மஹாசார்யர் காட்டியருளிய அர்த்தம், இந்த அர்த்தம் இந்த க்ரந்தத்தில் இந்த ப்ரகரணத்தில் இந்த பூர்வாசார்யராலே காட்டப்பட்டுள்ளது என்று மூலம் காட்டியே அர்த்தங்களை எடுத்துச் சொல்லவேண்டும்.

12. பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்களில் ஒரு மஹாசார்யருடைய ஸ்ரீஸூக்திக்கு விவரணமாக மற்றொரு ஆசார்யருடைய க்ரந்தத்திலே ஸ்ரீஸூக்திகள் அமைந்திருக்கும் இடங்கள் பலவுண்டு. ஒரு க்ரந்தத்திலே உள்ள ஒரு ஸ்ரீஸூக்திக்கு விவரண ஸ்ரீஸூக்திகள் மற்ற எந்தெந்த க்ரந்தங்களிலே இருக்கின்றன என்பதைத் தெரிந்து வைத்துக்கொண்டு, இப்படி ஸங்க்ரஹ விஸ்தர, விவரணி விவரண பாவத்திலே அமைந்திருக்கும் அர்த்தங்களை காலக்ஷேபத்திலே அந்தந்த இடங்கள் வரும்போது தவறாமல் எடுத்துச் சொல்லவேண்டும்.

13. கார்ப்பங்காடு ஸ்வாமிக்குண்டான மற்றொரு சிறப்பு – அவர் காலக்ஷேபம் ஸாதிக்கும்போது (மற்ற ஸமயங்களிலும் கூட) எந்தவொரு மஹாசார்யருடைய நிர்வாஹத்தையும் கண்டித்து வார்த்தைசொல்லமாட்டார். ஸம்பிரதாய பேதங்களோ, நிர்வாஹ பேதங்களோ எதுவாக இருந்தாலும் நம்முடைய தர்ஸநத்தைச் சேர்ந்த மஹாசார்யர்கள் காட்டியருளியிருக்கும் அர்த்தங்களை எடுத்துச் சொல்வாரே தவிர எந்த ஆசார்யருடைய கருத்தையும் விமர்ஸநம் செய்யமாட்டார். எந்தவொரு ஆசார்ய புருஷரிடமும் அபசாரப்படும்படியாகத் தம்முடைய வார்த்தை அமைந்துவிடக்கூடாது என்பதில் மிகவும் எச்சரிக்கையுடன் இருப்பார். இதைப்போன்று நமதாசார்யர்கள் காட்டியருளியிருக்கும் அர்த்தவிஸேஷங்களுக்கு முரணாகவோ அல்லது அதற்கு மேற்பட்டோ தவறிக்கூட வார்த்தை சொல்லிவிடக்கூடாது என்பதிலும் கவனமாக இருப்பார்.

இப்படி வித்வானானவன் பின்பற்ற வேண்டிய வழிகள் பலவுண்டு. இவற்றை அநுஸரித்து பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை ஆஸ்சார்யமாகக் காலக்ஷேபம் ஸாதிக்கும் ஸாமர்த்யமானது ஸ்வாமிக்கு அமைந்தது அவர்தம் ஆசார்யரான ஸ்ரீ.உ.வே.தேஸிக வரதாசார்யஸ்வாமியுடைய பாணியைப் பின்பற்றியதால் என்று சொல்லலாம். ஸ்ரீ.உ.வே.தேஸிகவரதாசார்யஸ்வாமி எப்படி காலக்ஷேபம் ஸாதிப்பாரோ, அதே க்ரமத்தில் ஸாதிக்கக்கூடியவர் நம்ஸ்வாமி. (தொடரும்)

விளக்கவுரை: பகவத்கீதையில் கண்ணன் தன்னை நான்குவகைப் பட்டவர்கள் ஆஸ்ரயிப்பதாக அருளியுள்ளான். “ஆர்த்த: ஜிஜ்ஞாஸு: அர்த்த₂ார்த்தீ₂ ஜ்ஞாநீ” என்று. இழந்த செல்வத்தை அடையவிரும்பும்புமவர், புதிய செல்வத்தைப் பெறவிரும்பும்புமவர், ஆத்மாநுபவமாகிய கைவல்யத்தை விரும்பும்புமவர், எம்பெருமானுக்கு இடையறாது தொண்டுசெய்யவிரும்பும் ஜ்ஞாநி என்ற அந்நான்குவகையானவர்களுக்கும் திருவரங்கநாதன் அருள் புரிவதாகக்கூறுகிறார் இதில்.

துன்புற்றுவருமவர்களுக்குப் புகலிடமாயும், இம்மைப் பயனை வேண்டுமவர்க்கு வேண்டுவனவற்றையெல்லாம் தரக்கூடிய கற்பகவ்ருக்ஷமாயும், பொறுக்கமுடியாத குற்றம் செய்தவர்கள் விஷயத்தில் பொறுமை உள்ளவராயும், உண்ணும்சோறு பருகுநீர்த் தின்னும் வெற்றிலை (தாரகபோஷக போக்யங்கள்) எல்லாம் எம்பெருமானே என்று எண்ணக்கூடிய ஜ்ஞாநிகளுக்கு, தாய் தந்தையர் சுற்றத்தவர் எல்லாருமாக விளங்குபவராயும், எங்களது செல்வமாயும், பெரியபிராட்டியாருக்குக் கண்ணாக உள்ளவராயும், பூமிப்பிராட்டிக்குப் பிராணனாயிருப்பவருமான நம்பெருமானைப் பற்றுவோமாக. அப்பெருமான் என்னை ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸுகமாக வாழவைக்க வேண்டும். அடிமைபூண்டிருத்தலாகிய கைங்கர்யத்தையும் அருளவேண்டும்.

77. ஸ்வப₂ணவிதாநதீ₃ப்ரமணிமாலி ஸுத₃ாமருசி-
 ம்ரதி₃மஸுக₃ந்தி₄பே₄ாக₃ ஸுக₂ஸாயிதரங்க₃த₄நம்|
 மத₃ப₄ரமந்த₂ரோச்ச₂வஸிதநிஸ்ப்வஸிதோத்தரலம்
 ப₂ணிபதி டே₃ாலிகாதலிமம் ஆஸ்வஸிம:ப்ரணதா:||

விளக்கவுரை: கீழே 14 ஸ்லோகங்களால் உத்ஸவ மூர்த்தியாகிய நம்பெருமானை அநுபவித்தவர். இனி 51 ஸ்லோகங்களால் மூலவராகிய பெரியபெருமானை அநுபவிக்க முற்பட்டு முதலில் படுக்கையாகிய ஆதிசேஷனை வணங்குகிறார். கீழ்க்ஸலோகத்தில் எல்லாவிதமான அடிமையும் கொள்ளவேண்டுமென்று வேண்டியவர், “சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம்” என்று எல்லாவிதமான தொண்டுகளும் செய்யக்கூடிய திருவநந்தாழ்வானை வணங்குகிறார்.

படுக்கையின் மேற்கட்டியில் ரத்நங்களைத் தொங்கவிட்டாற்போன்று ஆதிசேஷனது படமாகிற மேற்கட்டியில் நாகத்தின்மாணிக்கங்கள் ஸ்ரீஸைஸேத₃யாபாந்ரம்- மே 2010

ஒளிவீசித்திகழ்கின்றன. நல்லபூமாலைபோன்று மென்மை, குளிர்ந்தி, நறுமணம், அழகு இவற்றை உடையதாக இருக்கின்றது. இத்தகைய திருமேனியில் இனிதே திருக்கண்வளரக்கூடிய ஸ்ரீரங்கநாதனை உடையதாய் இருக்கின்றது. அரங்கனை இடையறாது சுமப்பதனால் உண்டான பெருமிதத்தாலே மந்தமாக வெளிவருகிற மேல்மூச்சுக்கீழ்மூச்சுக்களால் ஆதிசேஷனாகிய படுக்கை ஊஞ்சல்போல் விளங்குகிறது. அப்படுக்கையாம் ஆதிசேஷனை வணங்கி மகிழ்வோமாக.

78. வடத₃ல தே₃வகீஜ₂ர வேத₃ஸிர:கமலாஸ்தந -
 ஸட₂கோப வாக்₃வபுஷி ரங்க₃க்₃ருஹே ஸயிதம்|
 வரத₃முத₃ாரதீ₃ர்க₄ பு₄ஜலோசந ஸம்ஹநநம்
 புருஷம் உபாஸிஷீய பரமம் ப்ரணதார்த்திஹரம்||

விளக்கவுரை: அநந்தனை வணங்கியபிறகு அநந்தஸாயியாகிய பெரியபெருமானை இது முதல் வணங்குகிறார். ஆலமாமரத்தின் இலைமேலும், தேவகியின் வயிற்றிலும், வேதத்தின் உச்சியாகிய வேதாந்தத்திலும், பிராட்டியின் கொங்கைகளிலும், நம்மாழ்வாரது திருவாய்மொழியிலும் எந்த வகையில் எழுந்தருளியிருக்கிறாரோ அதே திருமேனியுடன் ஸ்ரீரங்க விமாநத்தில் ஸயனித்துக்கொண்டிருக்கிறார். வேண்டுவார்க்கு வேண்டிய வரங்களை அளிப்பவரும் வாரிவாரிவழங்கக்கூடிய உதாரமான கைகளையும் நீண்ட திருக்கண்களையும் கொண்ட திருமேனியை உடையவரும், வணங்கியவர்களது துன்பங்கள் அனைத்தையும் போக்குபவருமாகிய பரமபுருஷனான பெரியபெருமானை உபாஸிக்கக்கடவேன்.

79. உத₃தி₄பரமவ்யோம்நோர்விஸ்ம்ருத்ய பத்₃மவநாலயா-
 விநிமயமயீம் நித்₃ராம் ஸ்ரீரங்க₃நாமநி த₄ாமநி|
 ப₂ணிபரிப்₃ருட₄ஸ்ப₂ாரப்ரஸ்வாஸநி: ஸ்வஸிதக்ரம-
 ஸ்க₂லித நயநம் தந்வந் மந்வீத ந: பரம: புமாந்||

விளக்கவுரை: “பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு” என்றும், “வடதடமும் வைகுந்தமும்” என்றும் பெரியாழ்வார் அருளியபடி

द्वितीयः सर्गः

अस्ति प्रशस्ता भुवनेषु काञ्ची पुरी विरिञ्चोत्तरवेदिकाढ्या ।
 गण्याऽभवन्मुक्तिकरीषु पूर्व धन्याकृतिस्सप्तसु या पुरीषु ॥१॥
 उत्फुल्लकल्हारसरोजवत्या कूलङ्कषोत्तुङ्गतरङ्गवत्या ।
 समावृता या सरिता महत्या स्वच्छाम्बुवत्या भुवि वेगवत्या ॥२॥
 यत्रोन्नतानां मणिगोपुराणामंशुप्रवाहैररुणाम्बुपूराम् ।
 यत्नेन जानन्त्यमरस्रवन्तीं सुराङ्गनाः काञ्चनपुण्डरीकैः ॥३॥
 आकर्ष्य यस्यां वरदोत्सवोद्यन्मृदङ्गभेरीनिनदं गभीरम् ।
 कुर्वन्ति केकाशिखिनस्सलीलं कालं विना कालवलाहकानाम् ॥४॥
 यत्सौधपंक्तिर्गगनस्रवन्त्या स्वशृङ्गभाजा कलया सुधांशोः ।
 भोगिव्रजेनापि विडम्बयन्ती शंभुं किलैकाम्रपतिं समीपे ॥५॥

இரண்டாவது ஸர்க்கம்

காஞ்சீபுர வர்ணனை

1. உலகிலுள்ள நகரங்களிலே மிக்கபுகழ்பெற்றதும், பிரமதேவன் அஸ்வமேத யாகம் செய்யும்போது உத்தரவேதியமைக்கப்பெற்றதும், முக்திதரும் ஏழு நகரங்களிலும் முந்துறமுன்னம் எண்ணப்படுவதும், அவ்வேழிலும் வைத்துக் கொண்டு அமைப்பாலே மிகவழுகியதுமான காஞ்சீபுரம் என்றொரு நகரம் இருக்கிறது.
- 2 யாதொரு நகரமானது மலர்ந்த செங்கழுநீர் தாமரை ஆகிய புஷ்பங்களை உடையதும், கரையையழிக்கும்படியான மிகப்பெரிய அலைகளோடு கூடியதும், தூயநீருடையதுமான வேகவதீ என்னும் பெரிய நதியால் சூழப்பெற்றுள்ளதோ;
3. எந்த நகரத்திலுள்ள மணிகளால் சமைக்கப்பெற்ற கோபுரங்களின் கிரணக் கூட்டங்கள் பட்டு செந்நிறமுடையதாய் தோன்றும் ஜலப்ரவாஹத்தையுடைய ஆகாஸகங்கையை தேவமாதர்கள் அங்குள்ள பொற்றாமரை மலர்களைக் கொண்டு அறிகின்றனரோ;
4. எந்த நகரத்தில் பேரருளாளன் உத்ஸவத்தில் பெருமுழக்கம் செய்கின்ற ம்ருதங்கம், போீ ஆகியவற்றின் ஒலியைக்கேட்டு, மயில்கள் காளமேகங்களின் ஓசையில்லாத போதும் கேகாரவம் செய்கின்றனவோ;
5. எந்த நகரத்திலுள்ள உயர்ந்த மாளிகைகளின் வரிசையானது தன்உச்சியிலுள்ள ஆகாய கங்கையினாலும், பிறைச்சந்திரனாலும், போகிகளின் கூட்டத்தினாலும் அருகிலுள்ள ஏகாம்பரநாதனான ஸிவனை அநுகரிக்கிறதோ; (போகிகள் – மாளிகை பக்ஷத்தில் போகத்தை அநுபவிப்பவர்கள்; ஸிவ பக்ஷத்தில் பாம்புகள்.)

யத்ராஹாராஹ்வரமலேகா காதம்பினி நூனமவேக்ய மோதாட் |
 தனவன்த்யகாலேஓபி ச தாண்டவானி ஸிஶாவலா லோலகலாபஹாரா: || 16 ||
 யதன்தரேஓனன்தஸரஸ்ததன்தே தன்த்யத்ரி ஶ்ருங்ஙான்தரபுண்யகோத்யாம் |
 ஶ்ரீமாந் ஜகத்ரக்ஷணஜாங்ரக: ஶ்ரீதேவராஜ: கुरुதே நிவாஸம் || 17 ||
 வேதோஓஶ்வமேதோதததவ்யமூர்திராஹாரணோ ஹக்ஷமனோஜானாம் |
 ஶாஹோபஹாதி நமதா ஜனானா ஶோதோததிர்யத்ர ச சந்நிததே || 18 ||
 ஆஹாரஹூதோ ஜகதா த்ரயாணா ஶாஹாரணோ நிர்ஜரதானவானாம் |
 தாபத்ரயபூலோஷஜுஷா ஜனானாமாபத்ரஸஶ்வோ யத்ர சகாஸ்தி தேவ: || 19 ||
 ஹேமாஶ்ஜினிஹேமஸரோஜஹ்ஶ்ரீபாஶ்வஜன்யோஓஜனி தத்ர யோஙீ |
 தாரே ஹரேராஶ்வயுஜாஶ்யமாஸே சமஸ்தஜீவாவநகமஹேதோ: || 20 ||

6. எந்த நகரத்தில் அக்ரஹாரங்களில் நடக்கும் யாகங்களிலிருந்து எழும் புகையைக் கண்டு மயில்கள் மேகவரிசை என்றெண்ணி, அகாலத்தில் ஆநந்தமாக தோகையை விரித்து ஆடுகின்றனவோ;
7. எந்த நகரத்தின் மத்தியிலுள்ள அநந்தஸரஸ் என்ற தடாகத்திற்கு அருகிலுள்ள வேழமலைச்சிகரத்தின் நடுவே புண்யகோடி விமானத்தில் பெருந்தேவித்தாயாரோடு கூடியுள்ள தேவராஜப்பெருமாள் உலகங்களை ரக்ஷிப்பதில் கவனத்துடன் வாஸம் செய்கிறாரோ;
8. எங்கு, பிரமனது ஹயமேதயாகத்தின் அக்நியிலிருந்து தோன்றிய திருமேனியை உடையவரும், பக்தர்களின் மனமாகிற யானையை தன் வஸத்திலே கொண்டுள்ள பாகனைப் போன்றவரும், வணங்குகின்ற ஜநங்களின் ஆபத்துக்களை போக்குபவரும், ஞானக்கடல் போன்றவருமான பேரருளாளன் விளங்குகின்றாரோ;
9. எங்கு, மூன்று உலகங்களுக்கும் ஆதாரமாய், தேவர்களுக்கும் அஸூரர்களுக்கும் பொதுவானவராய், ஆத்யாத்மிகம் ஆதிதைவிகம் ஆதிபௌதிகம் என்கிற மூன்று தாபங்களாலே எரிக்கப்படுகின்ற ஜநங்களுக்கு அத்துன்பத்தைப் போக்கும் ஆபத்ஸகனாய் (நண்பனாய்) பேரருளாளன் விளங்குகிறாரோ;

பொய்கையாழ்வார் திருவவதாரம்

10. அத்தகைய காஞ்சீபுரத்தில் பொற்றாமரைக்குளத்தில் பொற்றாமரை மலரிலிருந்து எல்லா ஜீவாத்மாக்களையும் ரக்ஷிப்பதற்காக பூர்பாஞ்சஜந்யாழ்வான் பொய்கையாழ்வாராக ஐப்பசிமாஸத்திலே விஷ்ணுநக்ஷத்ரமான திருவோணத்தில் திருவவதரித்தருளிஞார்.

सञ्जीवनत्वाद्बहुसत्त्वयोगात् संसारदावाग्निविनाशकत्वात्।
 शैत्योदयात् सूक्त्यमृतप्रदानात् सरोऽभिधानं यमुदाहरन्ति॥११॥
 मासेऽथ तस्मिन् वसुभेऽजनिष्ठ पारेसमुद्रं पुरि मल्लनाम्न्याम्।
 नीलोत्पलान्ताद्भुवि भूतनामा कौमोदकीशक्तिमयो मुनीन्द्रः॥१२॥
 तन्मास एवाविरभूद्विपश्चित् प्राचेतसर्क्षेऽथ मयूरपुर्याम्।
 महाभिधानो लतिकाह्लादान्ताच्छ्रीनन्दकात्माऽजनि कैरवान्तात्॥१३॥
 लक्ष्मीपतेः पूर्णकटाक्षलब्ध ज्ञानातिरेकोर्जितसद्गुणौघाः।
 अयोनिजाताः प्रथमास्त्रयस्ते विचेरुर्व्या विदिताखिलार्थाः॥१४॥

11. பொய்கையானது நன்னீர் நிரம்பியதாகவும், நீர்வாழ் பிராணிகளைத் தன்னகத்தே கொண்டதாகவும், காட்டுத்தீயை (நெருப்பை) அணைப்பதாகவும், குளிர்ச்சியை யூட்டுவதாகவும், குளிர்ந்த நீரைத் தருவதாகவுமிருப்பது போலே நல்லோர்களை வாழ்விப்பவராகவும், ஸத்த்வகுணத்தோடு கூடியவராகவும், ஸம்ஸாரமாகிற காட்டுத்தீயை தணிப்பவராகவும், குளிர்ந்த இனிய பாசுரங்களாலே அம்ருதத்தை அளிப்பவராயுமிருப்பதால் எவரை பொய்கையார் என்று அழைக்கின்றார்களோ;

பூதத்தாழ்வார் திருவவதாரம்

12. பிறகு, அதே மாதத்தில் (பொய்கையாழ்வார் அவதரித்த மறுதினத்தில்) அவிட்ட நக்ஷத்ரத்தில் ஸமுத்ரக்கரையில் மல்லைநகரத்தில் (திருக்கடன்மல்லையில்) நீலோத்பலமலரினின்றும் எம்பெருமானுடைய கௌமோதகீயென்னும் கதையினுடைய ஸக்திஸ்வரூபியாக பூதத்தாழ்வார் இப்புவிவில் திருவவதரித்தருளினார்.

பேயாழ்வார் திருவவதாரம்

13. பின்பு அதே ஐப்பசிமாஸத்தில் சதயநக்ஷத்ரத்தில் மயூரபுரியில் (திருமயிலையில்) கொடிகளையுடைய மடுவினில் அல்லிமலரினுளிருந்து எம்பெருமானுடைய நந்தகமென்னும் கத்தியின் அம்ஸமாய் ஜ்ஞாநியான பேயாழ்வார் திருவவதரித்தருளினார்.

முதலாழ்வார்கள் வைபவம்

14. மற்றுள்ளவாழ்வார்களுக்கு முன்னே வந்துதித்த அயோநிஜர்களாய் முதலாழ்வார்களான அம்மூவரும் திருவின்மணாளான எம்பெருமானுடைய பரிபூர்ணகடாஷுத்தாலே அடைந்த மிகுந்த ஜ்ஞாநத்தினால் வளர்ந்த நற்குணக்கூட்டங்களை யுடையவர்களாய், அகிலார்த்தங்களையும் அறிந்தவர்களாய் பூமியில் ஸஞ்சரித்துவந்தனர்.

आरभ्य बाल्यादरविन्दनाभमाधारमन्तः करणैरवाप्य।
 रामं पुरा लक्ष्मणवत्त्रयस्ते मिथो न सम्पर्कजुषो बभूवुः॥१५॥
 नारायणन्यस्तभरा धरण्यां वयं यथाऽन्ये न भवन्ति वेति।
 कुत्राप्यसक्ता न मिथोऽपि यत्र सायंगृहास्ते व्यचरंस्त्रयोऽपि॥१६॥
 एवं यथेच्छं विहरत्सु तेषु नारायणो भक्तिपराङ्मुखानाम्।
 शब्दादिभोगप्रवणेन्द्रियाणाम् अज्ञानिनां मोहमपाकरिष्यन्॥१७॥
 श्रीवामनक्षेत्रपुरे कदाचित्संयोज्य शौरिर्भगवानकस्मात्।
 अनभ्रवृष्टिं निशि कल्पयित्वा प्रावेशयत्संकटदेहलीं तान्॥१८॥
 अपीडयत्सादरमम्बुजाक्षः तानिक्षुण्डानिव तत्र गत्वा।
 रसोत्तरैस्सूक्त्यमृतैश्च तेषां सञ्जीवयिष्यन् भवतप्तमत्यान्॥१९॥

15. எப்படி இளையபெருமாளான லக்ஷ்மணன் பிறந்ததுமுதற்கொண்டு பெருமாளிடத்தில் மிகுந்த ப்ரேமத்துடனிருந்தாரோ, அதேபோன்று குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே அம்மூவரும் பத்மநாபனான எம்பெருமானையே தமக்காதாரமாக மனத்திற்கொண்டவர்களாகவும், ஒருவரோடொருவர் தொடர்பின்றிக்கே தனித்தனியே யிருந்தார்கள்.

16. ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்திலே தம்முடைய எல்லாபாரத்தையும் வைத்தவர்களாய், நம்மைப்போன்றவர்கள் உலகில் இருக்கிறார்களோ இல்லையோ என்று தேடிக்கொண்டு, எவ்விஷயத்திலும் தங்களுக்குள்ளும் பற்றற்றவர்களாய், எவ்விடத்திலே அந்திப்போது நெருகிறதோ அங்கேயே தங்குபவர்களாய் அம்மூவரும் திரிந்தனர்.

17,18. இவ்வாறு மூவரும் தனித்தனியே ஸஞ்சரித்துவருங்கால், ஓரிரவில் எம்பெருமான் தன்னிடத்திலே பக்தியில்லாதவர்களாயும், ஸப்தாதிவிஷயங்களிலே செலுத்தப்பட்ட பஞ்சேந்திரியங்களையுடையவர்களாயுமிருக்கிற அறிவற்ற ஜநங்களின் மோஹத்தைப் போக்குவதற்காக, ஸ்ரீவாமநக்ஷேத்ரமான திருக்கோவலூரிலே, மேகமில்லாமலிருக்கச்செய்தே பெருமழையைண்டாக்கி, அம்மூவரையும் ஒரு சிறிய இடைகழியிலே நுழையச்செய்தான்.

19. ஸம்ஸார தாபத்தால் வருந்துகின்ற மக்களை அம்மூவருடைய திவ்யஸூக்திகளாகிற அமுதத்தைக் கொண்டு உஜ்ஜீவிப்பிப்பதற்காக, கரும்புத்துண்டுகளை ஆலையிலிட்டுப் பிழிவதுபோலே அரவிந்தாக்ஷனான எம்பெருமான் அவ்விடத்திற்குச் சென்று அம்மூவரையும் ஆதரவோடு நெருக்கினான்.

நாயந்தே! த்ரைவித்யவ்ருத்த₄ஜநஸிரோபூ₄ஷணமாய், ஸாத்த்விகஜநஸநாதந ஸம்பத்தாய், ஆஸ்ரிதஸர்வவித₄ப₃ந்து₄ரூப(பூத)முமாய், அஸரண்யஸரண்யமுமாயிருக்கையாலே மன்னுயிர்கட்கெல்லாம் அரணமான சரண பங்கஜங்களும், நளிந நாளலலிதங்களாகையாலே அவற்றைப்போலான இணைக்காலான கணைக்கால்களும், யௌவந ப்ரஹர்ஷ ப்ரருதோத்போதம் (?) போலே உத்ப₄ாநுக்களான ஜாநுக்களும், கரிப்ரவரகரங்கள் போலே உருக்களான ஊருக்களும், கநகாசலதட போலே யிருக்கிற கடிகாந்தி லோகாந்தையான படகாந்தியும், வடபத்ரபுடம் போலே ஸுந்த₃ரமான துந்தி₃ஸ்த₂லமும், ஸௌந்த₃ர்ய ஸரித₃ாவர்த்த க₃ர்தாப₄மாய், அதிக₃ம்பீ₄ரமான நாபீ₄ஸரஸஸும், நிரந்தர சஞ்சலப₃த்த₃ி₄ ஜநகமான மத்யதே₃ஸமும், அவிரளதரள விராஜிதமாய் அமுகுள வகுளாலங்க்ருதமாய் அதிதராஹாரபூ₄ஷிதமாகையாலே அநவரததாஹிஸ்தமான (?) வக்ஷஸ்த₂லமும், அவஞ்சகரான அகிஞ்சநர்க்கு ஸ்வஸ்தித₃ா யியான ஹஸ்தபத்₃மமும், அர்க்கஸமாநதர்க்கஜாலத்தினுடைய மாநஹாரியான ஜ்ஞாநமுத்₃ரையும், ஸம்ஸாரபே₄ாகி₃ ஸந்த₃ஷ்ட ஜீவஜீவாதுவான க்₃ரீவா ப்ரதே₃ஸமும், அகவாயில் அநுரா₃த்துக்கு வாய்த்தலைப்போலேயாய் முகிழ்விரிகிற பங்கயமனைய செங்கனிவாயும், திருமுத்துநிரையும், மகரம் தழைக்கும் தளிரோ வென்கிற வர்ண நிர்ணயகமான கர்ணபாஸமும், சித்தம் சிறைகொள்ளுமதான முத்தின் குழையும், 'கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ' என்கிற உபமாந ஸம்ஸயத்துக்கு உதாஸிகையான நாஸிகையும், கரணந்தரப்ரத்யபேசையாலே ஸ்ரவணகுதூஹலங்களாய் ப்ரவணரக்ஷண தீ₃க்ஷிதங்களான ஈக்ஷணங்களும், நயநபங்கஜங்களை வகைந்துபடிகிற மது₄கரநிகரங்கள் போலே, கருத்தை வருத்துமதான திருப்புருவங்களும், நாள் மன்னுவெண்திங்கள் போலே கோள்மன்னி ஆவியடுகிற திருநுதலும், "ருக்ணே தோகே ஸர்வஜநீ தத்கஷாயம் பிப₃ந்தீ" என்கிறபடியே கருநாடு காடெழ்ச் சாத்தின திருநாமமும், ஸம்ஸாரது₃:க₂ார்க தாபநாஸகரமான வாசத்தடமென்று பேசத்தகுதியான திருமுக₂மண்ட₃லமும், வக்த்ரமாகிற சித்ரப₃ாநுவுக்கு பரப₄ாக₃மாய், அதிகாளிகையான அளகாளிகையும், ஸேஷித்வத்துக்குத் தலையான தண்டுழாய் பொன்முடிபோலே, ஸேஷித்வத்துக்கடியான மணிமுடியும் - ஆக இப்படி ஆராகிலும் நீராய் அலைந்துகரையும்படி ப்ராவண்ய ஜநகமான லாவண்யராஸி ஒரு வடிவுகொண்டாப்போலேயிருக்கிற தேவரிப்போது திருவத்₄யயனோதஸவ வ்யாஜத்தாலே குன்றம்போல் மணிமாட₃ீடு திருக்குருகூரத னுள் நின்றவாதிப்பிரான் உலாவியருளின நெடுவீதிகள்தோறும் "யேந யேந த₄ாதா க₃ச்ச₂தி தேந தேந ஸஹ க₃ச்சதி" என்கிறபடியே உலாவியருளி, மீண்டெழுந்தருளிப் பொருநல் சங்கணித்துறையில் துகில்வண்ணத்தூநீராலே திருமஞ்ஜநம் ஆடியருளி ஸ்நாநாஸநத்திலே நாநாவித₄ க₃ந்த₄புஷ்பாதி₃களாலே அலங்க்ருதராய் எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பு இங்ஙனே யிராநின்றது; எங்ஙனையென்னில் -

ஜ்ஞாநாதி₃ கல்யாணகு₃ணக₃ணபூ₄ஷிதனான ஸர்வேஸ்வரன் நித₃ாநஜ்ஞாப்ரீஸைஸேஸத₃யாபாத்ரம்- மே 2010

ஈடுபடும்படி ஆமத்தையறுத்துப்பசியை மிகுத்துச் சோறிடுவாரைப்போலே “மயர்வற மதிநலமருளினன்” என்கிறபடியே அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கி ப₄க்தி ரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தைத் தந்தருளி ‘பேரமர் காதல் கடல்புரைய விளைவித்து’, ‘காதல் கடலில் மிகப்பெரிதால்’, ‘காதலுரைக்கில் தோழீ மண்டிணிஞாலமும் ஏழ்கடலும் நீள்விசும்பும் கழியப்பெரிதால்’, ‘அதனில் பெரிய என்அவா’ என்கிறபடியே தத்த்வத்யத்தையும் விளாக்குலை கொள்ளும்படி பரப₄க்தி, பரஜ்ஞாந, பரமப₄க்தி ரூபேண அந்த ப₄க்தியையும் அபி₄வ்ருத்₃தை₄யாக்கி ‘என்னவாவறச் சூழ்ந்தாயே’ என்னும்படி, கடல்போன்ற ஆத்₃ரத்தோடே சூழ்ந்து, தாபங்களை ஹரித்து ‘அவாவற்று வீடுபெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்’ என்னும்படி ஸ்வசரணகமலப்ராப்திபர்யந்தமான பர்வக்ரமேண விளைத்த ஸர்வாவஸ்தை₂களையும் ‘கையபொன்னாழி வெண்சங்கொடும் காண்பான் அவாவுவன் நான்’ ‘கமலக்கண்ணன் என் கண்ணினுள்ளான் காண்பன்’ அந்தமில் பேரின்பத்தடியாரோடிருந்த அளவில் முடிந்த அவாவிலந்தாதியிப்பத்து என்று தேவர் தெருள் கொள்ள அருளியிருக்கச்செய்தேயும் அநாதி₃ பாபவாஸநா தூ₃ஷித அஸேஷ - சேமுஷீகராகையாலே இவ்வர்த்த₂ விஷயமாக ஸந்தே₃ஹித்திருக்கிற மந்த₃மதிகளுடைய ஸங்காவகாஸலேஸங்களை ஸப்ரத்யயமாக அவ்வோத₃ஸைகளில் அநுஷ்ட₂நந்தாலே விஸத₃மாக்காநின்றனுகொண்டு ஸமிப்பித்தருளுவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி தத₃ர்த்த₂மாகத் திருமஞ்ஜநம் செய்ய எழுந்தருளியிருக்கிறூப்போலே யிரா நின்றது.

வீடுவிடைத் திருமஞ்சநக்கவி

மேஷ் கేశாदिदेवाविदितनिजपदं व्यूढम् आद्यामरेन्द्रं
स्वेशं स्वाशातिरेकप्रवहितवचनाभिष्टुतं त्वद्य कृत्वा।
गीतं गीत्वाऽथ गोदाकृतमिह तमलं तर्पयित्वा च लब्ध्वा
गेहं तस्मात् कृतार्थस्त्वमिह शठरिपो! स्नासि नः श्रान्तिशान्त्यै ॥

மேஸம் கேஸாதி₃தே₃வாவிதி₃தநிஜபத₃ம் வ்யூட₄ம் ஆத்₃யாமரேந்த₃ரம்
ஸ்வேஸம் ஸ்வாஸாதி₃ரேக ப்ரவஹித வசநாபி₄ஷ்டுதம் த்வத்ய₃ க்ருத்வா
கீ₃தம் கீ₃த்வா₃த₂ கே₃த₃ாக்ருதமிஹ தமலம் தர்ப்பயித்வா ச லப்₃த₄வா
கே₃ஹம் தஸ்மாத் க்ருதார்த்த₂ஸ்த்வமிஹ ஸட₂ரிபோ ஸ்நாஸி ந:
ஸ்ராந்தி ஸாந்த்யை॥

நாயந்தே! நாயந்தே! ஸ்ரிய:பதியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனாய், ஸமஸ்த கல்யாணகு₃ணத்தமகனாய் ஸ்ரீவைகுண்ட₂நிகேதநனாய், நித்யஸூரிபரிஷந்நிரந்தர ஸேவ்யமான சரணநளிநனாய்க்கொண்டு நித்யாநந்த₃நிர்₄ப₄ரனாகச் செல்லாநிற்கச்

செய்தே, “ஸ ஏகாகீ ந ரமேத” என்று உண்டதுருக்காட்டாதே அசித்₃விஸிஷ்டமான சேதநஸமஷ்டி பக்கல் “அருள் புரிந்த சிந்தை அடியார் மேல் வைத்து” என்கிறபடியே பரமகாருணிகளாய் ஸ்வசரணகமல ஸமாஸ்ரயணாகூலமான கரணகளேப₃ரங்களைக் கொடுக்கக்கோலி, “ப்₃ரஹ்மாதி₃ஷு ப்ரலீநேஷு நஷ்டேலோகே சராசரே ஏகஸ் திஷ்ட₂தி விஸ்வாத்மா ஸ து நாராயண: பர:” என்றும், “ஒன்றும்தேவும் உலகும்உயிரும் மற்றும் யாதுமில்லாவன்று நான்முகன் தன்னைடு தேவருலகோடு உயிர்படைத்தான்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே சதுர்முக₂ப்ரமுக₂ ப₃ஹுமுக₂ ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி, ஸ்ருஷ்டரான சேதநர்களுக்கு நல்லதும்தீயதும் விவேகிக்கைக்கு ஸாஸ்த்ரங்களான நேத்ரங்களைக்கொடுத்திருக்கச் செய்தேயும், அஜ்ஞாநார்ணவ மக்₄நரான இவர்களை உத்தீர்ணராக்குகைக்கு “மனிசரும் மற்றும் முற்றுமாய் மாயப்பிறவி பிறந்து” என்கிறபடியே ராமக்ருஷ்ணாதி₃ருபேண அவதரித்தருளியும், இப்படிப்பண்ணின அவதாரங்கள்தானும் தத்காலீநர்களுக்கே உஜ்ஜீவநமாத்ர ஸேஷமாகையாலே, தத₃நந்தரகாலீரான அஸ்மத₃ாதி₃ ஸகல பாமரஜந – உஜ்ஜீவநார்த்தமாக மாடமாளிகை சூழ்ந்தழகாய திருக்குருகூரிலே வீடில் சீர்ப் புகழாதிப்பிரானாய் மேவியும், மலிந்து செந்நெல் கவரிவீசும் திருக்குருகூரதனுள் பொலிந்துநின்றபிரானாய் நின்றும், நிலையழகிலே “கண்டவாற்றால் தனதே உலகெனநின்றான்” என்றும். “நீயும் திருமகளும் நின்றாயால்” என்றும் “நிலையார நின்றான்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஸ்மாத்த்ரனென்னும்படியை யறுதியிட்டு, ஈடுபட்டு அறிவுடையாரடங்கலும் ஆஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி நல்லார்நவில் குருகூரிலே நித்யஸந்நிதி₄பண்ணியிருக்கிற குறியமாணுருவாகிய நீள்குடக்கூத்தனைப் பாடியருளுவதாக ஸங்கல்பித்து, “ஸ்தோத்ரம் வேத₃மயம் கர்த்தும் தத்ர த்₃ராவிட ப₄ஷயா தத்ர வேத₃ாஸ்ஸமஸ்தாஸ்ச த்₃ராவிட₃த்வமுபாக₃தா:॥” என்கிறபடியே ருக்,யஜுஸ், ஸாம, அத₂ர்வணங்களை திருவிருத்தம் முதலான தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ சதுஷ்டயமாக்கி, மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேல் ஆன்றதமிழ்மறையை அதி₄கரித்தார்க்கு, “உடைந்து நோய்களை ஓடுவிக்குமே” என்றும், “நல்லபதத்தால் மனைவாழ்வர் கொண்டபெண்டிர் மக்களே” என்றும், “மீட்சியின்றி வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே” என்றும், ஐஹிக ஆமுஷ்மிக ப₂லப்ரத₃ாந ஸஹிதமாக விண்ணோர் பெருமான் தன்னை மொய்யசொல்லால் இசைமாலைகளேத்தியருளின தேவரீர் இப்போது ஸாத்த்விக ஜநஸார்த்த₂ங்களை க்ருதார்த்த₂ராம்படி தி₃வ்யோத்ஸவ வ்யாஜத்தாலே கோவில் நின்றும் புறப்பட்டருளி, விவித₄விதாந புஞ்ஜரஞ்சிதமாய் செழுமாமணிகள் சேரும் திருமாமணிமண்டபமான இத்திருவோலக்கத்திலே ஒரு நாயகரத்தம் அங்குரித்தாப்போலே மஜ்ஜநவேதி₃கா மத்₄யத்திலே ஜ்ஞாநமுத்₃ரா ஸஹிதராய்க் கொண்டு ஏறியருளி, பொங்கிளவாடை அரையிற்சாத்தி, திருச்செய்யமுடியும் ஆரமும் படையுமான தி₃வ்யாலங்காரத்துடனே அபி₄ஷேகஜலார்த்₃ர க₃ாத்ரராய் ஸாத்த்விகஜந நேத்ரோத்ஸவகரராய் ஆர்த்₃ரவஸநபூ₄ஷண பூ₄ஷிதராய் எழுந்தருளியிருக்கிறவிருப்பு ஸ்ரீஸைஸேஸ₃யாபாத்ரம்- மே 2010

இங்ஙனே இராநின்றது, எங்ஙனையென்னில்; மேஸம் – “மா” என்று திருநாமமுடைய பெரியபிராட்டியாருக்கு நாயகனாய், கேஸாதி₃ தே₃வாவிதி₃தநிஜபத₃ம் – ‘க’ என்றும் ‘ஈசன்’ என்றும் சொல்லப்படுகிற ப்₃ரஹ்மருத்₃ரர்கள் தொடக்கமான ஸர்வதே₃வதை களாலும் அறியவரிதான ஸ்ரீவைகுண்ட₂த்தை இருப்பிடமாகவுடையனாய், வ்யூ₄ட₄ம் – “வி” என்று பக்ஷிவாசகமாகையாலே த்ரயீமயனான பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடையனாய், ஆத்₃யாமரேந்த₃ரம் – “முன்னையமரர்” என்கிறபடியே ஆத்₃யரான அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், ஸ்வேஸம் – “ஆத்மேஸ்வரம்” என்கிறபடியே தனக்குத்தானே நியாமகனாய், ஆகவிப்படி ஸ்ரிய:பதித்வ, பரமபத₃நிலயத்வ, க₃ரு₄ட₄வாஹநத்வ, ஸூரிபே₄க்யத்வ, நிரங்குஸ ஸ்வாதந்தர்யங்களோடே ஸர்வஸ்மாத்த்₃பரனான ஸர்வேஸ்வரனை, ஸ்வாஸாதி₃ரேக ப்ரவஹித வசநாபி₄ஷ்டுதம் த்வத்₃ய க்ருத்வா – “அவாவிலந்தாதி” என்கிறபடியே தேவரீருடைய பக்திப்ரகர்ஷத் தாலே வழிந்து புறப்பட்ட சொற்களாலே வாயாரப் புகழ்ந்து, கீ₃தம் கீ₃த்வா₃த₂கே₃த₃யா க்ருதமிஹதமலம் தர்ப்பயித்வா ச – அவ்வளவன்றிக்கே பெரியாழ்வாரோட்டைக் குடல்துடக்காலே தேவரீருக்குத்திருமகளாரான ஆண்டாளுடைய சங்கத்தமிழ் மாலையான திருப்பாவையைப்பாடியருளி, தேவரீருடைய தி₃வ்யப்ரப₃ந்த₄ ஸ்ரவணத் தாலே ப்ரீதனான அவனை மிகவும் ப்ரியப்படுத்தி, லப்₃த்₄வா கே₃ஹம் தஸ்மாத் – திருவத்₄யயநோத்ஸவார்த்த₂மாக பத்நீ பரிஜநாதி₃களோடே தேவரீருடைய திருப்புளிக்கீழ்வீட்டிலே பத்துநாளுமெழுந்தருளியிருந்து, மேவிஉறைகோவிலிலே ஏறியருளுவதாக உத்₃யோகி₃த்தருளிய பொலிந்து நின்றபிரானை ராஜநீதியை அநுஸரித்துநின்று ஒருரஸத்தை விளைவிப்போமென்று பார்த்து வீடுதரவேணுமென்று அபேக்ஷித்து, ஸஸாஸநமாகப் பெற்று, க்ருதார்த்த₂ஸ் த்வமிஹ ஸ₂ரிபோ! – ஆகவிப்படி அத்தலைக்கும் ஸர்வப்ரகாரரஸாவஹராகையாலே க்ருதார்த்த₂ரான தேவரீர் இப்போது ஸ்நாஸி ந: ஸ்ராந்தி ஸாந்த்யை – ஸ்நாந வ்யாஜத்தாலே படிக்கின்றது மதகு திறந்தாப்போலே ஒருமடைகொள்ள ப்ரவஹிக்கிற தேவரீருடைய திருமேனியழகு வெள்ளத்திலே முழுக்காட்டி அடியோங்களுடைய ஸாம்ஸாரிக ஸகலதாபங்களும் ஆறுவதாக எழுந்தருளியிருக்கிறப்போலே யிராநின்றது.

புலம்பியபுலம்பல்

ஆசிரியர்

“எம் இராமா! வளம்மிக்க அயோத்தியில் வாழும் மக்கள் உனக்குப் பட்டாபிஷேகம் என்று கேட்டதும், உன்திருவடிகளை வணங்கி கைகூப்பி துதித்தேத்தி நின்றார்கள்; முடிசூட்டிக் கொள்வதற்கு அங்கமாகச் செய்யவேண்டிய செயல்களை யெல்லாம் செய்து, அடியார்களை எந்நிலையிலும் கைவிடாதவரான பெரியபெருமானைத் தொழுது, ஸிம்ஹாஸனத்திலே ஏறுவதற்குத் தயாராகவிருந்த உன்னை செல்லவரிய காட்டுக்குப் போ என்றானே அந்தக் கைகேயி. அவளது பேச்சைக் கேட்டு நான் உன்னை நன்றாகத்தான் நானிலத்தை ஆளும்படி செய்துவிட்டேன். அரியணையில் அமரவேண்டிய தருணத்தில் அரும்புதல்வனை அடவிக்கன்றே அனுப்பிவிட்டேன்” என்று அலற்றுகிறான் அரசன்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்பு வாழ்ந்த பாஸன் என்ற கவி தமது ப்ரதிமா நாடகத்திலே அரியணையில் அமர்ந்தபிறகு இராமனது பட்டாபிஷேகம் நின்று விட்டதாகக் கூறியது ‘அரியணைமேலிருந்தாயை’ என்பதைக் கேட்டதும் நினைவிற்கு வருகிறது. உண்மையில் இராமன் அரியணையில் அமரவில்லை. அதற்கு முன்பாகவே அரணியத்திற்கு அனுப்பப்பட்டுவிட்டான். ஆகிலும், தயரதனுக்கு இராமன் அரியாசனத்தில் அமர்ந்துவிட்டதாகவே தோன்றுகிறது.

அரசர்கள் அல்லாதாரும் போகவிரும்பாத கொடிய நீண்ட காட்டிற்கன்றே இராமனை அனுப்பிவிட்டாள் கைகேயி என்று வருந்துகிறான் மன்னவன்.

**வெவ்வாயேன் வெவ்வுரைகேட்டு இருநிலத்தை வேண்டாதே விரைந்து வென்றி
மைவாய களிஞ்சுழிந்து தேரொழிந்து மாவொழிந்து வனமேமேவி
நெய்வாய வேல்நெடுங்கண் நேரிழையும் இளங்கோவும் பின்பு போக
எவ்வாறு நடந்தனை? எம்மிராமாவோ! எம்பெருமான்! என்செய்கேனே!**

‘நெருப்பைப்போன்ற வாயாலே கடுமையான சொற்களைப்பேசும் என்னுடைய ‘அரசைத் துறந்து கானகத்திற்குச் செல்’ என்ற வார்த்தையைக் கேட்டு பெரியபூமியை ஆளவிரும்பாமல் வெற்றியை விளைவிப்பதாய் மைமலை போன்ற கருமை நிறமுடைய பெரிய யானைகளின் படை, தேர்ப்படை, குதிரைப்படை ஆகியவற்றை விட்டு, காட்டை அடைந்து, நெய் பூசப்பட்ட முனையையுடைய வேலாயுதம் போன்ற நீண்ட கண்களையும், பொருத்தமான ஆபரணங்களையுமுடையவளான ஸ்தோப்பிராட்டியும், இளையபெருமானும் பின்தொடர்ந்துவர நடந்தறியாத அரசகுமாரனான நீ எப்படித்தான் நடந்தாயோ? என் ஸ்வாமியே நான் என்ன செய்வேன்’ என்று புலம்புகிறான் தயரதன்.

**மெல்லனை மேல்முன்துயின்றாய் இன்று இனிப்போய்வியன்கானமரத்தின் நீழல்
கல்லனை மேல் கண்துயிலக் கற்றனையோ? காகுத்தா! கரியகோவே!**

‘கருத்தஸ்தனுடைய வம்ஸத்திலே பிறந்த கரியநிறமுடைமது ஐயனே! முன்பெல்லாம் மென்மையான பஞ்சணை மெத்தையின் மேல் படுத்துறங்கிய நீ, இன்று தொடங்கி இனி வருங்காலமெல்லாம் காட்டிலே வஸிப்பவர்களும் வெறுக்கும்படியான இலைகளில்லாத கொடிய காட்டுமரங்களின் நிழலிலே கருங்கற்பாறைகளையே படுக்கையாகக் கொண்டு, அதன்மேல் படுத்துறங்கக் கற்றாயோ? இது உன் திருமேனியின் மென்மைக்குச் சேருமோ’ என்று கதறுகிறான் தயரதமன்னவன்.

**வாபோகுவாஇன்னம் வந்து ஒருகால் கண்டுபோ, மலராள் கூந்தல்
வேய்போலும் எழில்தோளி தன்பொருட்டா விடையோன் தன்வில்லைச் செற்றும்
மாபோகநெடுங்கானம் வல்வினையேன் மனமுருக்கும் மகனே! இன்று
நீபோக என்னெஞ்சம் இருபிளவாய்ப் போகாதே நிற்குமாறே.**

எப்பொழுதுமே தயரதனால் இராமனது பிரிவைப் பொறுக்கமுடியாது. சிறிதுநேரம் இராமனைப் பார்க்காவிட்டால், உடனே ஸுமந்த்ரணையிட்டு இராமனை வரவழைப்பன். இராமனுடைய முன்னழகைக்காணவிரும்பி ‘வா’ என்பன்; முன்னிலும் பின்பழகிய பெருமாளான அவனுடைய பின்னழகைக் காணவிரும்பி ‘போ’ என்பன்; அவன் போகும்போது மறுபடியும் முன்னழகை ஸேவிக்க ஆசைப்பட்டு மீண்டும் ‘வா’ என்பன். வந்தபிறகு, ‘போவதற்கு முன் மீளவும் ஒருதடவை கண்டு போ’ என்பன். இப்படி இடையருது இராமனை அநுபவித்த தயரதன் அவனை அடியோடு பிரிவதைப் பொறுக்கமுடியாமல் அலற்றுக்கிறான்.

‘எப்பொழுதும் பூக்களைச் சூடியுள்ள மயிர்முடியும், மூங்கில் போன்ற அழகிய நீண்ட தோளையுமுடைய ஸீதைக்காக ஸிவ தநுஸ்ஸை முறித்தவனே! பெரும்பாவிடான எனது மனத்தை உருகச் செய்பவனே! யானைகள் திரியும் பெரியகாட்டுக்கு இன்று நீ போனபிறகும் கூட என் நெஞ்சம் இரண்டு பிளவாய்ப்பிளவாமல் வலிமையுடன் இருக்கின்றதே?’ என்று வருந்துகிறான் தயரதமன்னவன்.

**பொருந்தார் கைவேல்நுதிபோல் பரல்பாய மெல்லடிக்கள் குருதிசோர
விரும்பாத காள்விரும்பி வெயிலுறைப்ப வெம்பசிநோய் கூர இன்று
பெரும்பாவினேன் மகனே போகின்றாய் கேகயர்கோன் மகளாய்ப் பெற்ற
அரும்பாவி சொற்கேட்ட அருவினையேன் என்செய்கேன் ! அந்தோ யானே.**

‘எதிரிகள் கையிலுள்ள வேலின் கூரிய நுனியைப் போன்ற பரல் கற்கள் காலில் அழுத்த, அதனால் மென்மையான பாதங்களிலிருந்து இரத்தம் பெருகும்; எவரும் செல்ல விரும்பாத காட்டிலே வெயில் கொளுத்தும்; வேண்டியபோது உணவு கிடையாமையாலே பசிவாட்டும்; மஹாபாவிடான கைகேயியினுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு ப்ராயஸ்சித்தமே இல்லாத பாபத்தைச் செய்த நான், இனி என்ன பரிஹாரம் செய்யமுடியும்’ என்று புலம்புகிறான் தயரதன்.

**அம்மாவென்றுகந்தழைக்கும் ஆர்வச்சொல் கேளாதே அணிசேர் மார்வம்
என்மார்வத்திடையழுந்தத் தழுவாதே முழுசாதே மோவாதுச்சி
கைம்மாவின் நடையன்ன மென்னடையும் கமலம் போல்முகமும் காணாது
எம்மாளை என்மகளை இழந்திட்ட இழிதகையேன் இருக்கின்றேனே.**

‘ஐயா’ என்று மகிழ்ச்சியோடு அழைக்கின்ற அன்பு மிகுந்த வார்த்தையைக் கேளாமல், ஆபரணங்களால் விளங்கும் மார்வை இறுகத் தழுவி இன்பக்கடலில் மூழ்கி உச்சி மோவாமல், மதயானையின் நடைபோன்ற கம்பீரமான நடையழகு காணாமல், தாமரை போன்ற திருமுகப் பொலிவை ஸேவிக்கப்பெறாமல் எனது நாதனான இராமனை காட்டிற்கனுப்பி இழந்துவிட்ட நான் இன்னமும் சாவாமல் உயிருடன் இருக்கிறேனே’ என்று அழுகிறான் அரசன்.

அடுத்த பாசுரத்திலே வயதான காலத்திலே நான் போகவேண்டிய காட்டிற்கு இராமன் போவது முறையோ என்று வஸிஷ்டர், ஸுமந்தரன் முதலானோரைப் பார்த்துக் கேட்கிறான்.

**பூமருவு நறுங்குஞ்சி புன்சடையாப்புனைந்து பூந்துகில் சேரல்குல்
காமரெழில் விழலுடுத்துக் கலனணியாதங்கங்கள் அழகுமாறி
ஏமருதோளென்புதல்வன் யானின்றுசெலத்தக்கவனம் தான் சேர்தல்
தூமறையீர்! இது தகவோ! சுமந்திரனே! வசிட்டனே! சொல்லீர்நீரே.**

‘எந்நாளும் குற்றமற்றதான வேதத்தை ஓதியவர்களே! ராஜதர்மத்தை அறிந்த ஸுமந்தரனே! ராஜதர்மத்தை உபதேசரிக்கும் வஸிஷ்டரே! பூவோடு கூடி மணம் வீசும் திருக்குழலைச்சடையாக்கி, இதுநாள்வரை நான் ஸம்பாதித்த பட்டுப் பீதாம்பரங்களை அணியவேண்டிய திருவரையில் மரவுரியைவுடுத்து, ஆபரணங்களை அணிந்து கொள்ளாமல் அறுபதினாயிரமான்டுகள் போகங்களை அநுபவித்த நான் போகவேண்டிய காட்டிற்கு சிறுவனான இராமன் செல்வது தகுமோ? நீங்களே சொல்லுங்கள்’ என்கிறான் தயரதன்.

‘இராமனையும், அவனது தம்பியான லக்ஷ்மணனையும், பூவை என்கிற பறவை போன்றவளும் மின்னலைப்போன்ற நுண்ணிய இடையையுடையவளும் மென்மையான தன்மையுடையவளுமான என் மருமகள் ஸீதையையும் காட்டிற்கு அனுப்பி அதனால் உன் பிள்ளையான பரதனுக்கு ‘ஸுஹோதர த்ரோஹி’ என்ற நிலையான பழியை ஏற்படுத்தி என்னையும் மேலுலகிற்குச் செல்லும்படி செய்ததால் நீ என்ன இலாபம் அடைந்தாய்?’ என்று கைகேயியை நோக்கி வினவுகிறான் தயரதன்.

**நின்பற்று நின்பகன் மேல் பழி விளைத்திட்டு என்னையும் நீள் வானில் போக்க
என்பெற்றாய்? கைகேசி! இருநிலத்தில் இனிதாக இருக்கின்றயே’**

என்கிறார் பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே தயரதனாகிவிட்ட குலசேகரப்பெருமாள்.

இவ்வுலகில் கணவனோடும், பிள்ளைகளோடும் கூடிவாழ்வதே இன்பம் எனப்படுகிறது. பிள்ளையை கானகத்திற்கும், கணவனை வானகத்திற்கும் அனுப்பிவிட்டு இனி நன்றாகத் தான் நீ ஆநந்தாநுபவம் பண்ணப்போகிறாய் என்று கைகேயியை இப்பாசுரத்தில் ஏசுகிருள் தயரதன்.

முன்னொருநாள் மழுவாளி சிலைவாங்கி அவன்தவத்தை முற்றும் செற்றும் உன்னையும் உன்னருமையையும் உன் மோயின் வருத்தமும் ஒன்றாகக்

கொள்ளாது

என்னையும் என்மெய்யுரையும் மெய்யாகக்கொண்டு வனம் புக்கவெந்தாய் நினைவே மகனாகப் பெறப்பெறுவேன் ஏழ்பிறப்பும் நெடுந்தோள் வேந்தே.

‘முன்னொரு நாளிலே பரஸுராமனிடமிருந்து அவன் கையிலிருந்த வில்லை வாங்கி, அவன் ஸம்பாதித்த தபஸ்ஸின் பலனை அழித்தவனே! நீ உன்னுடைய சிறப்பையும், உன்னை மகனாகப் பெறுவதற்காகப் பெருந்தவஞ்செய்து நான் பட்ட கஷ்டங்களையும், ‘உன்னைப் பிரிந்தால் உயிர் வாழ மாட்டேன்’ என்று கூறிய கௌசல்யையின் வருத்தத்தையும் ஒரு பொருளாகக் கொள்ளாமல் நான் உன்னிடம் கொண்டுள்ள பேரன்பின் ஆழத்தை அறியாமல் ‘நெடுநாளாக உண்மையே பேசிவந்த தந்தையை நான் இன்று பொய்யான ப்ரதிஜ்ஞை செய்தவனாகக்கூடாது’ என்று காடேறப் போன என் ஸ்வாமியே! நான் இன்னமும் பலபிறவிக்கள் பிறக்கவேண்டும். அப்பிறவிகள் தோறும் உன்னையே என் மகனாக அடையவேண்டும்’ என்று இராமனை நினைத்துக் கொண்டு கூறுகிருள் தயரதன்.

தேனுகுமாமலர்க்கூந்தல் கௌசலையும் சுமித்திரையும் சிந்தைநோவ கூணுருவின் கொடுந்தொழுத்தை சொற்கேட்ட கொடியவள்தன் சொற்கொண்டு கானகமே மிகவிரும்பி நீ துறந்த வளநகரைத் துறந்து நானும் [இன்று வானகமே மிகவிரும்பிப் போகின்றேன் மனுகுலத்தார் தங்கள் கோவே!

‘மனுகுலத்தில் பிறந்த அரசர்களுள் சிறந்தவனான எம்மிராமா! தேனைப்புறப்பட விடுகிற மலரோடே கூடின கூந்தலையுடைய கௌசல்யையும், ஸுமித்திரையும் மனம் வருந்த, உடலைப்போல் உள்ளமும் கூனலாகப் பெற்ற மந்தரையின் வார்த்தையைக் கேட்ட கைகேயியினுடைய வார்த்தையிலே அகப்பட்டு, உனது முடிசூட்டுவிழாவிற் காக அலங்கரிக்கப்பெற்றுள்ள அயோத்தி மாநகரைவிட்டு காட்டையே மிகவிரும்பி நீ போவதால் நீ இல்லாத நரகமான இவ்வூரை விட்டு நானும் ஸ்வர்க்கத்தை விரும்பிப்போகின்றேன்’ என்று கூறி தயரதமன்னவன் வானகம் சென்றான்.

இங்ஙனம் பெருமாளுடைய பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாமல் பலவாறுகப் புலம்பிய தயரதன் ‘உன்னின் முன்னம் புகுவேன் உயர்வானகம் யான்’ என்று கம்பர் கூறியபடியே இராமன் தண்டகாரணியமெனும் கானகத்தை அடையும்முன்னரே வானகத்தையடைந்தான்.

த்₃ருஸ்யம்—பார்க்கத்தக்கவனும், (த்₃ரிபு₄வநமநோஹாரிவத்₃நம்) த்₃ரிபு₄வந—மூன்றுலகங்களிலுள்ள ப்ராணிகளுடைய, மந:—நெஞ்சை, ஹாரி—வஸீகரியாநின்ற, வத்₃நம்—முகத்தையுடையவனும், முநீநாம்—மநநஸீலர்களான ருஷிகளுடைய, பரிஷதி₃—கோஷ்டியில், பராம்ருஸ்யம்—ஆராயப்பட்டிருந்தவனாயினும், தூ₄ரே—அவர்களுடைய புத்திக்கு எட்டாதவனும், (த்₃ரத்₃லித நீலோத்பலநிப₄ம்) த்₃ர—கொஞ்சம், த்₃லித—மலர்ந்திருக்கிற, நீலோத்பல—செங்கழுநீர்ப்பூவோடு, நிப₄ம்—ஸமாநமான காந்தியையுடையவனுமான, தே₃வம்—ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, கத்₃ா—எப்போது, த்₃ரீத்₃ருஸ்யே—ஸேவிக்கப்போகிறேன்.

தாத்பர்யம்: இந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை, ஸாஸ்த்ரவிசாரங்களினாலும், யோகாப்யாஸத்தினாலும் எப்போதும் ஆராயாநின்ற ரிஷிகளுங்கூட இன்னமுமவனையறியாமல் ஆராய்ந்து கொண்டேயிருக்கிறார்கள்; ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ஸம்பந்நரான ருஷிகள்படி இதுவாயிருந்தது; இவர்களறியாவிட்டால் அநாதியான வேதங்கள் அறியாவோ வென்னில்; அவைகளும் தனித்தனியே யன்றிக்கே ஒன்றாகக்கூடிப்போய் தங்களாலானவளவும் இவனையாராயப்புக்கு அது செய்யமாட்டாதே “நம்மால் செய்யவொண்ணாது” என்று நிராஸங்களாய்த் திரும்பிவந்துவிட்டன; இனி ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில் வந்தால் பஸூக்களோடு துல்யராய் அவற்றின் பேச்சும் நடையுமான இடைச்சிகள் எப்போதுமிவனை இந்த மாம்ஸமயமான கண்களினால் பாராநின்றார்கள்; இப்படி ஜ்ஞாநாதிகர்க்கும் அரியனென்றும், அவனையிரங்கினானாகில் அஜ்ஞாநிகளுக்கும் ஸுலபனென்றுமறிந்து, அறிவிலிகளில் தலைவனான நான், அந்பமலர்ந்த கருநெய்தலோடொத்த அவனுடைய வடிவழகையும், த்₃ரிலோக ஸுந்தரமான முகத்தையும் காணவாசைப்படுகிறேனென்கிறார். (48)

49. लीलाम्बुजाननम् अधीरमुदीक्षमाणं नर्माणि वेणुविवरेषु निवेशयन्तम् ।
लोलायमाननयनं नयनाभिरामं वन्दे कदा नु दयितं व्यतिलोकयिष्ये ॥

லீலாம்புஜாநநம் அதீ₄ரமுதீ₃க்ஷமாணம்
நர்மாணி வேணுவிவரேஷு நிவேஸயந்தம்।
லோலாயமாநநயநம் நயநாபி₄ராமம்
வந்தே₃ கத்₃ா நு த்₃யிதம் வ்யதிலோகயிஷ்யே॥

பதவுரை: (லீலாம்புஜாநநம்) லீலா—லக்ஷமீதேவியின் கையில் லீலார்த்தமாக வுள்ள, அம்பு₃ஜ—தாமரைப்பூவோடொத்த, ஆநநம்—முகத்தையுடையவனும், அதீ₄ரம்—சஞ்சலமாயிருக்கும்படி, உதீ₃க்ஷமாணம்—சுற்றும் பார்வையையுடையவனும், (வேணுவிவரேஷு)வேணு—வேணுவினுடைய, விவரேஷு—ரந்த்ரங்களில், நர்மாணி—லீலார்த்தமாக ராகவிஸேஷங்களை, நிவேஸயந்தம் — வைத்து ஊதுமவனும்,

(லோலாயமாந நயநம்) லோலாயமாந—ஒருநிலையன்றிக்கே சுழன்றுவருகிற, நயநம்—கண்களையுடையவனும், (நயநாபி₄ராமம்) நயந—(பிராணிகளுடைய) கண்களுக்கு, அபி₄ராமம்—ஸுந்தரமானவனும், த₃யிதம்—எனக்கு நாதனுமான க்ருஷ்ணனை, க₄தாநு—எப்பொழுது, வ்யதிலோகயிஷ்யே—பார்க்கப்போகிறேன், வந்தே₃—வணங்கப்போகிறேன்.

தாத்பர்யம்: தாமரைமலர்போன்றமுகத்தில் வேணுவைவைத்து, அவ்வேணுவிலுள்ள ரந்தரங்களில் தன் கைவிரல்களை அந்தந்த ராகத்துக்குத் தகுந்தபடி நடமாடச்செய்தும், அந்தவிரல்களின் மேலேகண்நாட்டத்தை உலாவச்செய்தும், அந்த வேணுராகத்திலுள்ள ரஸாதிஸயத்தினால் அதிசபலமான கண்களையுடையவனுமான க்ருஷ்ணனுடைய அதிஸுந்தரமான முகாரவிந்தத்தை நான் எப்போது காணப்போகிறேன்; அவ்வழகில் தோற்று அவன் காலிலே எப்போது ப்ரணாமம் செய்யப்போகிறேனென்கிறார்.

50. लग्नं मुहुर्मनसि लम्पटसंप्रदाय रेखावलेखिनि रसज्ञमनोज्ञवेषम् ।

लञ्जन्मृदुस्मितमधुस्नपिताधरांशु राकेन्दुलालितमुखेन्दुमुकुन्दबाल्यम् ।

லக்₃நம் முஹூர்மநஸி லம்படஸம்ப்ரத₃ய

ரேக₂ாவலேகி₂நி ரஸஜ்ஞமநோஜ்ஞவேஷம்

லஜ்ஜநம்ருது₃ஸ்மித மது₄ஸ்நபிதாத₄ராம்ஸு

ராகேந்து₃லாலித முகே₂ந்து முகுந்த₃ ப₃ால்யம்॥

பதவுரை: (ரஸஜ்ஞமநோஜ்ஞவேஷம்) ரஸஜ்ஞ—ரஸிக ஐநங்களுடைய, மநோஜ்ஞ—மனத்துக்கு ப்ரியமான, வேஷம்—ஆகாரத்தை யுடையதும், (லஜ்ஜநம்ருதுஸ்மித மது₄ஸ்நபிதாத₄ராம்ஸு ராகேந்து₃லாலித முகே₂ந்து₃ முகுந்த₃ ப₃ால்யம்) லஜ்ஜந்—வெட்கத்தையுடையவனும், ம்ருது₂—கோமலமான, ஸ்மித—சிரிப்பாகிற, மது₄—தேனினால், ஸ்நபித—நனைக்கப்பட்ட, அத₄ர—கீழுதட்டினுடைய, அம்ஸு—காந்தியையுடையவனும், ராகா—பூர்ணிமையிலுண்டான, இந்து₃—சந்த்ரனால், லாலித—கொண்டாடப்பட்ட, முகே₂ந்து₃—முகமாகிற சந்த்ரனையுடையவனுமான, முகுந்த₃—க்ருஷ்ணனுடைய, ப₃ால்யம்—இளம்பருவமானது, (லம்படஸம்ப்ரத₃யரேக₂ாவலேகி₂நி) லம்பட நவந்தாதிகளிலாஸக்தனை ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய, ஸம்ப்ரத₃ய—ஸதாசாரத்தினுடைய, ரேக₂ா—வரிசையினால், அவலேகி₂நி—சித்ரமெழுதப்பட்டிருக்கிற, மநஸி—(என்)ஹ்ருதயத்தில், முஹூ:—அடிக்கடி, லக்₃நம்—சேர்ந்து தோற்றுகிறது.

தாத்பர்யம்: கீழே நாமாசைப்பட்டபடியே முதலிலே அவனுடைய இளம்பருவமானது என் மனத்தில் தோற்றிற்றென்கிறார்.

சிறுபிள்ளைத்தனத்திலும் கூட இன்னொர்க்கின்னரஸமும் இன்னொர்க்கின்னரஸமும் ப்ரயோகிக்கவேணுமென்கிற மர்மமறிந்ததும், அனைவரும் கண்டு களிக்கும்படியான அலங்காரமுடையதும், பிள்ளைத்தனத்தினால் தன்னருகே வந்த புதியவர்களைக் கண்டு வெட்கமடைந்ததும், சிறுநகையோடுசுடிய அதரத்தையும், பூர்ணசந்த்ரனும் தோற்றுக் கொண்டாடும்படியான முகத்தையமுடையதும், அதிசஞ்சலமுமான க்ருஷ்ணனுடைய பால்யமானது, க்ருஷ்ண சேஷ்டிதங்களாகிற சித்ரமெழுதி யலங்கரிக்கப்பட்ட என்மனத்தில், இனியெங்கும்போகாதபடி பொருந்தி யிருந்ததென்கிறார்.

51. अहिमकर करनिकर मृदुमृदित लक्ष्मी

सरसतर सरसिरुह सदृशदृशि देवे।

ब्रजयुवति रतिकलह विजयनिज लीला

मदमृदित वदनशशि मधुरिमणि लीये॥

அஹிமகர கரநிகர ம்ருதும்ருதி₃த லக்ஷ்மீ

ஸரசதர ஸரஸிருஹ ஸத்₃ருஸத்₃ருஸி தே₃வே

வ்ரஜயுவதி ரதிகலஹ விஜயநிஜ லீலா

மது₃முதி₃த வத₃நஸஸி மது₄ரிமணி லீயே॥

பதவுரை: (அஹிமகர கரநிகர ம்ருதும்ருதி₃த லக்ஷ்மீ ஸரசதர ஸரஸிருஹ ஸத்₃ருஸத்₃ருஸி) அஹிமகர—உஷ்ணகிரணனான ஸூர்யனுடைய, கர—கிரணங்களுடைய, நிகர—ஸமூஹத்தினால், ம்ருதும்ருதி₃—மெள்ள, ம்ருதி₃த—தடவப்பட்டதாய் (அதினலுண்டான) லக்ஷ்மீ—ஸோபையினால், ஸரசதர—அத்யாஹ்லாத ஜநகமான, ஸரஸிருஹ—தாமரைப்பூவோடு, ஸத்₃ருஸ—ஸமாநமாந, த்₃ருஸி—கண்களையுடையவனும், (வ்ரஜயுவதி ரதிகலஹ விஜயநிஜ லீலா மது₃முதி₃த வத₃நஸஸி மது₄ரிமணி) வ்ரஜயுவதி—இடைச்சேரியில் பெண்களுடைய, ரதி—கேளிஸமயத்திலுண்டான, கலஹ—யுத்தத்தில், விஜய—ஜயத்தையுடையனான, நிஜ—தன்னுடைய, லீலா—விலாஸத்தினாலுண்டான, மத—கர்வத்தினால், முதி₃த—ஸந்தோஷத்தையடைந்திருக்கிற, வத₃நஸஸி—சந்த்ரன்போன்ற முகத்தையுடைய, மது₄ரிமணி—போக்யதையையுடையவனுமான, தேவே—ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில், லீயே—லயிக்கிறேன்.

தாற்பார்யம்: இனி மூன்று ஸ்லோகங்களினால், தம்நெஞ்சில் தோற்றின கண்ணனை மாநஸமாக வ்ருபவிக்கிறார்.

க்ருஷ்ணனுடைய கண்ணானது பெரியதடாகத்தில் முளைத்ததொரு தாமரைப்பூ,
ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாதம்— மே 2010

ஸ்ரீதேவிக்கு வாஸபூமியாய் ஸ்வாபாவிகமான எழிலையணிந்திருப்பதற்குமேலே, உதயகாலத்தில் பாலஸூர்யனுடைய கிரணங்கள்பட்டு மெள்ள மெள்ள அலரும்போதுண்டான செவ்வியைப்பெற்று நின்றது; அவனுடைய முகமானது, அவன் இடைப்பெண்களோடு விளையாடும்போது ரதிகாலத்தில் அவர்களை வென்று அதிலுண்டான கர்வத்தினாலும் ஸ்வாபாவிகமான ஸ்ருங்கார விலாஸத்தினாலும் களித்து நிறைமதிபோல் விளங்காநின்றது; இவ்விரண்டவயவங்களினுடைய போக்யதையிலும் என் மனஸ்ஸு ஒன்றாய்க் குழைந்துவிட்டதென்கிறார்.

52. करकमल दरदलित ललिततर वंशी कलनिनद गलदमृत घनसरसि देवे।

सहजरसभर भरित दरहसित वीथी सततवहदधरमणि मधुरिमणि लीये॥

கரகமல த₃ரத₃லித லலிததர வம்ஸீ

கலநிநத₃ க₃லத₃ம்ருத க₄நஸரஸி தே₃வே

ஸஹஜரஸப₄ரப₄ரித த₃ரஹஸித வீதீ₂

ஸததவஹத₃த₄ரமணி மது₄ரிமணி லீயே॥

பதவுரை: (கரகமல த₃ரத₃லித லலிததர வம்ஸீ கலநிநத₃ க₃லத₃ம்ருத க₄நஸரஸி) கர—கையாகிற, கமல—தாமரைபூவுக்கு, த₃ர—இதழ்போன்ற விரல்களால், த₃லித—மூடிமூடித்திறக்கப்பட்ட, லலிததர—ஸுந்தரமான, வம்ஸீ—வேணுவினுடைய, கல—இனிமையான, நிநத₃—ஸப்பத்தினால், க₃லத—பெருகாநின்ற, அம்ருத—அம்ருதத்தினால், க₄ந—பூர்ணமான, ஸரஸி—குளங்களையுடையவனும், (ஸஹஜ ரஸப₄ர ப₄ரித த₃ரஹஸித வீதீ₂ ஸததவஹத₃த₄ரமணி மது₄ரிமணி) ஸஹஜ—ஸ்வாபாவிகமான, ரஸப₄ர—ஆநந்தாதிஸயத்தினால், ப₄ரித—பூர்ணமான, த₃ரஹஸித—புன்சிரிப்பினுடைய, வீதீ₂—பரம்பரையை, ஸதத—எப்போதும், வஹத—தரித்துக்கொண்டிருக்கிற, அத₄ரமணி—ஸ்லாக்யமான கீழுதட்டினுடைய, மது₄ரிமணி—போக்யதையையுடையவனுமான, தே₃வே—ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடத்தில், லீயே—லயிக்கிறேன்.

தாத்தபர்யம்: கண்ணன், குழலேக்கையில் பிடித்தாதும்போது அதினுடைய ரந்த்ரங்களை விரல்களினால் மூடிமூடித்திறந்து விஜாதீய விஜாதீயமான ராகங்களைப்பாட அதினால் மரங்களுமிரங்கி அருகிருந்த தடாகங்கள் நிறைந்துவழியும்படி மதுவெள்ளமிடா நின்றது; அக்குழல்வைத்த அதரமானது, ஒருபாதியாலன்றிக்கே பிறப்பாலேயே அதிமதுரமான சிறுமுறுவல் வ்யாபித்து ப்ரகாஸியா நின்றது; இப்படிப்பட்ட அதரத்தினுடைய மாதூர்யத்திலும் அக்குழலோசையிலும் என் மனம் நெகிழ்ந்து நான் ஏகீபவித்து விட்டேனென்கிறார். (52)

ஸ்ரீ:

பிள்ளைப்பெருமானாயங்கார் வைபவம்

அழகியமணவாளதாசர்¹ ரென்கிற திவ்வியகவி²பிள்ளைப்பெருமானாயங்கார், சோழநாட்டில் திருமங்கை யென்னுந்திருப்பதியில் பிராமண வருணத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயத்தில்³ அவதரித்து, நல்லாசிரியர் பக்கல் தென்மொழியில் தொல்காப்பியம் முதலிய அரிய பெரிய இலக்கணநூல்களையும் பழைய சங்கச்செய்யுள் களையும் அக்காலத்துவழங்கிய மற்றைநூல்களையும் ஐயந்திரிபறஓதிஉணர்ந்து, இங்ஙனமே வடமொழியிலும் வேதம் வேதாங்கம் வேதாந்தம் முதலிய சகலகலைகளிலும் வல்லவராகி, மற்றும் தமது ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயத்திற்கு உரிய சம்பிரதாயக் கிரந்தங்கள் எல்லாவற்றையும் கற்று அவற்றிலும் அதிநிபுணராய், அடக்கம் முதலிய நற்குணங்களெல்லாம் ஒருங்கே அமையப்பெற்று, ஆழ்வார்கள் அருளிச்செயல்களில் ஆழ்ந்துஈடுபடுபவராய், திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற நம்பெரியபெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகட்டு மிக்கபக்திப்பேரன்புபூண்டு ஒழுமவராய் அமர்ந்திருந்தனர். அமருநாளில், அந்நாட்டில் ஆண்டுகொண்டிருந்த அரசன்⁴, அவரது நற்குணங்களனைத்தையும் அறிந்த, 'இக்குணங்களெல்லாம் ஒருங்கு அமைவது அருமை அருமை!' என வியந்து, அவரைத் தனது ஸம்ஸ்தானத்திற்கு வரவழைத்து அவர்க்குத் தனது இராஜாங்க காரியங்களிற் சிறந்ததோர் உத்தியோகங்கொடுத்து, அவரைத் தன் சமீபத்தில் வைத்துக் கொண்டனன். அவர் உத்தியோகத்தை மேற்கொண்டிருந்தபோதும் விஷ்ணுபக்தி விஞ்சிநின்றார்.

அப்பொழுது ஒருநாள், ராஜஸம்ஸ்தானத்தில் உத்தியோகம் நடத்துகின்றவர்களின் நடுவே தாமும் உடனிருந்து காரியஞ்செய்துவருகிற அவர், தமதுதோளிலணிந்த உத்தரீயத்தை இரண்டு கையிலுங்கொண்டு 'க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண' என்று தேய்த்தனர். அதுகண்ட பலரும் 'ஐயங்காரே! நீர் நுமது உத்தரீயத்தை இங்ஙனம் ஏன் செய்தீர்?' என வினவ, அவர், 'திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் நம்பெருமாள் திருத்தேரில் எழுந்தருளித் திருவீதியில் உத்ஸவங்கண்டருளுகிறபோது அருகுபிடித்த கைப்பந்தத்

1. அழகியமணவாளனென்பது, ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமாலின் திருநாமம்; அப்பெருமானுக்கே அடியவராயிருந்ததனால், இவர் அழகியமணவாளதாசர் எனப்பெயர்பெற்றனர்.
2. கிருஷ்ணனுடைய குழந்தைத்திருநாமமாகிய பிள்ளைப்பெருமாள் என்னும் பெயரை இடப்பெற்ற ஐயங்கார் என்று இப்பெயர்க்குப் பொருள்கூறுவர். ஐயங்கார் என்பது, ஸ்ரீவைஷ்ணவபிராமணர்க்குக் குறியாகவழங்கும்.
3. இவரை 'தென்கலைவைணவர்' என்பர், புலவர்புராணநூலுடையார்.
4. இவ்வரசனைப் பெரியதிருமலைநாயகன்' என்பர் ஒருசாரார்; அது கணக்குக்கு ஒத்துவராது.

தின் சுவாலை தாவிதனாற் பற்றியெரிகின்ற திருத்திரையை அவித்தேன்' என்றார். அதுகேட்டு அவர்கள் 'கோயிலில் நம்பெருமாள் திருத்தேருத்ஸவங்கண்டருளுகிறது உமக்கு இங்ஙனம் எங்ஙனே தெரிந்தது?' என்று நகைத்து 'ஏதோ இவர்க்கு இவ்வாறு திகைப்பு உண்டாயிருக்கிறது. இது இராஜசேவைக்கு மிகவிரோதமாகுமே!' என்று அவர் விஷயத்தில் இரக்கமுற்றவர்களாய், நடந்த செய்தியை அரசனுக்கு அறிவித்தனர். இது நிற்க, கோயிலில் திருத்தேரிலே திருத்திரையிற் பந்தத்தின் சுவாலைதாவி எரியும்போது அருகிற் பெருமானைச் சேவித்துநின்ற ஐயங்கார் கைகளால் திரையைத் தேய்த்துத் தீயை அவித்திட்டதாக அர்ச்சகர் முதலிய சந்நிதிகைங்கரியபரர்கள் கண்டு உடனே தோஷ பரிகாரஞ்செய்து திருத்தேருத்ஸவத்தை நடத்தினார்கள். பின்பு இவ்வரலாறுகளைச் செவியுற்றறிந்த அரசன் ஆச்சரியபரவசனாய் ஐயங்காரை நோக்கி 'திருத்தேருத்ஸவத் திற்கு எங்ஙனே போனீர்!' என்ன, ஐயங்கார் 'எனக்கு மாநஸாநுபவமே யல்லது கோயிலுக்குப்போனதில்லை' என, அரசன் 'ரதோத்ஸவத்தினன்று நீர் அங்கு இருந்ததாகப் பலர் சொல்வது பொய்யோ? என்ன, அப்போது இவர் இங்கிருந்தபடியே உத்தரீயத்தை 'க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண' என்று தேய்த்தது கண்ட சிலர் 'இவர் அப்பொழுது இங்கே தான் இருந்தனர்' என்று உண்மைகூற, அரசன் 'நன்று!' என்று அத்தெய்வீகத் திருவருட்செயலைக்குறித்து ஆச்சரியப்பட்டதுமன்றி அன்றையிரவு நித்திரையில் தான் நம்பெருமாள் சன்னிதிக்குப்போனதாகவும், தென்திருக்காவேரியில் ஐயங்கார் நீராட்டஞ்செய்து நிற்கக்கண்டு அவருடனே சன்னிதிக்குப்போய் பெரியபெருமானைச் சேவித்து மீளும் போது ஐயங்காரைக்காணாது மயங்கியதாகவுங் கனக்கண்டு, கண்விழித்து, பொழுதுவிடிந்தவுடனே ஐயங்காரை வருவித்து 'நீர் மஹாநுபாவரும் நம்பெருமானுக்கு அந்தரங்க பக்தருமாக இருக்கின்றதனால், இனி என்னிடம் உத்தியோகஞ்செய்தற்குச் சிறுந்தக்கவரல்லீர்; அடியேன் இதுவரையிலுந் தேவரீர் பெருமையை அறியாது செய்த அபராதங்களையெல்லாம் பொறுத்து, அடியேன் செய்யவேண்டும் பணிவிடையை நியமித்தருளவேண்டும்' என்று வேண்ட ஐயங்கார் 'பெரியகோயிலில் எனக்கு நிரந்தர வாசங்கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டும்' என்ன, அரசன் அன்று தொடங்கிக் கோயிலில் அவர்க்கு ஓர் இருப்பிடம் அமைப்பித்து, தளிகைப்பிரசாதமும் அவர்க்குக் கிடைக்குமாறு செய்து அனுப்பிவிட்டனன்.

அவரும், அவ்வாறே எழுந்தருளியிருந்து, திருவரங்கத்தந்தாதி, திருவரங்கத்து மாலை, திருவரங்கக்கலம்பகம், ஸ்ரீரங்கநாயகருசல், திருவேங்கடமாலை, திருவேங்கடத் தந்தாதி, அழகரந்தாதி, நூற்றெட்டுத்திருப்பதியந்தாதி என்னும் ¹எட்டு நூல்களையும் பரப்பிரமவிவேகம் முதலிய பலநூல்களையும் அருளிச்செய்து பலநாள் வாழ்ந்திருந்தனர்.

1, இந்த எட்டுநூல்களும், 'அஷ்டப்பிரபந்தம்' எனவும், 'ஐயங்கார்பிரபந்தம்' எனவும் வழங்கும்.

இவர் திருவேங்கடமாலை முதலிய நூல்களியற்றியதைக் குறித்து ஒருசாரார் வழங்குவதொரு வரலாறு வருமாறு:- இவர் ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கே தொண்டராகி அப்பெருமானையன்றிப் பிறிதொருதெய்வத்தை மறந்துந்தொழாத மனவுறுதியுடையவராய், அப்பரமன்விஷயமாகவே அந்தாதியும் மாலையும் கலம்பகமும் ஊசலும் பாடியபொழுது, திருவேங்கடமுடையான் இவர்வாயால் தாம் பிரபந்தம் பாடப்பெற விரும்பித் தமது உண்மைவடிவத்துடன் இவரது கனவில் தோன்றி 'வேங்கடத்தின் விஷயமாகச் சிலபிரபந்தம் பாடுக' என்று கட்டளையிட, இவர் அதற்கு இணங்காமல் 'அரங்கனைப்பாடியவாயால் ¹குரங்கனைப் பாடேன்' என்றுகூறி மறுக்க, திருவேங்கடமுடையான் எங்ஙனமாவது இவர்வாயாற் பாடல்பெற அவாக்கொண்டதும்ன்றி, எல்லாத் திருப்பதிகளிலும் எழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமான் ஒருவனே யென்று இவர்க்குத் தெரிவித்து இவர்கொண்டுள்ள பேதபுத்தியை அகற்றவுங் கருதியதனால், இவர்க்கு உடனே கண்டமாலையென்னுங் கொடியநோய் உண்டாகும்படி செய்ய, அந்த வியாதியால் மிகவருந்திய இவர் அதன்காரணத்தை உணர்ந்துகொண்டு அப்பெருமான் பக்கல் தாம் அபசாரப்பட்ட அபராதம் தீருமாறு உடனே திருவேங்கடமாலை திருவேங்கடத்தந்தாதி என்னும் பிரபந்தங்களை இயற்றி அப்பெருமானைத் துதிக்க, அதுபற்றித் திருவுள்ளமுவந்த திருவேங்கடமுடையான் உடனே இவரெதிரில் எழுந்தருளிக் காட்சிதந்து, அநுகர்வறிக்க, அதனால் இவர் அப்பொழுதே அந்நோய் நீங்கப்பெற்றவராகி, பின்பு, அவ்வடமலைக்குடான தென்மலையின் விஷயமாக அழகரந்தாதிபாடி, அப்பால் தமது பேதபுத்தி யொழிந்தமை நன்குவிளங்க நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதி பாடினர்.

திருவேங்கடமுடையான் (ஸ்ரீநிவாஸன்) ஐயங்கார்க்குச் சேவைசாதித்த இடம் - கோயிலில் சலவைக்கல்மண்டபபிரகாரமென்கிற உட்பிரகாரத்தில் தென்கிழக்குப் பக்கத்தில் என்பர்.

பரமதநிரஸநம்பண்ணி ஸ்வமதஸ்தாபநஞ் செய்தற்பொருட்டு இவர் பாடிய பாடல்களின் தொகுதியே, பரப்பிரமவிவேகம் எனப்படுவது.

விசுவரூபதரிசநபசுசம்வாதமென்னும் மறுபெயரையுடைய பரப்பிரமவிவேக மென்னும் நூலின் உரைத்தொடக்கத்தில் அந்நூலின் வரலாற்றைக் குறித்து எழுதியுள்ள விவரத்தை அடியிற்காண்க:- "திருவரங்கத்தமுதனார் திருப்பேரனாராகிய அழகியமணவாளதாசரென்கிற திவ்வியகவிபிள்ளைப்பெருமானையங்கார் நம்பெருமாள் முதலிய சில திவ்வியதேசப்பெருமாள்களின்மீது தமிழ்பிரபந்தங்கள் பல செய்தருளுங் காலத்தில், தமிழிலக்கணவிலக்கியங்களைக் கற்றுவல்ல சிறந்தபுலவர்கள் பலரும்

1. திருவேங்கடமுடையானைக் குரங்கென்றது, குரங்குகளுடன் மலையில் வாழ்தலால்; "மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை", "வானரமும் வேடுமுடை வேங்கடம்" என்றார் ஆழ்வார்களும்.

இவருடைய கவிகளிற் சொல்நோக்கு, பொருள்நோக்கு முதலியவற்றைக் கண்டுங் கேட்டுங் கொண்டாடுவதை ஆனைக்காவிலிருக்கும் ஆகமவாதிகள் கேள்விப்பட்டு 'இப்படிப்பட்ட வித்துவானால் நம்முடைய ஜம்புகேசுவரச்சிவபெருமான் மீது ஒரு பிரபந்தம் பாடுவித்துக் கொள்ளவேண்டும்' என்னுங் கருத்துடையவர்களாய் ஒருநாள் இவருடைய திருமானிகையில் வந்து தங்கள்கருத்தை வெளியிட, அதுகேட்டருளி, திரிகரணத்தாலுந் தேவதாந்தரத்தைப்பற்றறவிட்ட சுத்தசத்துவ தொண்டக்குல ஸ்ரீவைஷ்ணவசிகாமணியாகிய ஐயங்கார் புன்னகைகொண்டு 'யாம் அரங்கனைப் பாடின வாயினால் மற்றொரு குரங்கனைப் பாடுவதில்லையே' எனத் திருவாய்மலர்ந்தருள, கேட்டு, 'குளிக்கப்போய்ச் சேற்றைப் பூசிக்கொள்ளுமவரைப் போலே நம்முடைய பரமசிவத்தின் மீது பாடல்பெற்றுக்கொள்ள வந்து குரங்கனென்னுஞ் சொல்லைப் பெற்றுக் கொண்டோமே' என்று மனம் பொருதவர்களாய்ச் சடக்கென எழுந்திருந்து, 'எவ்வகையினாலாவது உம்முடைய வாக்கினால் எங்கள்பரமசிவத்தின் மீது ஒருபாடலாவது பெற்றுக்கொள்கிறோம்' என்று சபதம் கூறித் தங்களிருப்பிடத்திற்குப் போய் அதற்குவகைதேடிக்கொண்டிருந்தனர். இப்படியிருக்கச்செய்தே, கோயிலில் உதயத்தில் திருக்காப்புநீக்கி நம்பெருமாளுக்குச் செய்யுங் கைங்கர்யமாகிய விசுவரூப தரிசநஞ் செய்விக்கப்போகிற சமயத்தில் கொண்டுபோய் சமர்ப்பிக்கிற பொருள்களில் ஒன்றாகிய கபிலையென்கிற பசுவானது ஒருநாள் ஆனைக்காவைச்சார்ந்த ஒருபுலத்தில் மேய அதை மேற்கூறிய ஆகமவாதிகள் பிடித்து இதனால் தாங்கள் கொண்ட கருத்தை ஈடேற்றுவித்துக்கொள்ளலாமென நினைத்துக் கட்டிவைத்தனர். அன்று இராத்திரி கோயிலில் அர்ச்சகர் முதலாயினோர் விசுவரூப தரிசந பசுவைக்காணாமல் தேடிக் கொண்டு போகையில், ஆனைக்காவில் இருக்கக்கண்டு ஆகமவாதியர்களைப் பசுவைக் கொடுக்கும்படி கேட்க, அவர்கள் 'உங்களுடைய பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் வந்துகேட்டால் தருகிறோம்' என்று சொல்ல, அதுகேட்டு, விசுவரூப தரிசநத்துக்கு ப்ராதக்காலத்தில் வேண்டுமெயென்னும் எண்ணத்தினால் அதை மறுத்து ஒன்றும் பேசாமல் ஒத்துக்கொண்டு, பரபரப்புடன் சென்று ஐயங்காரிடத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்ய, "மறந்தும்புறந்தொழாமாந்தர்" என்கிறபடியே அந்தப் பிரபந்த நிஷ்டாநுபவராகிய வைதிகவைஷ்ணவரானவர் அதுகேட்டருளி, 'துஷ்கர்மகாலம்தவிர மற்றைக்காலத்தில் ருத்திரபூமியில் அடிவைப்பது கூடுமோ? அன்றியும், அவ்வாலயத்திற் பிரவேசிப்பது வைதிகவைஷ்ணவனுக்குத் தக்கதன்று; ஆனை துரத்திவந்தாலும் ஆனைக்காவில் நுழையாதே' என்கிற பழமொழியையேனும் கேட்டதில்லையோ? ஆதலால், அந்த ஆகமவாதியர்களைக் கோயிலிடத்தில் அழைத்துவாருங்கள்' எனச்சொல்லினார். அவ்வாறே அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் ஆனைக்காவிற் சென்று அவர்களுக்குச் சொல்ல, எவ்வகையாலாயினும் ஐயங்காரால் ஒருபாடல் பெற்றுக்கொள்ள எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவர்களும், 'நம்முடைய எண்ணம் நிறைவேறும் காலம் இதுதான்' என்று அதற்கு ஒத்துக்கொண்டு,

அதிகசந்தோஷத்தோடு அக்கபிலையையும் ஓட்டிக்கொண்டு, ஐயவிஜயர்கள் எழுந்தருளியிருக்கும் சந்தநாமஹாராஜ மண்டபத்தில் வந்துசேர்ந்தனர். ஐயங்காரும் அவ்விடத்தில் எழுந்தருளி, 'கபிலையை விடுவதற்கு உங்களுடைய கருத்து ஏது?' என்று கேட்டருள, அவர்கள் 'உம்முடைய வாக்கால் ஜம்புகேசுவரச்சிவபெருமானாகிய எங்கள் தெய்வத்தின் மீது ஒருபாடல்பாடித் தருவீரேல் விசுவரூப தரிசநப் பசுவை நாங்கள் விடுவதற்கு யாதோராடங்கமுமில்லை' என்று சொல்லினர். "பொய்மையும் வாய்மையிடத்த புரைதீர்த்த, நன்மை பயக்கு மெனின்' என்கிற குறளின்படி அவர்கள் சொன்னதற்கு இணங்கினவரைப்போல நடித்து, ஐயங்கார் 'நம்பெருமானுக்கு விசுவரூபதரிசநத்திற்கு மற்றுநாள் பிராதக்காலத்தில் ஆடங்கமாகிறபடியால், அப்பசுவை விடுவீர்களாகில், உடனே யாம் பாடுகிறோம்' என, 'எங்கள் சிவபெருமான் விஷயமாக நீர்பாடுவது யதார்த்தமாகில், அப்பாட்டில் இரண்டொரு சீரையேனும் முன்னே சொல்லுவீராகில் பசுவை விடுகிறோம்' என்று அவர்கள் சொல்ல, ஐயங்காரும் புன்னகைகொண்டு அவ்வாறே "மங்கைபாகன்" என்று முதலிரண்டு சீரை அருளிச் செய்தமாத்திரத்தில், அப்பசுவை விட்டனர். உடனே ஐயங்காரும் முன் தாம் சொன்ன சீரைத் தொடங்கி

“மங்கைபாகன் சடையில்வைத்த கங்கை யார்பதத்துநீர்
வனசமேவு முனிவனுக்கு மைந்தனான தில்லையோ
செங்கையா லிரந்தவன் கபால மாரகற்றினார்
செய்யதாளின்மல ரரன்சிரத்தி லான தில்லையோ
வெங்கண்வேழ மூலமென்ன வந்த துங்கள் தேவனோ
வீறுவாணமரி லன்று விறலழித்த தில்லையோ
அங்ஙண்ணூல முண்டபோது வெள்ளிவெற் பகன்றதோ
ஆதலா லரங்கனன்றி வேறுதெய்வ மில்லையே.

ஆதலால், சீவகோடியிற்சார்ந்தவரையொழிய உங்கள் தேவதை பரமாத்மாவல்லவர்” என்று இச்செய்யுளைச் சொல்லி 'உலகத்துக்குப் பலதெய்வங்கள் உண்டோ? ஒரு தெய்வமேயாம்; அத்தெய்வம் திருவரங்கனையல்லாமல் வேறில்லை, என, அதுகேட்டு அவ்வாகமவாதியர்கள் 'கிணறுவெட்டப்பூதம்புறப்பட்டாற்போல் இது என்ன விபரீதமாய்முடிந்ததே!' என்று சினங்கொண்டு அந்த ஆகமவாதிகளுக்குட் சிறந்த நிஷ்டாநுபவர்களாகிய சிலவித்வான்கள் வேதவிருத்தமாகிய ஆகமபுராணங்களைக் கொண்டு புலவர்பெருமானாகிய ஐயங்காரோடு வாதுசெய்யத் தொடங்கினார்கள். அவ்வாதிசைவவித்துவான்கள் கேட்ட வினாவுக்கு விடை சொல்லியருளிய உத்தரங்களைப் பின்னுள்ளாரும் தெரிந்து கொள்ளும்படி பரமகாருணிகராகிய ஐயங்கார் வெள்ளைப்பாவாற்கூறினார். ஆதிசைவசமயநிஷ்டாநுபவர்களாகிய வித்துவான்கள் சொல்லிக்கொள்கொண்டு வந்த பிரச்சனைகளுக்கு வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும்

தெய்வபுலமையுள்ள வீரவைஷ்ணவசிகாமணியாகிய ஐயங்கார் அருளிச்செய்த விடைகளை மறுத்துச்சொல்ல ஒன்றுந் தோன்றாமல் அவ்வாதியர்கள் 'ஓம்' என்று தங்கள் தங்களிருப்பிடத்துக்குச் சென்றனர்”.

“திருநறையூர்நம்பிமேகவிடுதூது” என்ற நூலும் இவர் செய்ததென்பர். இவர் செய்தனவாகத் தனிப்பாடல்களும் சில வழங்குகின்றன.

பின்பு இவர் ஒருநாள் தமதுதிருவடிகளிற் சம்பந்தமுடையவர்களை நோக்கி 'நமக்கு அந்திமதசை பசுவினாலே நேரிடும்' என்று சொல்லி அப்படியே சக்ரவர்த்தித் திருமகனைச் சேவித்துக்கொண்டு ஸ்ரீவைகுண்டநாதர் சன்னிதியில் சேவிக்கும் பொழுது, ஒரு நொண்டிப்பசு வந்து தவறி இவர்மேல் விழ, அது விழுந்ததனாலாகிய துன்பத்துடனே இவர்

“துளவ துளவவெனச் சொல்லுஞ் சொற் போச்சே
அளவி னெடுமூச்சு மாச்சே – முளரிக்
கரங்கால் குளிர்ந்தே கண்ணும் பஞ்சாச்சே
இரங்கா யரங்கா வினி”

என்று சொல்லித் திருநாட்டை யலங்கரித்தனர்.

இவர், சிலேடை திரிபு யமகம் அந்தாதி கலம்பகம் ஊசல் முதலிய விசித்திரமாகப் பாடுவதில் ஒப்புயர்வில்லாது மிக வல்லவர்; இது, இவர்செய்துள்ள நூல்களால் இனிது விளங்கும்; அன்றியும், 'திவ்வியகவி' என்ற இவரது பட்டப்பெயர்தானே இதனை வலியுறுத்தும். இவர் இயற்றிய திருவரங்கக்கலம்பகம்—வெண்பாப்பாடுதலில் வல்ல புகழேந்தியும், விருத்தம்பாடவல்ல கம்பரும், அந்தாதிக்குஎடுத்த ஒட்டக்கூத்தரும், கலம்பகத்திற்கென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற இரட்டையர்களும், சந்தம்பாடுதலிற் சமர்த்தரான படிக்காசுப்புலவரும் முதலிய மகாவித்துவான்கள் சேர்ந்துசெய்தாலொத்த சிறப்பினை யுடையது. இங்ஙனமிருக்க, ஒருசாரார் 'ஐயங்கார் அம்மாணியில் அடிசறுக்கினார்' என்று குறைகூறுவது, சிறிதும் சரியன்று; திருவரங்கக் கலம்பகத்திலுள்ள 'தேனமருஞ்சோலை' என்ற தொடக்கத்து அம்மாணைச் செய்யுளினது ஈற்றடியின் பிற்பகுதியிற் பொருந்திய சிலேடைப்பொருள் நயத்தையும் சரித்திர வமைப்பையும் ஆழ்ந்தகருத்தையும் ஊன்றிநோக்குமிடத்து, அங்ஙனம் இழித்துரைப் பாரது பழிப்புரை வெற்றுரையையாமென்பது தெற்றென விளங்கும். அன்றியும், அக்கூற்று அழுக்காற்றினாலாகியதேபோலும்; அந்த அம்மாணைச் செய்யுளின் அருமை பெருமைகள் இங்கு விரிப்பிற் பெருகும். இன்னும், இவர் செய்துள்ள பிரபந்தங்களெல்லாம் ஸ்ரீவைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் உள்ள நம்மாழ்வார் முதலிய ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர் அருளிச்செய்த திவ்வியபிரபந்தங்களின் ஸாரார்த்தங்களும், நாதமுனிகள் முதலிய ஆசாரியர்களுடைய அருளிச்செயல்களின் விசேஷார்த்தங்களும் பொதிந்திருத்தல் மாத்திரமேயன்றி, “சொல்லோக்கும் பொருள்நோக்கும் தொடை நோக்கும்

நடைநோக்கும் துறையின்நோக்கோடு எந்நோக்குங் காண இலக்கிய''மாகியும் இருப்பன.

இவர், ஸ்ரீவைஷ்வணவிசிஷ்டாத்வைத மதஸ்தாபநாசாரியரான ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜாசார்யரென்கிற ஸ்ரீபாஷ்யகாரரது அந்தரங்கசிஷ்யரான கூரத்தாழ்வானுடைய குமாரராகிய பராசரபட்டரது சிஷ்யராதலாலும், அந்தப்பட்டரது திருவவதாரம் சாலிவாகந சகாப்தம் ஆயிரத்துநாற்பத்தைந்தில் என்று தெரிதலாலும், இவரதுகாலம் இற்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய எழுநூற்றறுபது வருஷத்துக்குமுன்னராகின்றது; (இப்பொழுது நிகழ்கிற சாலிசகம்-கஅஙச) இவரை ஸ்ரீபாஷ்யகாரரது ஸ்ரீபாதத்திலாசர்யித்தவர்களுட் பிரதானரும், இராமாநுசநூற்றந்தாதி அருளிச்செய்தவரு மாகிய திருவரங்கத்தமுதனாரது திருக்குமாரரென்று பலரும் திருப்பேரனாரென்று சிலரும் வழங்கிவருவதும், கீழ்க்கூறிய காலக்கணக்கையே வற்புறுத்தும்.

இவர் பேரனார், ஸ்ரீரங்கநாயகியாருசல் செய்த கோனேரியப்பனையங்கார். இன்னும் இவரது வைபவிஸேஷங்களை வல்லார்வாய்க் கேட்டு உணர்க. அடியில் வருகிற புலவர்புராணச்செய்யுள்கள் இங்கு நோக்கத்தக்கவை:-

1. தென்கலைவயிணவன் செகமெலாம்புக
ழின் கவிப்பிரபலன் இணையில்பட்டர் தம்
நன்கணத்தினர்களிலொருவன் நாரணன்
பொன்கழலன்றி மற்றொன்றும் போற்றிலான்.
2. மருவழகியமணவாளதாசனென்
ரெருபெயர்புனைந்தவன் உரைக்குமோர் சொலார்
பொருள் பலதருங்கவிபொறிக்கும்பொற்பினிற்
பெருமிதனெனப் பலர்பேசும் பெற்றியான்.
3. செவ்வியசொற்சுவைசிறிதுந்தேர்ந்திடா
தவ்வியப்போர்பொருமவர்களன்றிமற்
றெவ்வியற்புலவருமிசைந்துநாடொறுந்
திவ்வியகவியெனச்செப்புஞ்சீர்த்தியான்.
4. தேனையுமமுதையுமனையதீஞ்சொலோர்ந்து
ஆனையின்கன்றெனவமைக்கும்பாடலான்
ஏனையபாடலொன்றேனுமோதிலான்
பூனைபோல்வஞ்சனைப்புந்திகொண்டிலான்.”

இவரை மிகுதியாகச் சிவதூஷணை செய்கின்றவரென்று சைவர்கள் பழித்தற்குப் புலவர்புராணமுடையார் கூறும் சமாதாந்ததை அடியில்வருகின்ற செய்யுள்களின் ஸ்ரீஸைஸேத்யாபாதம்- மே 2010

காணலாம்:—

15. “சிவனைநிந்தனைசெய்தவனேயென
இவனைச்சிற்சிலிளஞ்சைவரேசுவார்
அவன்தன்மாயவனாகத்திற்பாதியென்று
உவந்துபாடியபாக்களுமுள்ளவே.
16. என்றென்றுந்தனதிட்டதெய்வத்தையே
நன்றென்றேத்திடல்ஞானிகள்சம்மதம்
அன்றென்றேதவொண்ணாததனாலவன்
குன்றென்றச்சுதனைச்சுறிக்கொண்டதே.
17. சைவரிற்சிலர் தாமரைக்கண்ணனை
வைவதொப்ப வயிணவரிற்சில
மைவனக்களவள்ளலைநிந்தனை
செய்வதுண்டு மதங்கொண்டசிந்தையால்.
23. திரிவுசொற்றிறந்தேடித்தினந்தினம்
அரியின்மேற்கவிபாடிடுமந்தணன்
கரிவலஞ்செய்கருவைமன்றன்னிலும்
பெரிதுநிந்தனை பேசிலனுண்மையே.
34. வளங்குலாந்துறைமங்கலவாசன்போல்
உளங்கனன்றரியன்பரொருவரும்
களங்கறுத்தவராயிரர்க்காதுதல்
விளங்கொர்பாடல்விளம்பிலர்மெய்ம்மையே.”

ஸக்த்யநுகுணமாகச் செய்யவுமாய், தேஹத₄ர்மமாத்ர விஹிதமுமாய்த்தான் செய்யக்கடவோமென்று உபக்ரமித்து ஒருப்பட்டதுமாய், முன்பு ஊர்வஸி முதலானாரளவிலும் தவறாமல் செய்து போந்ததுமாய், “ஸ்ரேயாந்ஸ்வத₄ர்மோ விசுண:” (கீதை 3-35) என்று கீதே₃பநிஷத₃ாசார்ய வசநமாத்ரத்தாலும், செய்யவேண்டுவ தான ஸ்வத₄ர்மத்தை ப₃ந்து₄க்கள் பக்கல் ஸ்நேஹாதி₃களால் ப்₄ரமித்துத்தானே விடுகையால், இதுவும் அஸக்தியோக₃த்யாக₃த்திலும் த₄ர்மஸப்₃த₃ வாச்யமாகக் கூடாமையாலும், இனி ஒரு தி₃வ்யதே₃ஸவாஸம், திருநாமஸங்கீர்த்தநம், தீ₃பமாலாதி₃களில் இவனுக்கு அந்வயமில்லாமையாலும், “ஸர்வத₄ர்மாந் பரித்யஜ்ய” (கீதை 18-66) என்ற ப்ரகாரந்தான் எங்ஙனே யென்று நிரூபிக்க வேண்டிவருமிறே. தன் ஸௌந்த₃ர்யாதி₃களாலே அலைவலைமை தவிர்த்தவன்- இவனுடைய அலைவலைமை தவிர்க்க வேண்டியிறே அலைவலையானான். இவனுக்காக இவ்வர்த்த₂மெல்லாம் வெளியிடவேணுமோ எருக்கிலைக்காக, என்று அலைவலை என்கிறார்.

இங்ஙன் வெளியிட்டானாகில் அவள் ப்ரதிஜ்ஞை நோக்கும்படி என்? இவன் வில்வளையும்படி யென்னென்னில்; இவன் பின்பு சொன்னத்தை முன்பே செய்தானாகில் ப்ரதிஜ்ஞையும் தலைக்கட்டி வில்லும் வளையுமிறே. பின்புதானும் “ப்₄ராமயந்” (18-61) என்றபோதே செய்து முடித்தானாகில் “ஸர்வத₄ர்மாந்” என்ன வேண்டாவிறே. இவை எல்லாத்தாலும் இவள் ப்ரதிஜ்ஞை தலைக்கட்டலாயிருக்க “ஸர்வத₄ர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்று லோக ஸாஸ்த்ரமாக உபகரிக்கிலும் அவள் ஸங்கல்பம் வ்யாஜமாத்ரமோபாதி, இவன் பக்கலிலும் ஒன்றைக்கண்டு வ்யாஜமாத்ரமாக்கிக் கொள்ளவேணுமிறே.

அதுதான் இவனுக்குண்டோவென்னில் “கார்ப்பண்ய தே₃ாஷோபஹத ஸ்வப₄ாவ:” (கீதை 2-7) என்றும், “த₄ர்மஸம்மூ₃சேதா:” என்றும் சொன்ன போதே “த₄ர்மாத₄ர்மங்களறிந்திலேன்” என்று அநுதபித்து, “ப்ருச்ச₂ாமி” என்றபேக்ஷித்து, “யச்ச₂்ரேயஸ்ஸ்யாந் நிஸ்சிதம் ப்₃ருஹி” என்று உனக்கு நான் ஸிஷ்யன், நியாமகன், ப்ரபந்நன் என்று தன் அதி₄காரத்தைச் சொல்லி “நிஸ்சிதம் ப்₃ருஹி” என்றபோதே ப்ராப்தமான அர்த்த₂வ்யாஜமும் தோன்றுமிறே. இவன் தானும் ஸக்தியோக₃ த₄ர்மத்தை அஸக்தியோக₃த்தா

(செங்கணலைவலை) தான் ஸாரத₂யம் பண்ணின ஸாமர்த₂யத்தாலே ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்று அந்த விஜயத்தை அர்ஜுநன் மேலே ஏறிட்டு அவன்பக்கல் வாத்ஸல்யம் தோற்றக் கடாஷித்து நின்று, அவன் விஜயம் தோற்றப் பலவற்றையும் சொல்லிப்

கீழெல்லாம் கடாஷித்துக்கொண்டு “செங்கணலைவலை” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தானித்யாதி₃). (அவன் விஜயம்) என்றது - அர்ஜுநன் விஜயமென்றபடி. “அலைவலை” - ஸ்ரீஸைலேஸத்யாபாத்ரம்- மே 2010

லன்றே விட்டதும். நடுவுபரந்ததெல்லாம் இவன் சொன்னது 'ஸத்யமோ' என்று 'இவன் நெஞ்சை ஸோதி₄க்கைக்காகவிநே. ஆகையால், ஈஸ்வரன் அலைவலையல்லவாயிருக்க, இவர் அவனை அலைவலை என்னும் போது தம்முடைய அபி₄ப்ராயத்தாலருளிச் செய்தாராமித்தனையிநே.

இவரபி₄ப்ராயம் தானென்னென்னில் "வாழாள்" (திருப்பல்.3) என்றும், "கூழாள்" என்றும் வகையிட்டு ப₄க₃வச்சரணர்த்தி₂கள், கைவல்யார்த்தி₂கள் என்று பாராதே இவர்களை இசைவித்துத் தம்மோடே கூட மங்க₃ளாஸாஸந பரராக்கி ப்ராப்தி த₃ஸையிலும் "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே" (திருப்பல்-12) என்று இதுவே யாத்ரையாக்கி வேதப்பயன்கொள்ளவல்லவர்க்கு இது அலைவலைத்தனமாய்த் தோற்றாதிநே. "தாம்பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" (நாச்.திரு.11-10) என்று "அவர் நாக்குவளைத்திருப்பார், இப்போது என்னளவில் பண்ணுகிற தீம்பு திருச்செவி சாத்தில்" என்று ஆண்டாளுமருளிச்செய்தாளிநே.

பிராட்டியும் "ஸ்த்ரியம் புருஷவிக்ரஹம்" என்று எங்கள் ஐயர் கேட்கில் "பெண்ணுக்குப் பெண்ணைக் கொடுத்தோம்" என்று என்னை நிறுத்திப்போகில் போர வெறுத்துச் சொல்லுவர். அது என்னால் கேட்கப்போகாதென்று கிடர் எனக்கு க்லேஸம்" என்றாரிநே. "நீர் நிறுத்திப்போனால் நிற்கும்பாபம் எனக்குமில்லை; நீர்தாமும் நிறுத்திப்போகிறவருமல்ல; ஆயிருக்க இந்த நெஞ்சொழிந்த பலவார்த்தை சொல்லி அலைவலையாகவேணுமோ" என்றாளிநே. குறும்பறுத்த நம்பியும் "திருவேங்கடமுடையானுகிற அலைவலை வெளியிட்டானே" என்றாரிநே.

"த்யஜ்ய, வ்ரஜ, மாஸூச:" என்னக்கேட்டு, அவனும் "ஸ்தி₂தோஸம்மி க₃தஸந்தே₃ஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ" (கீதை 18-73) என்ற பின்பிநே - நூற்றுவரும் பட்டழியப் பார்த்தன் சிலைவளைந்ததும். ரதி₂க்குத் திண்மைகுலைந்து "விஸ்ருஜ்ய ஸஸரம் சாபம்" (கீதை 1-47) என்று ஸோகஸம்விக்₃நமாநஸனான வளவிலும் "ரதே₂பஸ்த₂ உபாவிஸத்" (கீதை 1-47) என்று இவனிருக்கும்படி,

புகழுவன். "அவாக்யநாத₃:" (ச₂ந்.3-14-4) என்றிருக்கக்கடவவவன் அதடைய அழிந்து கலகலென ஏத்தாநிற்குமாயிற்று. "புகழ்ந்தாய் சினப்போர்ச் சுவேதனைச்

ப₃ஹுஜல்பாகன், இத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி வ்யாவர்த்தயபூர்வகம் தாத்பர்யம் (அவாகீத்யாதி₃). "புகழ்ந்தாய்" இத்யாதி₃ பாசுரத்துக்கர்த்த₂ம் உன் திருவுள்ளத்தில் கிடந்தபடியே ப₄ராதயுத்த₄ம் தலைக்கட்டுகைக்காக ஆண்பிள்ளையான அர்ஜுநன் நினைக்க, அவன் மிடுக்களும், யுத்த₄ம் பண்ணும்படி புகழ்ந்தாய்; அப்படியன்றே உன்படி

@ இங்கே ஒரு பதம் இருக்கவேணும்

ரத₂ம் திண்மை குலையாதிருந்ததினே - இவர் தேர்மேல் முன்நிற்கையாலே. மேல் நின்ற பார்த்தனுக்கு முன்பே தாமுநின்று “உரலா ப்ரதிஜக்₃ராஹ” (ப₄ாரதம்) என்று மார்பிலே அம்பேற்ற அலைவலை வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றனென்கிறார். (செங்கண்) பலகாலும் “அர்ஜுநன் தேரில் நின்றும் குதித்து

சேனாபதியாய் மனப்போர் முடிக்கும் வகை” (நான்.திருவ.24) என்கிறபடியே. அத₂வா, “பார்த்தன் சிலைவளையத்திண்டேர்மேல் முன்னின்ற செங்கணலைவலை” என்கையாலே “அஸ்த₂நாந்நேஹகாருண்ய த₄ர்மாத₄ர்மதி₄யாகுல(கீ₃தார்த்த₂ ஸங்க்₃ரஹம்)னாய் “நகாங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண” (கீதை 1-32) இத்யாதி₃ப்படியே “விஜயமும் வேண்டா, ராஜ்யாதி₃களும் வேண்டா” என்று உபேக்ஷித்து “ரதே₂பஸ்த₂ உபாவிஸத்” (கீதை 18-73) “விஸ்ருஜ்ய ஸசரஞ்சாபம் ஸோகஸம்விக்₃நமாநஸ:” (கீதை 1-47) என்கிறபடியே ஸோகத்தாலே வெருவின மநஸ்ஸையுடையனாய் வில்லையும் பொகட்டு யுத்₃த₄ந்நிவ்ருத்தனாய்த் தேர்த்தட்டிலே யிருந்த அர்ஜுநன் தெளிந்து “கரிஷ்யே வசநம் தவ” என்றெழுந்திருந்து வில்லெடுத்து யுத்₃த₄ம்பண்ணும்படியாக, ப்ரக்ருத்யாதம் விவேகம் தொடங்கி பரமரஹஸ்யமான ப்ரபத்தி பர்யந்தமாக உபதே₃ஸித்த அலைவலைத்தனத்தைச் சொல்லவுமாம்.

“அலைவலை” என்பது அர்த்த₂ கெ₃ளரவமும், அதி₄காரிகு₃ணாகு₃ணமும் பாராதே தன்நெஞ்சில் ப்ரதிபந்நமானவற்றைச் சொல்லுமவனிநே; அது இங்குமுண்டாகையாலே இவனையும் அலைவலை யென்னலாமிநே. இப்படி, தான் அருளிச்செய்தது - ஸரணாக₃தையானவள் குழல் முடிப்பிக்கைக்காகவிநே. (வந்தித்யாதி₃) இப்படி பலர் குலையவும் பட்டழியவும் சிலைவளையவும் தேர்முன்னின்று ஸாரத₂யம் பண்ணின, ஆஸ்ரிதவிரோதி₄நிரஸநம் ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யம் முதலான ஸ்வப₄ாவங்களை யுடையவன் வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றான். (அம்மனே) பூர்வவத். (2)

என்கிறாரென்று. குலைகைக்கும் பட்டழிகைக்கும், சிலைவளைக்கைக்கும் தேர்முன்நின்றத்தை ஹேதுவாகவும், யுத்₃த₄ார்த்த₂மாகப்புகழ்க்கை அலைவலைத்தனமாகவும் தாத்பர்யமருளிச்செய்து, இனி குலைகை முதலானவற்றுக்கு கீ₃தோபதே₃ஸமாகிற அலைவலைத்தனத்தையே ஹேதுவாக்கித் தாத்பர்யாந்தரம் (அத₂வேத்யாதி₃). ப்ரகரணாகு₃ணமாக பார்த்தன் பத₃த்துக்குத் தாத்பர்யமருளுகிறார் (அஸ்த₂நேத்யாதி₃). “சிலைவளைய” என்றதுக்குத் தாத்பர்யம் (தெளிந்தித்யாதி₃). அலைவலை பத₃ தாத்பர்யம் (ப்ரக்ருத்யாத்மேத்யாதி₃).

ப்ரபத்த்யுபதே₃ஸம் பண்ணினவனை “அலைவலை” என்னக்கூடுமோ வென்ன வருளுகிறார் (அலைவலை என்பதித்யாதி₃). இப்படி அதி₄காரி வேஷாதி₃களைப் பாராமல் சொல்லுகைக்கடியே தென்ன வருளுகிறார் (அப்படியித்யாதி₃). ப்ரத₂மயோஜநாபி₄ப்ராயேண பாட்டில் ப்ரமேயத்தை உபந்யஸித்து, அத்தால் ப₂லித்த கல்யாணாகு₃ணங்களை அப்பூச்சி காட்டுகைக்கு ஹேதுவாக வேண்டியருளுகிறார் (இப்படி பலரித்யாதி₃). ஸாரத₂யம் பண்ணினவனாய் ஆகையாலே “ஆஸ்ரிதேத்யாதி₃” என்று கூட்டிக்கொள்வது. இஸ்ஸ்வப₄ாவங்கையுடையவனாய் ஆஸ்ரிதரை ஸந்தோஷிப்பிக்குமவனாகையாலே அப்பூச்சி பூர்ஸைஸேத்யாபாந்ரம்- மே 2010

ஓடிப்போகிறானே” என்று பார்த்துச் சிவந்ததென்னுதல்; ஸத்ருக்களளவிலே சீறிச் சிவந்ததென்னுதல்; ஸ்வாப₄விகமான ஐஸ்வர்ய ஸூசகமான சிவப்பென்னுதல். (2)

அவ.- மூன்றும்பாட்டு. ஆயர்குலத்துக்குக் காரணனானவன் வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்ற நென்கிறார்.

ஸ்வா.- (காயுநீரித்யாதி₃) காளியன் - புக்கு - காயுநீர்கடம்பேறி. முன்பு

காயுநீர்புக்குக் கடம்பேறிக் காளியன்
தீயபணத்தில் சிலம்பார்க்கப் பாய்ந்தாடி

வேயின்குழலாதி வித்தகனாய்நின்ற

ஆயன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்ற னம்மனே யப்பூச்சிகாட்டுகின்றன்.(3)

வ்யா.- மூன்றும்பாட்டு. (காயுநீரித்யாதி₃) (காயுநீர் புக்கு) அருகணந்த வருஷங்கள் பகுகளூட்பட பட்டுவிழும்படி காளியன் விஷாக்₃நியாலே தப்தமாய் நின்று கொதிக்கிற மடுவின் ஜலத்திலே மதியாமல் சென்றுபுக்கு. “கடுவிடமுடைய காளியன் தடத்தைக்கலக்கி” என்கிறபடியே அந்தத்தடாகத்தைக் கலக்கி, காளியன் க்ருத்₃த₄னாய்த் தலையெடுத்தெழுந்திருக்கும்படி பண்ணி.

(கடம்பேறி) அந்த விஷாக்₃நியாலே அருகே பட்டு நிற்கிறதொருகடம்பை, தன்

காட்டுகிறனென்று கருத்து. (2)

அரு.- மூன்றும்பாட்டு. (காயுநீரித்யாதி₃) “காளிந்த்யாம் காளியஸ்யாஸீத்₃த₄ரத₃: கஸ்சித்₃விஷாக்₃நிநா₁ ஸ்ரப்யமாணபயா யஸ்மிந் பதந்த்யுபரி₃க₃:₂க₃:₁ விப்ருஷ்மதா விஷாதே₃ார்மிமாருதேநாபி₄மர்ஸிதா:| ம்ரியந்தே தீரக₃ா யஸ்ய ப்ராணிநல் ஸ்தி₂ரஜங்க₃மா:” என்கிற ஸ்ரீப₄ாக₃வத (10-16-4) வசநங்களை உட்கொண்டு அர்த்த₂மருளுகிறார் (அருகணந்த வித்யாதி₃). பாய்ந்தாடுகைக்கு - “காயுநீர்புக்கு” என்கிறது ஹேதுவாகவேண்டி, அநந்தர சேஷடிதத்தை ஸப்ரமாணமாக வருளுகிறார் (கடுவிடமித்யாதி₃).

“ததே₃தந்நாதிதூ₃ரஸ்த₂ம் கத₃ம்ப₃முருஸாகி₂நம்| அதி₄ருஹ்ய பதிஷ்யாமி ஹ்ரதே₃ஸ்மிந்ந நிலாஸிந:| இத்த₂ம் விசிந்த்ய ப₃த்₃த்₄வா ச க₃ா₄ம் பரிசரம் தத:| நிபபாத ஹ்ரதே₃ தத்ர” என்கிற ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண(5-7-10)த்தையும் “பச்சிலை பூங்கடம்பேறி விசைகொண்டு பாய்ந்துபுக்கு” (பெரிய திரு. 10-7-12) என்கிற திருமங்கைமன்னன் பாசரத்தையும் திருவுள்ளம்பற்றியருளுகிறார் (அந்த விஷாக்₃நியாலே யித்யாதி₃) இவ்வசநத்தில் “நாதி தூ₃ரஸ்த₂ம்” என்கையாலே பட்டுக்கிடந்தபடியும், “உருஸாகி₂நம்” என்று விஸேஷித்து “விசிந்த்ய” என்கையாலே ‘க்ருஷ்ணன் கடாஷுத்தால் பச்சைப்பட்டபடியும் கொள்ளவேண்டுமென்று தாத்தபர்யம். “தத:” என்றது - வருஷாந்நிபபாத என்றபடி.

அம்ருதஜலமாயிறே அந்த மடுதானிருப்பது. காளியன் பீ₄திமூலமாகவந்து புகுந்தபின்பிறே “சலம்கலந்த பொய்கை” (திருச்சந்த 84) என்னும்படி காயுநீராயிற்று.

பண்டு நீர்க்கடம்பாய் குளிர்ந்து நின்ற பாதுபம் பட்டது விஷஜலத்தாலே யிறே. “ஆனால் அது இவனேறப்பொறுத்தபடி என்?” என்று நஞ்ஜீயர் கேட்க, “ஏறுகிறவன் பார்த்து ஏறுகையாலே விஷத்தால் வந்த தே₃ாஷம் அவன் பார்வையாலே தீர்ந்து ப்ராணன் பெற்றுப் பச்சிலைப்பூங்கடம்பாயிற்று” என்று ப₄ட்டரருளிச்செய்தார். நெறுஞ்சியைப் புல்லாக்கினவன் கடாஷத்துக்குக் கூடாததில்லையிறே.

அன்றிக்கே நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தாராக ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி. “வெந்துபோன உத்தரைதன் சிறுவனையும் உய்யக் கொண்ட திருவடிகளிறே; அந்தத்திருவடிகளாலே மிதித்தேறினால் பச்சிலைப்பூம் கடம்பாகாதோ?” என்று. திருவடிகளாலே கல்லைப்பெண்ணுக் கினொனென்றதும் ஓராஸ்சர்யமோ இதுக்கு. அந்தக்கடம்பிலே ஏறி அந்த விஷத்துக்கு ஆஸ்ரயமாய்த் தீயதான பணத்தின்மேலையிறே சிலம்பார்க்கப் பாய்ந்து ஸஸம்ப₄ரமந்ருத்தம் செய்தது. அந்தந்ருத்தம்தான் ப₄ரத ஸாஸ்த்ரத்துக்கு ஹேதுவென்னலாமிறே.

(வேயித்யாதி₃) கரையிலே ஏறி இனிதான வேயின் குழலூத அந்தத்₄வநியில் தெளிவுகண்டிறே “அந்தக்காளியனுக்குப்பிழைத்தான்” என்று, ஆய்ச்சிமாராயர்கள் தெளிந்தவளவே யன்றிக்கே, இவரையிறே தெளிந்தாரும். இன்னமும் “இவனிறே” என்று வயிறு மறுகினாரும். (வித்தகனாய் நின்ற)

கடாஷத்தாலே பச்சிலைப்பூங்கடம்பாக்கி, அதின்மேலே ஏறி. (காளியனித்யாதி₃) காளியனுடைய விஷாஸ்ரயமாகையாலே க்ரூரமான ப₂ணத்திலே திருவடிகளில் திருச்சிலம்புத்₄வநிக்கும்படி சென்று குதித்து, அவன் ப₂ணங்கள் நெரிந்து வாய்களாலே ரக்தம் சொரியும்படி. இளைத்துஸரணம் புகுருமளவும் அதின் மேலே நின்று ந்ருத்தம் செய்து.

(வேயித்யாதி₃) இந்த வருத்தாந்தத்தைக் கண்டும் கேட்டும் “என்னாகப்

இந்தப்ரமாணங்களில் சொல்லுகிறபடியே “கடம்பேறிக்காயுநீர்ப்புக்கு” என்றந்வயித்துக்கொள்வதென்று திருவுள்ளம். “பாய்ந்து” என்றுமளவுக்கு மர்த்த₂ம் (காளியனித்யாதி₃). ரிபூணமபிவத்ஸலனாகையாலே நஸிப்பித்தென்று சொல்லாமல் “ஆடி” என்றதுக்குத் தாத்தப்ரயமருளுகிறார் (அவன் பணங்களித்யாதி₃).

காயுநீர்ப்புக்கித்யாதி₃யைக் கடாஷத்துக் “குழலூதி” என்றதுக்குத்தாத்தப்ரயமருளுகிறார் (இந்தவித்யாதி₃). அதிமாநுஷசேஷடிதம் செய்திருக்க “ஆயன்” என்னப்போமோவென்ன பூர்ஸைஸேத்யாபாந்ரம்- மே 2010

ஆயர்குலத்துக்குக் காரணபூ₄தனென்னுதல்; பசுக்களும் கன்றுகளும் இடையரும் இடைச்சிகளும் ப₄யங்கெட்டுத் தங்களிஷ்டத்திலே தண்ணீர் குடிக்கலாம்படி காளியனை ஓட்டிவிட்ட ஸாமர்த்த₂யத்தை யுடையவென்னுதல். (ஆயன்) எல்லாம்செய்தாலும் ஜாத்யுசிதமான இடைத்தனத்தில் குலையாமையாலேயிறே வ்யக்திப்பேர் கிடக்க, ஜாதிப்பேர் அருளிச்செய்தது. அன்றிக்கே, குழலுதின வாயென்னவுமாம். (3)

அவ.- நாலாம்பாட்டு. (இருட்டியாதி₃) தீம்பனாவன் வந்து அப்பூச்சி காட்டுகின்றனென்கிறார்.

புகுகிறதோ” என்று தரைப்பட்டுக்கிடந்து ஈடுபடுகிற இவ்வநுகூல ஜநங்கள் தலையெடுத்து பரீதராய் வாழும்படி திருக்கையில் வேயின் குழலையுதி. இவ்வதிமாநுஷ சேஷ்டிதத்தாலே விஸ்மயநீயனாய் நின்ற. (ஆயன்) எல்லாம்செய்தாலும் ஜாத்யுசிதமான இடைத்தனத்தில் கு(றை)லையாதவன். வந்து அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். (3)

இருட்டில்பிறந்துபோ யேழைவல்லாயர்
மருட்டைத் தவிர்ப்பித்து வன்கஞ்சன்மாளப்
புரட்டியந்நாளெங்கள் பூம்பட்டுக்கொண்ட
அரட்டன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றனம்மனையப்பூச்சி காட்டுகின்றான். (4)

வ்யா.- நாலாம்பாட்டு. (இருட்டில்பிறந்து) “அர்த்த₃ராத்திரே₅கி₂லாத₄ரே ஜாயமானே ஜநார்த்த₃நே” (வி.பு.5-3-7) என்கிறபடியே கம்ஸன் முதலான து₃ஷ்ப்ரக்ருதிகள் கண்படாதபடி அருகுநின்றருக்குத் தெரியாத விருளிலே வந்தவதரித்து. “எப்போது பிறப்பது” என்று ஹிம்ஸிக்கைக்காக உருவின வாளை உறையிலிடாமலிருக்கிறவன், கண்ணால் கண்டால் விடானிறே. “ஜாநாது மாவதாரந்தே கம்ஸோயம் தி₃திஜந்மஜ:”

வருளுகிறார் (எல்லாமித்யாதி₃). (3)

அரு.- நாலாம்பாட்டு. (இருட்டியாதி₃) “இருட்டில்” என்று சொல்லுகிறதென்! பிறந்தென்றால் அது போராதோவென்ன ப்ரமாணமருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு தாத்தாய் மருளிச்செய்கிறார் (அர்த்த₂த்யாதி₃). கண்டால்தான் வருங்குற்றமேதென்ன வருளுகிறார் (எப்போதித்யாதி₃). து₃ஷ்ப்ரக்ருதிகள் கண்படக்கூடாது, கண்டால் ப₃ாதி₄ப்பரென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் (ஜாநாத்வித்யாதி₃). தி₃திஜந்மஜனாகையாலே ப₃ாதி₄ப்பென்று கருத்து. “இருட்டில் பிறந்து, மருட்டைத் தவிர்ப்பித்து” இத்யாதி₃ பதங்களில் “அரட்டன்” என்று சொல்லப்பட்ட தீம்புக்கும், மிடுக்குக்கும் ஹேதுவைச் சொல்லுகிறதாகத்தோன்றுகையால் “போய்” என்றதினர்த்த₂மும் ஹேதுவாக வேண்டிப்பாகரத்தின்படியே அர்த்த₂மருளிச் செய்கிறார் (வீங்கிருள் வாயித்யாதி₃)

ஸ்வா.— அவன்தான் பிறக்கப் புகுகிறுனென்று ஏற்கவே உருவினவானும் கையுமாய் நிற்கிறவிரோதி₄கள் கண்ணில் தோற்றுமைக்காகவிநே இருட்டிலே திருவவதரித்தது. இருட்டிலேயாகிலும் தாய் முலைப்பாலைக்குடித்துக்கிடக்கலாமிநே; இதுக்கு விரோதி₄ப்பார்களென்றிநே வழியில் ம்ருக்₃யமும் பாராமல் இருட்டிலே திருவாய்ப்பாடியேற எழுந்தருள வேண்டிற்று. (பிறந்துபோய்) திருவவதரித்தெழுந்தருளி.

(வல்லாயர் ஏழைமருட்டைத் தவிர்ப்பித்து) (வல்லாயர்) ஆயர்க்கு வலிமையாவது—அறிவு கேட்டில் வலியராகையிநே. புதுமழைத்தண்ணீரையும், குடுவையில் சோற்றையும் ஜீவித்துஇடையர் கோலாடி விளையாடும்போது களிலே “நாம் இத்தனை பேருண்டாயிருக்க நம்முடையகையிலே இந்தப் பசுமேய்க்கிற கோல்களிருக்க கம்ஸனுக்கு நாம் திறை இடுகையாவதென்? இந்தக் கோல்களாலே கம்ஸனையும் சாகவடித்து இழுத்துப் பொகடக் கடவோம்” என்று இவர்கள் ஸம்மதித்தவளவிலே “நீங்களெல்லாரும் வேணுமோ? நானொருவனுமே அவனைச் சாகஅடித்திழுத்துப் போடேனே” என்று இவனெழுந்திருந்தவளவிலே, ஆயர் பலரும் எழுந்திருக்க “நீங்கள் இங்ஙனே சொல்லிச்செய்ய வல்லாரைப்போலே மருட்டா தொழியுங்கோள்”

(வி.பு.5-3-13) என்றளிநே தேவகிப்பிராட்டி. (போய்) “வீங்கிருள்வாய்—அன்றன்னை புலம்பப்போய்” (திருவாய் 6-4-3) என்கிறபடியே அந்தச்செறிந்த இருளிலே பெற்ற தாயானவள் விரஹகாதரதையாலே காலக்கட்டிக்கொண்டு கிடந்து கதருநிற்கத் திருவாய்ப்பாடியிலே போய்.

(ஏழைவல்லாயர் மருட்டைத்தவிர்ப்பித்து) தன்பக்கல் சபலராய், “க்ருஷ்ணஸ்ரயா: க்ருஷ்ணப₃லா:” (ப₄ர.த்₃ரோண 183-2) என்கிறபடியே தன்னைப்பற்றியிருக்கும் ப₃லத்தையுடையரான க்₃பரானவர்கள் செருக்காலே தாங்கள் கம்ஸனை அழிக்கவல்லாரைப் போலே சொல்லும் ப₄ராமகோத்திகளை, “நீங்களெல்லாரும் வேணுமோ, நானே செய்கிறேன்” என்றப்போலே சொல்லும் தன்னுடைய உக்தி விசேஷங்களாலே தவிரும்படி பண்ணி.

“ஏழை” என்றதுக்கு அந்யவிஷயத்தில் சாபல்யமர்த்த₂மாகில், மருட்டைத் தவிர்ப்பிக்கையிலே ஹேதுவாகமாட்டாதென்ற்த்த₂மருளுகிறார் (தன்பக்கலித்யாதி₃). இடையர்க்கு ப₃லம் சொல்லக்கூடாமையால் அருளுகிறார் (க்ருஷ்ணஸ்ரயா இத்யாதி₃). பாண்ட₃வர்களைப்போலே இவரும் க்ருஷ்ண ப₃லரென்று திருவுள்ளம். “வன்கஞ்சன்மாள்” என்றத்தைக் கடாஷித்து ஹேதுபூர்வகம் மருளை விவரிக்கிறார் (செருக்காலே யித்யாதி₃). தவிர்ப்பித்த ப்ரகாரத்தை யருளுகிறார் (நீங்களித்யாதி₃).

வன்மையை உபபாதி₃க்கிறார் (நான் செய்கிறேனென்றித்யாதி₃). புரட்டின ப்ரகாரம் பூர்ஸைஸேத்யாபாந்ரம்— மே 2010

என்று அவர்களையும்நீக்கி, “அண்ணரும் நானும் அமையும்” என்று ஸ்ரீமது₄ரைக்கு போவதாக ஒருப்பட்டவளவிலே.

அக்ரூரன் “எழுந்தருளவேணும்” என்று தேரும்கொண்டு உறவு பேசிவர, அவனுடன் எழுந்தருளுகிற வளவிலே, வல்லாயர் ஏழைகளாய், இவனுடன் மருவின பெண்களெல்லாரும் திரண்டு வந்து “அக்ரூர:க்ரூர ஹ்ருத₃ய:” (வி.பு.) என்று இவரை நிஷேதி₄த்துத்தேரைத்தகைந்து “நீங்கள் போகில் நாங்கள் இத்தனைபேரும் இப்போதே முடிவோம்” என்ன; “மாற்று வாயாகில் இப்படி சொல்லுகிறதொழிய நீங்கள் நினைத்தபோது முடியலாயிருக்குமோ? முடிகிறோமென்று என்னை மருட்டாதே கொள்ளுங்கோள்” என்று இவர்களுடைய மருட்டையும் நம்பிமூத்தபிரானைக் கொண்டு தவிர்ப்பித்தானிறே. அவர்களுடைய ஸ்நேஹத்தையிறே மருட்டென்றது.

அத்தைத் தவிர்த்த ப்ரகாரந்தானேதென்னில்; நாங்கள் போய் மாமடியோடே உறவுசெய்து மீண்டு வருகிறோமென்ன; “அதுகூடுமோ? நகூரஸ்தீர்களைக்கண்டால், கொச்சைகளாயிருக்கிற வெங்களை நினைத்து நீங்கள் வரக்கூடுமோ” என்று அவர்கள் ஸோகிக்க, அவர்களளவிலே க்ருஷ்ணனுக்கு க்ருபை பிறக்கக்கூடும் என்று இவர்கள் மருட்டிலே முடியமுடிய அகப்படாதே அவர்கள் ஆசைஅறும்படியாக “நாம் தாம் ராஜபுத்ரர்களன்றோ?” நமக்கு அவர்களோடே பரிய உறவாய்க்கிடந்ததோ? போரீர்” என்று கொண்டு போயன்றோ மது₄ரையிலேபுக்கு அவன் செய்தவஞ்சனைகளைக் காண்கையாலே அவற்றையும் முடித்து, அவன்தானிருந்த உயரத்திலே பாய்ந்து அவனைத் தலை கீழாகப்புரட்டித்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்தவளவிலும் “வன்கஞ்சன்” என்னும்படி ப்ராணன் போகாமையாலே, மீண்டும் புரட்டிக்குஞ்சி பிடித்துமாறும்படி அடித்துப்பொகட்டானென்கிறார்.

(வன்கஞ்சன்மாளப்புரட்டி) நான் செய்கிறேனென்றது உக்திமாத்ரமாய்ப் போகாமே கம்ஸப்ரேரிதனாய், தன்னை அழைத்துக்கொண்டுபோகவந்த அக்ரூரனுடைய ஸ்ரீமது₄ரையிலே யெழுந்தருளி, உத்ஸவத்துக்கென்றழைத்துவிட்டு, வழியிலேநலியும் படியாக தன் குவலயாபீட₃த்தையும் மல்லரையும் நிறுத்தி, “துங்கூமஞ்சே வ்யவஸ்தி₂த:” (வி.பு.30-36) என்கிறபடியே, தான் உயர்ந்த நிலத்திலேயேறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வன்னெஞ்சனான கம்ஸன் முடியும்படியாக, அவன் வழியில் நிறுத்தின விரோதி₄களை நிரஸித்துக்கொண்டு சென்று அவனிருக்கிற மஞ்சஸ்த₂லத்திலே

சொல்லுகைக்காக தத்பூர்வ வ்ருத்தாந்தங்களைச் சேர்த்தருளுகிறார் (அவன் வழியிலித்யாதி₃) (4)

ஸ்வாமி முதலான பெரியோர்கள் அருளிச்செய்த பல்க்ரந்தங்கள் இன்னமும் அச்சிடப்படவில்லை. இதுபோன்ற நூல்களை வெளியிடுவதே நமது முக்கியப் பணியாகும். எனினும் இக்காலத்தவர்களுக்குப் புரியவேண்டுமென்பதற்காக எளிய கட்டுரைகளும் வந்துகொண்டு தானுள்ளன.

ஆழ்வார்திருநகரி நம்மாழ்வார் கட்டியங்கள் இவ்விதழோடு நிறைவுபெறுகின்றன. பிள்ளைப்பெருமாள் அய்யங்கார் அருளிச்செய்த அஷ்டப்பந்தத்திற்கு வை.மு.சடகோபராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி இயற்றிய உரை இம்மாதம் முதற்கொண்டு நமது பத்திரிகையில் வெளிவருகிறது.

வை.மு.சடகோபாசார்யஸ்வாமியைப் பற்றி பெருமாள்கோயில் ப்ர.ப. அண்ணா ஸ்வாமி – “நச்சினூக்கினியரென்றும், பரிமேலழகரென்றும் ப்ரஸித்தர்களான உரையாசிரியர்களிற் காட்டிலும் மிகமேம்பட்டு விளங்கியவர் இவர். இவருடைய உரைகளில் ஒருவர் ஒருவிதமான குற்றங்குறை கூறமுடியாது. இலக்கணங்களிலும் இலக்கியங்களிலும் ஸமமான மிகத்தெளிந்த ஞானம் பெற்றிருந்தவரிவர். இவரெழுதிய ‘டெக்ஸ்ட் நோட்ஸ்’ என்னும் உரைகளை மட்டும் படித்தே பலர் தமிழ்ப்பண்டிதர்களாயினர் என்பது உண்மையுரை. கீர்த்திமூர்த்தியான மஹாமஹிமோபாத்யாய தாஷ்கினுத்யகலாநிதி சாமிநாதையரவர்கள் இவரிடத்தும் இவர் எழுதி வெளியிட்ட உரைகளிடத்தும் மஹத்தான கௌரவ புத்தி வைத்திருந்தார். உள்ளபடி அந்த ஸ்வாமியிடத்தில் சில மாதங்கள் பழக நேர்ந்தபடியாலும், அவருடைய உரைகளில் பரிசயம் செய்யப்பெற்றபடியாலுமே அடியேன் பல நன்மைகளையடைய ப்ராப்தமாயிற்றென்பதை அந்தரங்க ஸாஷ்கிகமாக விஜ்ஞாபித்துக்கொள்ளுகிறேன்” என்று தானேயெழுதிய தன்சரிதையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இப்படிப்பட்ட பெருமையையுடைய வை.மு.சடகோபாசார்யஸ்வாமியின் உரையைப் படித்து அன்பர்கள் பயன் பெறுவார்களாக.

ஆசிரியர்.

செய்திகள்

மணவாளமாமுனிகள் நியமித்த அஷ்டதிக்கஜாசார்யர்களுள் ஒருவரான கோயில் கந்தாடை அண்ணனுடைய திருவம்ஸஸ்தராய் ஸ்ரீ.உவே.கோயில் கந்தாடை வாதூல தேஸிக அண்ணன் ஸ்ரீரங்காசார் என்னும் மஹாசார்ய ஸ்வாமியின் நூற்றாண்டுவிழா அவரது திருநகைத்ரமான ஆனிச் சித்திரையையொட்டி (21-6-10) ஏழுநாள்கள் வெகுசிறப்பாக உபயவேதாந்த க்ரந்தபாராயணங்களுடனும், உபந்யாஸங்களுடனும் நடைபெறவுள்ளது. அன்பர்கள் அந்வயித்து ஸத்தைபெறவேணும்.

யதிராஜவிம்ஸதி வ்யாக்யாந வெளியீடு

மணவாளமாமுனிகள், ஸ்வாமி எம்பெருமானார் விஷயமாக அருளிச்செய்துள்ள யதிராஜவிம்ஸதிக்கு ஸூத்தஸத்த்வம் தொட்டாசார்யஸ்வாமி அருளிச்செய்த வ்யாக்யாநம் முதன்முறையாகத் தமிழ் எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டு உடையவர் திருநக்ஷத்ரத்தன்று நம்மால் வெளியிடப்பட்டது. இலவச வெளியீடான இந்த ஸ்ரீகோஸத்தினை வேண்டுவோர் கூரியர் செலவிற்கு ரூபாய் இருபது அனுப்பிநம்மிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

புத்தகவிமர்ஸநம்

ஸரணாகதி கத்யம் – விரிவுரை

ஸ்வாமிஎம்பெருமானார் அருளிச்செய்த நவக்ரந்தங்களுள் ஒன்றான ஸரணாகதி கத்யமானது – ஸரணாகதியின் அநுஷ்டாந முறையை தெளிவாகக் காட்டுவதாகும். இதற்கு பூருவர்கள் பலர் வ்யாக்யாநமிட்டிருப்பினும், இக்காலத்தவர்களுக்கு ஸூலபமாகப் புரியும்படி சுருக்கமானதொரு உரையை இயற்றியுள்ளார் கோயில் வித்வான் ஸ்ரீ.உ.வே. நரஸிம்ஹாசார்யஸ்வாமி. மூலத்திலுள்ள ஒருபதத்தையும்விடாமல் மிகவினிமையாக விவரணம் செய்துள்ளார். இதேபோன்று மற்ற இரண்டு கத்யங்களுக்கும் ஸ்வாமி எளியதொரு உரையை எழுதி உபகரித்தால் அது ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகிற்கு உபயோக மாயிருக்கும். இப்புத்தகம் வேண்டுவோர் தொடர்பு கொள்ளவேண்டிய முகவரி

எம்பெருமானார் தர்சன ட்ரஸ்ட்
Flat No. A-1, First Floor, Shantivasantha Apartments
No.4. T.P.Koil II Lane. Triplicane, Chennai-600 005
9444918374, 9841637469